

Edgar Wallace
CASA MISTERELOR

ROMAN

EDGAR WALLACE

CASA MISTERELOR

**În românește de
ANDREI TEODORESCU**

București, 1992

Ilustrația copertei de : TEODORA POPA-MAZILU

ISBN 973-95514-2-4

Capitolul I

În fața portalului impunător al palatului Cainbury stătea nehotărît un individ. În acea clădire își aveau sediul vreo treizeci de întreprinderi diferite după cum se putea vedea pe firmele de la ușă. Îmbrăcăminte uzată și ghetete scîlciate ale omului dovedeau cu prisosință sărăcia lui. Părea să fie străin. Fața complet rasă, cu trăsături aspre, era cam negricioasă iar deasupra ochilor întunecați avea două sprîncene drepte și foarte negre.

După ce urcă cele cîteva trepte ce duceau în holul clădirii, rămase gînditor, cercetînd cu atenție firmele. Dar iată că găsi ceea ce căuta. Sus de tot, pe lista locatarilor de la etajul al cincilea era trecută și firma ziarului *Bîrfa*.

Scotînd din buzunarul vestei un anunț decupat dintr-un alt ziar îl confruntă cu firma, apoi intră satisfăcut în clădire, așteptînd liftul.

Își încheiase paltonul pînă la ultimul nasture de sus căci gulerul îi era cam ros, cămașa de pe el era neschimbată de aproape o săptămînă, pălăria îi era veche iar dacă cineva s-ar fi hotărît să-l privească mai cu atenție ar fi văzut că ambele mînuși erau pentru mîna stîngă.

Cînd ajunsese la etajul cinci, liftierul îi arătă cu o mustră acră, sediul ziarului pe care-l căuta. Omul rămase pe loc uitîndu-se o vreme la ușa cu pricina. Pe partea de sus, din sticlă mată, era scris simplu : „*Redacția ziarului BÎRFA. Bateti în ușă !*“

Bătu la ușa care se deschise ca și cum ar fi fost manevrată de o mînă nevăzută. Se miră deși în fond nu era nimic extraordinar în faptul că o ușă se deschisese în

mod automat. Intrînd, se trezi într-o încăpere mobilată destul de sumar : o masă pe care se aflau cîteva ziare și alături de masă, un scaun ; pe perete atîrnau o hartă a Angliei și un desen de Landseer. Se îndreptă spre ușa din partea cealaltă a camerei și după o nouă șovăire, ciocăni cu discreție.

— Intră ! strigă o voce.

Străinul deschise ușa și intră. Încăperea, mult mai spațioasă decît prima, era mobilată foarte luxos : lămpi electrice cu abajururi frumoase așezate de o parte și de alta a biroului masiv de stejar sculptat cu multă artă iar pe unul din pereți o bibliotecă plină cu cărți. Cum pe birou era dezordine străinul presupuse că se afla în încăperea principală a redacției. Însă ceea ce atrăgea cel mai mult atenția era individul ce stătea la birou. Era un bărbat voinic și judecînd după voce, părea a fi de vîrstă mijlocie. Obrazul nu i se vedea fiindcă și-l ascunsese după un vâl de dantelă fină de mătase, tras ca o pungă peste cap și legat cu un șiret pe sub bărbie. Văzînd mirarea celui alt, individul rîse pe înfundate.

— Ia loc, zise el și nu te speria !

— Vă asigur domnule că nu sînt cîtuși de puțin speriat. Nimic pe lume nu m-a scos pînă acum din sărite decît propria-mi sărăcie și gîndul că va trebui să mor sărac.

Voalatul tăcu o vreme.

— Ai venit în urma anunțului meu ? întrebă el.

Străinul dădu ușor din cap.

— Am înțeles că aveți nevoie de un om care să știe să tacă, să cunoască două-trei limbi străine și să fie sărac. Ei bine, domnule, eu cred că îndeplinesc aceste condiții. Iar dacă ați mai fi adăugat că respectivul trebuia să fi avut o viață aventuroasă și să fie lipsit de scrupule, aș fi îndeplinit cu vîrf și îndesat toate aceste condiții.

Deși nu-i putea vedea ochii, străinul își dădu seama că cel care stătea la birou îl observa cu multă atenție.

— Cred că vei corespunde cerințelor mele.

— Mai mult ca sigur, răspunse cu răceală și nepăsare vizitatorul. Acum aș dori să-mi spuneți ce-mi puteți

oferi ca să văd dacă-mi convine slujba. Ca om de afaceri știți că pentru încheierea unei tranzacții e nevoie de consimțământul ambelor părți. Dar mai întâi vă rog să-mi spuneți care vor fi obligațiile mele...

Mascatul se rezemă de speteaza scaunului și-și vîrî mîinile în buzunare.

— Sînt editorul unui ziar modest, spuse el, citit mai ales de servitorii oamenilor bogați. Din cînd în cînd primesc informații interesante despre aristocrație și despre nobilimea de la țară, informații trimise de cameristele franceze cam isterice și exaltate sau de valetii italieni, dornici de răzbunare. Din păcate eu nu cunosc limbi străine; am însă ferma convingere că scrisorile acestea conțin multe lucruri interesante pe care aș dori să le cunosc. Iată de ce am nevoie de o persoană discretă care să-mi selecteze corespondența și să-mi traducă în engleză tot ceea ce i se pare interesant și în același timp să-mi facă și cîte un rezumat al scrisorilor venite de la acei oameni binevoitori. Știi foarte bine că bărbații nu prea sînt virtuoși, femeile și mai puțin iar cei care angajează astfel de oameni sînt complet certați cu morală. De obicei servitorii au întotdeauna de povestit lucruri care nu fac cinste stăpînilor lor, istorii urîte, dragul meu. Dar nu mi-ai spus cum te cheamă...

— Poltavo, răspunse străinul după o scurtă ezitare.

— Italian sau polonez?

— Polonez.

— Ei bine, ți-am spus că redacția ziarului se căznește să adune cît mai multe știri despre tot ce se întîmplă în societatea înaltă; ne interesează mai ales ceea ce se petrece în culise. Dacă putem tipări ceea ce aflăm, nu ne dăm în lături și tipărim. Dacă — și ajungînd aici ridică prevenitor degetul — intrăm în posesia unor amănunte deocheate, nu le aruncăm ci le păstrăm la arhivă pentru plăcerea noastră.

Spuse toate aceste lucruri, indiferent, nepăsător dar Poltavo nu se lăsă înșelat. Din nou se făcu liniște; voalatul păru că se gîndește la ceva.

— Unde locuiești? întrebă el.

— Într-o casuță din Bloomsbury, la etajul patru.

— Cînd ai venit în Anglia ? întrebă mascatul.

— Acum șase luni.

— De ce ai venit ?

Poltavo ridică din umeri.

— De ce ai venit ? insistă editorul.

— Pentru că am avut o divergență cu stimatul șef al poliției din San-Sebastian, răspunse el la fel de indiferent ca și celălalt.

— Dacă mi-ai fi spus altceva nu te-aș fi angajat.

— De ce ? întrebă mirat Poltavo.

— Pentru că n-ai fi spus adevărul. Divergența dumitale de păreri cu poliția din San-Sebastian era legată de o sumă de bani care se volatilizase. Încăperea din care au dispărut banii se afla alături de camera dumitale despărțită doar printr-o ușă. Deci dacă cineva ar fi fost atît de istet să descuie cu o cheie potrivită acea ușă, afacerea era rezolvată. Plecarea dumitale a fost dealtminteri determinată și de faptul că n-ai fost în stare să-ți achiziți nota la hotel.

— Sinteți un om foarte bine informat, spuse Poltavo fără a se arăta cîtuși de puțin mirat sau încurcat.

— Este de datoria mea să știu cîte ceva despre unii oameni. Dealtfel poți să-mi zici Brown, domnul Brown. Dacă vei observa uneori că nu răspund cînd îmi spui astfel să nu te sesizezi pentru că de fapt ăsta nu e numele meu. Ei, după cum văd, dumneata ești exact omul de care am nevoie.

— Mi se pare curios că m-ați găsit, zise Poltavo. Anunțul din ziar mi-a fost trimis de un necunoscut care...

— Necunoscutul am fost eu, amice ! Acum înțelegi ?

— Înțeleg. Dar lucrul care mă interesează în cel mai înalt grad este să știu ce salariu voi primi.

Domnul Brown spuse o sumă care însemna foarte mult pentru Poltavo. Editorul îl privi cu atenție și se bucură cînd văzu că noul său ajutor nu păru nici surprins nici nemulțumit.

— Pe mine n-ai să mă prea vezi pe aici. Dacă vei lucra bine și vei căpăta încredere în dumneata, îți voi dubla salariul. Dacă însă mă vei înșela, te vei căi amar-

nic. Atît am avut de spus, adăugă el ridicîndu-se de pe scaun. De mîine îţi vei deschide singur biroul. Iată cheia de la uşă, iată şi cheia de la casa de bani unde păstrez corespondenţa. Vei găsi un maldăr de scrisori care apasă greu asupra multor persoane din înalta societate dar prea puţin material în legătură cu mine. Aştept să-ţi dai toată silinţa în noua dumitale slujbă !

— Puteţi fi sigur că... începui Poltavo.

— Stai puţin că n-am terminat. Cînd spun „să-ţi dai toată silinţa“, înţeleg că nu-ţi vei pierde timpul să cercetezi cine sînt. Am posibilitatea să părăsesc casa asta într-un fel pe care nu sînt dispus să-l divulg. Nimeni nu ştie că eu sînt editorul acestui interesant ziar. După ce vei termina de citit corespondenţa să-mi rezumi scrisorile mai importante şi să mi le traduci. Rezumatele traduse le vei înmîna unui comisionar care va veni zilnic la ora cinci după masă ; salariul îţi va fi plătit cu regularitate. Nu vei fi sîciit cu nici o problemă redacţională şi nu vei avea nimic de a face cu ziarul. Acum am să te rog să aştepţi cinci minute în camera din faţă, după care te poţi întoarce în acest birou ca să te ocupi de acest vraf de scrisori.

Poltavo se înclină uşor şi ieşi, închizînd uşa după el. Auzi un clic şi înţelese că acelaşi mecanism care deschisese uşa din faţă, acum o închisese pe cea dinăuntru. După cinci minute de aşteptare, deschise uşa şi intră în birou. Încăperea era goală. Mascatul dispăruse. Mai văzu o uşă care dădea pe coridor dar Poltavo era convins că şeful său nu ieşise pe acolo. Deşi cercetă cu multă atenţie camera nu descoperi nici o uşă secretă. În spatele scaunului pe care stătuse mascatul se afla un dulap mare. Îl deschise dar nu descoperi modul în care dispăruse domnul Brown. Dulapul era plin cu cărţi, cu hîrtii şi cu diverse acte. Poltavo examină minuţios toată încăperea. Încercă toate sertarele biroului ; văzînd însă că erau descuiate nu-l mai interesează conţinutul lor. Ştia precis că un om cu experienţa lui Brown nu va lăsa lucruri importante în nişte sertare neîncuiate. Ridicînd din umeri, îşi răsuci o ţigară, şi-o aprinse, apoi începui să citească scrisorile puse acolo pentru el.

Poltavo lucra de șase săptămîni cu multă sîrguință. În fiecare vineri dimineată, venind la birou, zărea pe masa de lucru un plic ce conținea două bancnote. În fiecare zi, la ora cinci, venea un comisionar care lua cu sine într-un plic mare, închis, toate traducerile făcute de Poltavo peste zi. Citind zilnic ziarul la care lucra, constată că numai o foarte mică parte din traducerile sale erau publicate. Era clar că domnul Brown, editînd acel ziar de scandal, urmărea alte scopuri. Descoperi în parte secretul într-o după-amiază, cînd auzi pe cineva sunînd la ușa de la intrare. Poltavo apăsă pe butonul de sub placa biroului și după puțin cineva ciocăni la ușa camerei sale. În prag apăru o tînră doamnă.

— N-ați vrea să vă apropiați ? întrebă Poltavo ridicîndu-se în picioare.

— Dumneavoastră sînteți directorul ziarului ? Întrebă ea.

Poltavo se înclină. Era întotdeauna dispus să primească orice onoruri pe care i le acorda soarta. Întrebat dacă el era domnul Brown probabil că s-ar fi înclinat și atunci.

— Am primit o scrisoare din partea dumneavoastră... Tînră se opri în fața biroului, puse mîna pe marginea lui și se uită la Poltavo cu teamă dar și cu dispreț.

Poltavo se înclină din nou. De fapt nu scrisese nimic.

— Scriu multe scrisori, răspunse el cu indiferență și nu mai știu dacă v-am scris sau nu și dumneavoastră. Vreți să-mi arătați scrisoarea ?

Deschizînd geanta, tînră scoase un plic din care luă scrisoarea pe care i-o întinse lui Poltavo. Acesta se uită atent la hîrtie. Titlul ziarului rămăsese tipărit în colțul din stînga dar adresa fusese ștearsă. Conținutul era următorul :

Stimată doamnă,

Am primit cîteva informații foarte interesante privind legăturile dumneavoastră cu căpitanul Brackly. Ca fiică și ca moștenitoare a răposatului sir George Bilk ați putea crede că averea pe care o dețineți precum și stima de care vă bucurați în societate, vă scutesc de birfeli.

Vă asigur însă că informațiile pe care le posed ar putea avea urmări grave dacă le-aș aduce la cunoștința soțului dumneavoastră. Pentru a pune stavilă clevetelor și pentru a-i determina pe bîrfitori să tacă, secția noastră de informații este dispusă să înăbușe acest scandal. Cheltuielile acestei acțiuni se ridică însă la zece mii de lire ce urmează a-mi fi plătite cu bani gheață. Dacă acceptați propunerea mea vă rog să inserați un anunț la rubrica «Diverse» a ziarului «Megafon». În urma acestui anunț voi accepta să mă întîlnesc cu dumneavoastră pentru a-mi înmîna suma cerută. Nu-mi scrieți pe adresa ziarului meu și nu mă vizitați la redacție. Cu toată stima, J. Brown.“

După ce isprăvi de citit scrisoarea, lui Poltavo i se lămuri brusc activitatea ziarului la care lucra. Îndoind scrisoarea, o înmînă tinerei doamne.

— Poate că nu fac bine, spuse ea, dar știu ce înseamnă șantaj și cum e pedepsit de lege.

Deși era teribil de nedumerit, Poltavo își reveni imediat.

— Nu eu am scris epistola asta ! spuse el calm ; v-a fost trimisă fără știrea mea. Eu sînt doar redactorul-șef al acestui ziar. Director e domnul Brown care-și conduce afacerile cum crede de cuviință. Sigur că sînt la curent cu tot ce se întîmplă în redacție, adăugă el repede temîndu-se că tinăra nu-i va mai spune nimic și-l va trata ca pe un conșopist oarecare. Vă cred cînd afirmați că sînteți neliniștită din pricina acestei scrisori.

Tinăra surîse. Poltavo, care cunoștea bine femeile își dădu imediat seama că nu era o ființă fricoasă și că nu s-ar fi lăsat intimidată de teama de a fi compromisă.

— Pot lăsa reglementarea acestei chestiuni în grija soțului meu și a căpitanului Brackly. Voi arăta scrisoarea aceasta avocaților mei precum și celor doi domni despre care am vorbit.

Poltavo, care văzuse că scrisoarea fusese datată cu patru zile în urmă, își spuse că dacă cei doi domni n-o văzuseră în primele momente de iritare, apoi n-o vor mai vedea niciodată.

— Sinteți o persoană foarte inteligentă, doamnă, răspunse el împăciuitor. În definitiv ce contează o neplăcere atât de neînsemnată? Cine se mai interesează azi de publicarea câtorva scrisori?

— Credeți că șeful dumneavoastră are și scrisori? întrebă ea cu voce schimbată.

Poltavo se înclină din nou.

— Dacă plătesc suma cerută credeți că scrisorile mi se vor înapoia?

Poltavo dădu din cap afirmativ iar ea își mușcă gînditoare, buzele.

— Înțeleg. Apoi se mai uită o dată la scrisoare și fără să scoată o vorbă părăsi biroul.

Poltavo o conduse pînă la ușa de la intrare. Înapoiindu-se, rămase surprins, căci pe scaunul pe care stătuse pînă atunci, acum ședea mascatul. Acesta rise de mirarea zugrăvită pe fața lui Poltavo deși părea să-l amuze mai mult altceva.

— Te-ai descurcat admirabil, Poltavo! Ai ieșit frumos din încurcătură.

- - Ați auzit discuția? întrebă surprins polonezul.

— Fiecare cuvînt! Ei, acum ce mai zici?

Poltavo trase un scaun lîngă birou și se așeză în fața șefului său.

— Consider că afacerea asta a fost foarte abil și inteligent concepută, spuse el pe un ton admirativ. Un singur lucru nu mai corespunde acum situației: salariul meu care e mult prea mic.

Brown fu de acord cu el.

— Cred că ai dreptate. Mă voi strădui să ți-l măresc. Ce prostie din partea acelei femei să vină aici!

— Ori e proastă ori e o artistă lipsită de talent.

— Cum adică? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Brown.

Poltavo ridică din umeri.

— Sînt ferm convins că tot ceea ce s-a petrecut adineauri e pur și simplu o înscenare. În orice caz scopul a fost atins.

— Și ce anume crezi că a intenționat?

— Păi, patroane, ai ținut să-mi dezvălui adevăratul caracter al afacerilor dumitale. Trag această concluzie datorită următoarelor puncte. Și începu să numere pe degetele sale lungi și albe :

1. După adresa de pe plic doamna se numea lady Cruxbury ; numai că numele ei adevărat începea cu un W pe care l-am zărit pe marginea de argint a poșetei sale. Această literă era dealtfel brodată și pe colțul bastei.

2. Nu era ea persoana căreia îi fusese adresată scrisoarea.

3. Sint convins că nu există nici o lady Cruxbury și că scrisoarea a fost concepută special pentru mine și adusă de acea persoană mie ; în tot acest timp dumneata mă urmăreai cu atenție ca să vezi cum mă comport, cât sint de loial și de discret, dorind să-mi lămurești totodată dedesubtul afacerilor dumitale.

Domnul Brown rîse.

— Ești deștept, Poltavo, spuse el cu admirație și pe bună dreptate meriți să-ți măresc salariul. Sint de acord că totul n-a fost decît o comedie. Mai ești dispus să lucrezi pentru mine ?

— Da, dar cu o condiție.

— S-o auzim...

— Sint un om sărac... începu Poltavo. Viața mea...

— Termină cu balivernele astea ! Doar nu-ți închipui că-ți voi dărui o avere ! îl întrerupse supărat domnul Brown. Am de gînd să-ți pun la dispoziție tot ceea ce este necesar unei vieți îndestulate, ba chiar într-o oarecare măsură luxoase.

Poltavo se îndreptă spre fereastră și se uită afară. Apoi se întoarse și spuse :

— Am nevoie de o locuință în St. James Street, de un automobil și de ce nu și de o lojă la Operă.

— Eu aș zice să fii serios și să te mulțumești cu ce-ți voi da.

Poltavo surîse.

— Prețuiesc o avere și dumneata știi foarte bine acest lucru. Luă o scrisoare din grămada aflată pe masă și o deschise.

— Iată o scrisoare trimisă de un italian, care pentru majoritatea oamenilor ar conține doar câteva fleacuri. Pentru un om ca mine scrisoarea asta deține elementele unei afaceri nelimitate. Datorită acestei scrisori ne-am putea alege cu o avere, șefule ! Individul care scrie ar dori să intre în legătură cu marile ziare engleze pentru a afla cum trăiește lumea bună și a cunoaște pe un oarecare domn Fallock.

Brown fu surprins.

— Fallock ! repetă el.

Poltavo aprobă. „*Prietenul nostru Fallock a construit o casă mai mult decît ciudată*, scrie corespondentul nostru. *În casa aia sînt ascunse milioane de lire...*“ Treaba asta chiar nu-ți spune nimic, patroane ?

— A clădit o casă ciudată ?

— Păi corespondenții îmi aduc la cunoștință — ți-am spus oare că scrisoarea asta a fost scrisă de doi indivizi ? — că-i cunosc adresa lui Fallock ăsta... Sînt ferm convinși că face afaceri necurate dar au nevoie de o confirmare a presupunerilor lor.

Brown tăcu bătînd nervos cî degetele în birou. Stătea cu capul plecat ca și cum ar fi meditat asupra unei probleme foarte dificile.

— Copilării, spuse el. Doar nu crezi în povestea cu milioanele ascunse. Am auzit și eu de această afacere. Corespondenții dumitale sînt oameni cu fantezie bogată, amice. Nu cumva te-au întrebat dacă nu ești dispus să le plătești și drumul pînă aici ?

— Păi tocmai asta și cer !

Rîzînd sarcastic, Brown se ridică de pe scaun.

— Țasta-i trucul închisorilor spaniole ! Doar n-o să te lași păcălit de astfel de fleacuri !

Poltavo ridică din umeri.

— Eu am fost într-o închisoare spaniolă, răspunse el surîzînd. Am scris și eu unor oameni bogați din Anglia rugîndu-i să mă scoată din situația în care mă aflu. Numai că eliberarea mea era condiționată de niște sume foarte piperate. Înțeleg și sînt de acord cu acest procedeu numai că hoții spanioli nu scriu în limba lor ; bine sau prost, ei scriu în engleză, dar nu într-o italiană plină de greșeli. Cei care primesc astfel de scrisori nu se de-

ranjează niciodată să le dea la tradus. Nu, domnule Brown, în cazul de față nu avem de-a face cu un truc. Scrisoarea e autentică și tot ce scrie în ea e adevărat.

— Pot s-o văd și eu ?

Poltavo i-o dădu. Întorcându-se cu spatele, Brown își ridică partea de jos a voalului și citi scrisoarea. Pe urmă, îndoind-o, o vîrî în buzunar.

— Voi reveni asupra acestei chestiuni, spuse el ușor răgușit. Între timp am să mai meditez asupra ei.

— Domnule Brown, aș vrea să-ți cer o favoare... rosti Poltavo.

— Da ! Ce anume ?

— Sigur că o vei socoti drept o slăbiciune, dar țin să frecventez din nou lumea bună... Vreau să văd bărbați îmbrăcați elegant și femei frumoase. Poate că e o prostie din partea mea dar doresc să vin în contact cu cei care frecventează Bursa, cu financiari, cu oameni politici, cu marii industriași. Mi-ar plăcea să duc o viață pe picior mare... Îmi place muzica bună, la fel cum îmi place să beau din cînd în cînd un pahar cu vin bun...

— Și ce legătură am eu cu aceste dorințe ale duminale ?

— Te-aș ruga să mă introduci în înalta societate, răspunse simplu Poltavo. Țin mai ales să-l cunosc pe marele financiar despre ale cărui afaceri se preocupă atît de mult ziarele. Domnul... cum îl cheamă ? A, da, Farrington.

Domnul Brown rămase o vreme tăcut, apoi ridicîndu-se de pe scaun deschise dulapul și vîrî o mînă în el. Poltavo auzi un zgomot apoi întreg dulapul cu conținutul lui cu tot se dădu la o parte și Poltavo văzu o încăpere ce ținea de un alt apartament. Domnul Brown rămase un minut în deschizătură, cu capul în piept și cu mîinile la spate.

— Ești deosebit de inteligent și de perspicace, rosti el, apoi trecu în cealaltă cameră. Dulapul reveni la locul său și închise trecerea.

— Asasinule ! Ucigașule !

Strigătele acestea în toiul nopții treziră interesul și curiozitatea unui locatar din Brakely Square, locatar care

încă nu se culcase. Avînd adesea insomnii, auzind acele țipete, domnul Gregory Farrington puse deoparte cartea din care citea, se ridică din fotoliu, își strînse halatul în jurul trupului său voinic și se apropie de fereastră. Jaluzelele fiind trase, virî degetul între două interstiții ca să se poată uita afară. Dar fereastra era atît de aburită încît nici lumina felinarelor nu se vedea bine. Ștergînd cu degetul geamul, văzu în mijlocul străzii pustii doi indivizi care discutau foarte aprins. După gesturi își dădu seama că erau italieni. Văzu cum unul dintre ei ridicase mîna ca să-l lovească pe celălalt, apoi zări lucind patul unui revolver.

— Hm ! exclamă domnul Farrington. Era singur în toată acea superbă casă din Brakely Square. Intendentul, bucătăreasa, jupîneasa, ba chiar și șoferul se duseră la balul servitorilor.

Vocea din stradă deveni și mai stridentă.

— Hoțule ! Vrei să mă jefuiești...

Pe partea cealaltă a pieței se ivi silueta masivă a unui polițist. Domnul Farrington mai șterse o dată geamul, se uită cu teamă la polițist, apoi coborî scara, deschise clapa cutiei de scrisori de la ușa și trase cu urechea. Era destul de ușor de auzit ce vorbeau cei doi căci acum ajunseseră la piciorul scării ce ducea la ușa de la intrare.

— De fapt ce vrei ? întrebă unul din ei. Putem cîștiga parale serioase dacă punem mîna pe el ! Apoi mai spuse ceva dar mult prea încet ca să mai poată fi auzit.

Farrington stătea în hol mestecînd nervos capătul țigării de foi pe care o avea în gură. Cei doi trebuie să fi fost compliciti sau ajutoarele lui Montague Fallock. Mai mult ca sigur că era vorba de Fallock, marele șantajist căutat de mai toate polițiile europene. Probabil că fiecare dintre cei doi indivizi își făcuseră planul să-l șantajeze sau să-l denunțe.

Domnul T. B. Smith locuia și el în Brakely Square. Domnul Smith era funcționar superior la prefectura poliției și abia aștepta să pună mîna pe Montague Fallock. Farrington, care știa acest lucru, înțelese imediat motivul discuției purtate de cei doi în fața ușii sale.

— Ei, zise unul dintre cei doi, doar ți-am mai spus că am aranjat să mă întâlnesc cu domnul în cauză ! Ar trebui să ai încredere, ce dracu !

— Mergem împreună, răspunse furios celălalt. Eu n-am încredere în nimeni darămite într-un napolitan mincinos ca tine !

După cum s-a dovedit mai pe urmă, polițistul Habit nu auzise cearta dintre cei doi așa că mai târziu a declarat cu mina pe inimă : „N-am auzit nici o discuție, pe cuvântul meu de onoare !“ Iată însă că pe neașteptate răsunară două împușcături. Apoi se auzi fluierul strident al unui polițist și Habit se îndreptă în goană spre locul de unde răsunaseră detunăturile. Când ajunse la locul crimei găsi trei bărbați dintre care doi erau morți. Cel de-al treilea era Farrington care stătea tremurând în ușa casei sale. Halatul său cenușiu flutura scuturat de vântul ce sufla cu putere dinspre vest. Peste zece minute apărură și T. B. Smith. Între timp se adunase o mulțime de oameni curioși sau dornici de senzații tari. Apoi sosi și ambulanța poliției.

— Sînt morți amîndoi, spuse polițistul.

Domnul T. B. Smith se uită la cei care zăceau neînsuflețiți pe pămînt. După toate aparențele erau străini. Unul dintre ei era îmbrăcat cu mult gust, aproape luxos, în timp ce celălalt purta niște haine uzate de chelner sub un pardesiu lung ce-l învăluia de la gît și pînă la picioare. Cei doi zăceau cu capetele foarte apropiate ; unul dintre ei era însă cu fața în jos. Polițiștii sosiți între timp se străduiau să țină la distanță mulțimea adunată. Între timp domnul Smith examină cu atenție terenul. Găsi un revolver pe jos iar pe cel de al doilea, sub mortul cu fața în jos. În timp ce cadavrele erau vîrite în ambulanță, domnul Smith se adresă lui Farrington care continua să tremure de frig, rugîndu-l să-i spună ce văzuse.

— Vreți să fiți atît de amabil și să veniți cu mine sus ? Vă voi relata cu plăcere tot ce am văzut și auzit.

Intrînd în casă, Smith simți un miros deosebit. Simțul său olfactiv era deosebit de dezvoltat, dar fiind un om discret și plin de tact nu spuse nimic. Farrington îi

era cunoscut — cine nu-l cunoștea de altfel? — atât ca vecin cât și ca om foarte bogat.

— Fiica dumneavoastră... începu el.

— Vreți să spuneți nepoata mea, îl corectă Farrington după ce aprinse toate lămpile din camera de zi. Nu e acasă, s-a dus la prietena mea, doamna Constance Dex, unde va rămîne peste noapte. O cunoașteți pe doamna Dex?

Domnul Smith dădu din cap afirmativ.

— Din păcate nu vă pot da decît foarte puține relații despre cei doi tipi care au murit... Farrington era palid și tremura. Starea sa era explicabilă căci omul fusese crescut de mic în respectul legilor.

— Am auzit doi care se certau... M-am dus la ușă cu intenția de a chema un polițist dar chiar atunci am auzit două detunături. Cînd am deschis ușa i-am văzut pe cei doi indivizi zăcînd în drum așa cum i-a găsit mai apoi polițistul.

— Despre ce anume vorbeau?

Farrington întîrzie cu răspunsul.

— Sper că nu voi fi chemat ca martor cînd se va judeca această crimă...

Dar Smith îi tăie această speranță.

— Păi, zise el, vorbeau despre Montague Fallock pe care-l știe toată lumea. Unul dintre cei doi striga că-l va da pe mîna poliției.

— Cine era al treilea individ? întrebă Smith pe neașteptate.

Farrington rămase tablou.

— Al treilea? întrebă el.

— Da. Mă refer la individul care i-a ucis pe cei doi căci din revolverele găsite nu s-a tras nici un foc. Ambele aveau piedica pusă. Așa că, dragă domnule Farrington, sînt ferm convins că se mai afla de față și o a treia persoană. Aveți ceva împotrivă dacă vă voi cerceta puțin casa?

— Absolut nimic, zîmbi milionarul. Cu ce vreți să începeți?

— Cu bucătăria de la parter.

Domnul Farrington îl conduse pe polițist pe scara de serviciu în aripa unde se afla bucătăria; ajungînd acolo

aprinse lumina. Dar se părea că nimeni nu dăduse nici o raită pe acolo.

— Asta e ușa pivniței, explică Farrington ; asta e camera iar pe aici ieșim în curte. Ușa e încuiată.

Domnul Smith apăsă pe clanță și culmea ! ușa se deschise imediat.

— Cred că vedeți și dumneavoastră că nu e încuiată, spuse el pășind în coridorul întunecos.

— Asta-i vina intendentului, răspunse supărat Farrington. Am dat un ordin sever ca toate ușile să fie încuiate. Dacă mergem mai departe veți vedea că ușa care dă în curte are zăvorul pus și în plus e prevăzută și cu un lanț de siguranță.

Domnul Smith luminează ușa cu lampa electrică.

— Păi nu e chiar așa, zise el. Văd că ușa e ușor întredeschisă.

Domnul Farrington păru foarte contrariat.

— Cum se poate ? se miră el.

Domnul Smith trecu în curtea pavată unde, din stradă, se putea ajunge foarte ușor doar urcînd cîteva trepte. Tot uitîndu-se în jos, zări ceva lucind. Aplecîndu-se, ridică o sticlută cu căpăcel de aur căzută probabil din poșeta unei femei. Ducînd sticluta la nas și mirosind-o, zise :

— Da, e exact așa cum am presupus.

— Ce vreți să spuneți ? îl întrebă intrigat Farrington.

— E același miros pe care l-am simțit cînd am intrat în casă. Un parfum cu totul deosebit. Duse din nou sticluta la nas.

— Obiectul acesta nu aparține cumva nepoatei dumneavoastră ?

Farrington dădu din cap în semn negativ.

— Doris n-a fost niciodată aici, spuse el ; și în afară de asta, nu poate suferi parfumurile.

Domnul Smith băgă sticluta în buzunar. Cercetările nu duseră la nici un rezultat și Smith îl urmă pe Farrington în odaia acestuia.

— Ce părere aveți despre toată povestea asta ? îl întrebă el pe Smith.

Înainte de a răspunde acesta se uită pe fereastră. Lumea care se adunase atrasă de focurile de revolver, se risipise.

Ceața luase în stăpînire piața liniștită, întinzîndu-și pînzele alburii peste felinarele galbene.

— Cred că am dat, în sfîrșit, de urma lui Montague Fallock.

Domnul Farrington îl privi cu gura căscată de uimire.

— Vorbiți serios ? întrebă el neîncrezător. Sper că nu vă închipuiți că Montague Fallock a fost în seara asta la mine în casă ! E adevărat că a încercat să mă escrocheze... Dar de aici și pînă la a intra în casă...

Smith își ridică gulerul paltonului.

— Mai am de făcut un lucru foarte neplăcut, spuse el. Trebuie să-i cercetez pe cei doi nefericiți care au fost omorîți.

Farrington se scutură îngrozit.

— E cumplit ! spuse el puțin răgușit.

Smith mai admiră o dată camera aceea elegantă. Ornamentele de argint luceau în lumina mată a lămpilor. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn de trandafir. În sobă ardea un foc zdravăn iar parchetul era acoperit de covoare scumpe. Pe pereți se vedeau cîteva tapiserii care probabil costaseră o avere. Pe birou se afla o fotografie într-o frumoasă ramă de argint, care înfățișa o femeie în epoca deplinei sale frumuseți.

— Scuzați-mă, spuse Smith, apropiindu-se de masă, doamna nu este...

— Ba da, răspunse Farrington ; este doamna Constance Dex, o foarte bună prietenă a mea și a nepotei mele.

— Nu știți, doamna Dex se află acum în oraș ?

— Nu. Este în Great Bradley ; fratele ei e preot acolo.

— Great Bradley ? Smith își încreți fruntea, ca și cînd s-ar fi străduit să-și amintească ceva. Nu cumva tot pe acolo e și casa aceea ciudată despre care se tot vorbește atît ?

— Mda... Am auzit și eu despre ea, zise Farrington cu o umbră de surîs.

— C.D., murmură Smith îndreptîndu-se spre uşă.

— Aţi spus ceva ?

— Da. C. D. sînt iniţialele doamnei Constance Dex iar literele astea sînt gravate pe capacul de aur al sticlutei de parfum. Noapte bună, domnule Farrington !

Şi Smith plecă, lăsîndu-l pe Farrington care de iritat ce era, începu să-şi roadă unghiile.

Capitolul II

Domnul T. B. Smith se afla singur în biroul său din Scotland Yard. Malul Tamisei, fluviul, clădirea palatului parlamentului erau învăluite aproape în întregime într-o ceață deasă. De două zile Londra era acoperită de un strat gros și negricios de pîclă și dacă ar fi fost să se dea crezare meteorologilor, mai urmau încă două zile de ceață.

Încăperea oferea — cu pereții săi îmbrăcați în lambriuri lustruite de stejar și cu lămpile sale elegante — un interior plăcut chiar și pentru un bărbat cu gusturi mult mai rafinate. Un foc zdravăn ardea în căminul îmbrăcat în faianță. Pe placa de marmură a șemineului ticăia vesel un ceas de argint. Pe măsuta de lângă Smith, se afla un serviciu cu toate cele necesare pentru ceai. Smith se uită la ceas. Era unu și douăzeci și cinci. Apăsînd pe butonul soneriei, un polițist își făcu imediat apariția.

— Du-te pînă la registratură și adu-mi — se uită pe o foaie de hîrtie de lângă el, apoi continuă... dosarul numărul G. 7941.

După ce polițistul se retrase, T.B. Smith își turnă ceai în ceașcă. Fața sa frumbeasă, bronzată de soarele din sudul Franței, de obicei liniștită, acum părea îngrijorată. Se reîntorsese din concediu pentru a se ocupa de o treabă pe care nu o putea rezolva decît un om cu calitățile sale ieșite din comun. Trebuia să dea de urma celui mai mare escroc al timpului: Montague Fallok. Treaba devenise cu atît mai presantă cu cît avea dovezi că fie el, fie complicitii săi erau vinovați de uciderea celor doi oameni din noaptea trecută. Nimeni nu-l văzuse pe Montague,

nu exista nici o fotografie a lui așa că nimeni nu putuse încă a-i da de urmă. E adevărat că poliția pusese mîna pe cîțiva adepți de-ai lui care fuseseră supuși la interogatorii aspre. Dar din păcate, cei prinși erau agenții unor alți agenți. Montague se ascundea în dosul unei adevărate rețele de Bănci și de avocați anonimi așa că era foarte greu de găsit.

Dar iată că se înapoie polițistul care aduse o mapă din piele neagră pe care o așeză respectuos în fața lui Smith, după care se retrase.

Domnul Smith deschise mapa și scoase din ea trei pachetele legate cu cîte un șnur. Desfăcînd unul din ele, puse pe masă trei fotografii ce reprezentau trei amprente digitale mărite mult. Chiar și un ageamiu și-ar fi dat seama că era vorba de unul și același deget cu toate că fotografiile fuseseră făcute în etape diferite. Domnul Smith le compară cu o fotografie pe care o scoase din buzunarul vestei sale. Dar și această fotografie arăta clar că era vorba de același deget. Fotografia fusese luată de pe urma vagă rămasă pe scrisoarea pe care doamna Dex o primise din partea acestui escroc. Smith sună din nou și-i spuse funcționarului care-și făcuse apariția :

— Domnul Ela mai este aici ?

— Da. Lucrează la afacerea de la vamă.

— Da. Îmi aduc aminte. Cei doi indivizi care au fost prinși în timp ce devalizau bagajele depuse acolo. Din nefericire au reușit să dispară după ce au ucis un gardian.

— Au dispărut, adăugă funcționarul, dar unul dintre ei a fost rănit de gloanțele trase de polițist. Pe locul unde aștepta mașina s-au găsit urme de sînge.

— Poftește-l la mine pe domnul Ela dacă și-a terminat lucrul.

Se pare că inspectorul își isprăvisese treaba fiindcă sosi imediat. Avea un aer cam melancolic.

— Vino mai aproape, îi zise Smith și spune-mi de ce ești necăjit.

Ela se așeză într-un fotoliu de trestie.

— Mă tot străduiesc să găsesc niște martori oculari care să-mi poată da amănuntele de care am nevoie. Pînă acum n-am nici un fel de indicii datorită cărora să pot

stabili identitatea răufăcătorilor. Mai mult ca sigur că numărul automobilului era fals. Și culmea ghinionului e că n-a putut fi urmărit mai departe de Limehouse. Mă aflu în fața unor greutăți aproape cu neputință de înlăturat. Știu doar că unul dintre pungași a fost rănit sau ucis și că prietenul său l-a tirat pînă la mașină. Cred că numai cînd vom da de rănit sau de cadavrul lui vom putea merge mai departe.

— Ce-ar fi ca cel rănit să fie din întîmplare chiar „bunul meu amic“ Montague Fallock? glumi Smith. Atunci aș fi și eu într-adevăr fericit. Ce voiau să fure caraghioșii ăia doi? Aur?

— Nu cred. Se pare că e vorba de doi borfași obișnuiți. Au spart cîteva cuferे ale pasagerilor de pe vaporul *Mandavia* care sosise în ajun din Africa de Sud. Cuferele făceau parte din bagajele depuse în vamă de către pasagerii care peste cîteva zile urmau să-și continue călătoria. Astfel au fost devalizate cuferele secretarului unui guvernator al statului Congo, apoi cel al unei doamne al cărei nume l-am uitat — precum și cuferele unui doctor — Goldworthy — întors din Congo unde a studiat boala somnului.

— Ceea ce-mi spui nu-i prea îmbucurător, zise gînditor domnul Smith. Nu prea înțeleg cum de hoții ăștia moderni și eleganți care sparg cuferele oamenilor, au la dispoziție mașini, sînt înarmați și pe deasupra se mai și maschează. Căci erau mascați, nu-i așa? Ce-or fi căutat oare oamenii ăștia?

— Acum povestești-mi și care sînt necazurile dumneavoastră, spuse inspectorul.

— Montague! răspunse Smith îndîrjit. „Nobilul“ Montague Fallock. A fost atît de „cum se cade“, încît i-a cerut lady-ei Constance Dex zece mii de lire sterline. Lady Dex este sora cunoscutului și stimatului preot Jeremiah Bangley din Great Bradley. Scrisoarea e la fel ca toate celelalte: cum că dacă nu plătește o va compromite cu nu știu ce poveste veche. Preotul este un aristocrat, un nobil ce se află cu totul sub influența surorii sale. Doamna e o femeie impunătoare și încă frumoasă. Problema nu mai e de fapt interesantă întrucît amantul ei a murit de

curind în Africa. Astea sînt amănuntele mai importante. Dealtfel fratele ei era la curent cu toată povestea asta. Montague voia s-o compromită în ochii societății. A avut îndrăzneala s-o amenințe că o va ucide dacă va dezvălui ceva poliției. Dealtfel nu e prima oară cînd îi amenință în felul acesta pe cei pe care-i șantajează. Ultimul pe care a încercat să-l escrocheze a fost milionarul Farrington ; dar ca să vezi și dumneata ce coincidență curioasă : Farrington este prieten bun cu doamna Dex.

— Mda, cam ciudată coincidență, răspunse Ela. N-ai găsit nici un indiciu cînd ai examinat cadavrele celor doi nefericiți uciși noaptea trecută, nu-i așa ?

— Pe unul îl chema Ferreira da Costa, pe celălalt Henri Sans. Am ferma convingere că amîndoi se aflau în slujba lui Montague. Primul era un om cult care-i servea de mijlocitor. A fost arhitect și din cauza unor fraude, a trebuit să plece din Paris. Sans era doar un simplu agent de legătură care se bucura de oarecare încredere. N-am găsit asupra nici unuia dintre ei ceva care să mă poată pune pe urmele lui Montague Fallock. N-am găsit decît acest flecușeț.

Trase un sertar al biroului și scoase un medalion de argint pe care se aflau cîteva încrustații și o monogramă aproape ștearsă. Smith apăsă pe un buton și deschise capacul medalionului. Înăuntru nu se afla decît o hîrtie mică, rotundă, un fel de etichetă lipită bine.

— Uită-te și dumneata ! Inscripția mi se pare interesantă.

Ela luă medalionul și citi următoarele : „*Moor ; cot. Dumnezeu să-l apere pe rege*“.

— Imnul regal, dar numai bunul Dumnezeu știe ce semnificație va fi avînd.

Smith luă medalionul, îl puse în buzunar și încuie într-un sertar dosarul pe care-l primise de la Registratură. Ela căscă.

— Scuzați-mă, dar sînt foarte obosit. Apropo, în Great Bradley nu se află și casa aceea bizară despre care vorbește lumea ?

Smith dădu afirmativ din cap.

— Da. Great Bradley este orașelul unde se află casa cu pricina, spuse el ridicându-se de pe scaun. Numai că poliția nu se interesează de astfel de case aiurite construite de americani țicniți. Vrei să mergi cu mine până în Chelsea ?

Spunînd aceasta Smith își îmbracă paltonul și-și lua mănușile.

— Poate că avem noroc să dăm cu mașina peste Montague pe ceața asta, glumi Smith.

— Văd că sînteți într-o dispoziție deosebită, ca și cum ați crede că pe pămînt se mai pot întîmpla minuni, spuse Ela.

— Singura mea dispoziție, dacă pot s-o numesc astfel, e să mă culc, răspunse surîzînd Smith.

Ieșind în stradă, văzură că ceața era atît de deasă încît aproape că ezitară să mai plece. Ceva îi spunea lui Smith că nu trebuie să se îndrepte spre Chelsea într-o astfel de seară. Șoferul, deși foarte experimentat, nu se încumeta nici el s-o pornească la drum.

— Am dat un telefon la postul de poliție din Westminster și cei de acolo mi-au spus că nu se poate circula pe ceața asta.

— Atunci, spuse Smith, voi dormi aici la poliție. Caută-ți și dumneata un loc într-una din camerele de gardă, îi spuse Smith șoferului. Dumneata, Ela, ce ai de gînd să faci ?

— Să mă plimb prin parc, zise mucalit Ela.

Smith se îndreptă spre biroul său urmat de Ela. Ajuns sus, aprinse lumina, dar rămase uluit în ușa. În timpul absenței sale, care durase doar zece minute, cineva intrase în cameră, deschisese cu forța sertarele biroului și aruncase pe jos, claie peste grămadă, toate hîrțiile. Smith se repezi speriat la birou, dar dosarul pe care-l pusese în sertar, dispăruse. Una dintre ferestre era larg deschisă și prin ea pătrundeau în cameră trîmbe mari de ceață.

— Ia uitați-vă, domnule Smith, spuse Ela, ce pete de sînge sînt aici. Și arată sugativa de pe birou plină de sînge.

— Probabil că și-a tăiat mîna în geam ! zise Smith. Apoi se uită pe fereastra deschisă. O scară ușoară, cam în genul celor pe care le folosesc pompierii americani, atîrna în jos. Ceața era atît de deasă încît nu i se putea vedea capătul. Cei doi traseră scara în cameră și văzură că era făcută din bețe subțiri de bambus și că din loc în loc avea niște cîrlige scurte de fier.

— Și aici sînt pete de sînge ! strigă Ela. Apoi, adresîndu-se polițistului care venise în goană la soneria lui, îi spuse :

— Inspectorul de serviciu să înconjoare prefectura poliției cu toți oamenii pe care-i are ! Apoi telefonează postului de poliție Canoon Row ca să ne pună la dispoziție tot personalul de care dispune. Trebuie arestat urgent un individ rănit la mînă ! Transmite acest ordin tuturor posturilor de poliție !

— Nu prea avem șanse să punem mîna pe amicul nostru, zise Smith. Apoi luînd o lupă mare, privi atent una din picăturile de sînge.

— Cine să fi fost ȕare ? întrebă Ela.

Smith îi arată urma de sînge a unui deget.

— Montague Fallock care știe acum exact ceea ce nu trebuie să știe.

— Ce anume ?

Smith nu răspunse imediat. Stînd în mijlocul camerei se uita atent în jurul său să vadă dacă nu cumva zărește vreo urmă pe care s-o fi lăsat spărgătorul.

Capitolul III

Era o noapte îngrozitoare; e adevărat că nu bătea vîntul și nici nu ploua cu găleata dar orașul întreg era învăluit într-o ceață deasă ca o turcoaică voalată pînă la ochi. Pîcla cenușie ce se lăsase peste Londra făcea imposibilă orice circulație. Nu te puteai orienta nici pe străzile lăturalnice nici pe cele principale sau în piețele publice. Oamenii păreau niște fantome care se strecurau printr-o lume străină și necunoscută. Valul de ceață se risipea un moment apoi cădea din nou și mai des. În fața teatrului „Jollity“ ardeau nemănumărate becuri electrice dar care abia izbuteau să lumineze puțin piața. Un șir lung de vehicule ce se îndreptau într-acolo făceau impresia unor gîndaci mari, lucitori, care apăreau de undeva și care după ce pasagerii coborau, dispăreau în ceață. În mulțimea de pietoni ce furnica în acea piață slab luminată, se afla și un băiețas cu mîtră comună, care părea că vinde ziare dar care în realitate observa cu atenție vehiculele ce soseau.

Deodată se repezi spre marginea trotuarului unde se opriše un automobil elegant. Din el coborî mai întîi un domn în vîrstă, apoi o fată foarte tînără. Apariția superbă a acelei făpturi atrase o clipă atenția micului vînzător de ziare. Domnișoara, învăluită într-o pelerină largă de culoarea fildeşului, era înaltă, zveltă și cu fața foarte albă. Ochi săi mari care priveau de sub sprîncelele frumos arcuite, erau albaștri și strălucitori ca două safire.

— Fii atentă, mătușică, spuse ea unei doamne scunde, care coborî din mașină. Ceața londoneză e adesea periculoasă.

Vinzătorul de ziare care o privea extaziat, își aminti de sarcina pe care o avea de îndeplinit. Apropiindu-se de domnul în vîrstă, îl întrebă :

— Domnule, nu doriți un ziar ?

Domnul se pregăti să-l refuze dar ceva din privirea băiatului îl făcu să-și schimbe intenția. Tînăra cea frumoasă rîse văzînd că însoțitorul ei era preocupat și în acel loc de ziare și se îndreptă spre un tînăr în haine de seară care tocmai coborîse dintr-o mașină. Băiatul văzînd că atenția celorlalți era îndreptată în altă parte se apropie și mai mult de domnul cel bătrîn și-i șopti :

— T.B.S.

Domnul păli brusc scăpînd jos moneda pe care o ținea în mînă. Băiatul se aplecă și o ridică.

— T.B.S. șopti el din nou.

— Aici ? întrebă bătrînul căruia îi tremurau buzele.

— El supraveghează teatrul iar o droaie de polițiști au împînzit locul, spuse repede băiatul, mulțumit că se achitase de sarcina primită. În timp ce-i înapoia moneda căzută, băiatul îi strecură domnului în mînă un bilețel, apoi dispăru în mulțime. Toată povestea nu durase decît cîteva secunde. La puțin timp după această întîmplare toată acea societate se afla într-o lojă ascultînd captivantă muzică a *operei Strand Girl*.

— Cît mi-ar plăcea să fiu și eu un băiețaș care aleargă noaptea pe străzile Londrei, spuse tînăra aranjîndu-și buchetul de violete de la piept. Nu ți-ar plăcea și dumi-tale așa ceva, domnule Frank ?

Frank Doughton o privi cu un surîs care o făcu să roșească.

— Mărturisesc că nu mi-ar plăcea, spuse el amabil. Doris surîse dînd din umeri.

— Ești prea tînăr și prea încrezător pentru un proaspăt ziarist, domnule Frank, aș putea spune, chiar lipsit de experiență. Ar trebui să te obișnuiești să fii mai diplomat și să lucrezi cu mai multă perspicacitate. Ia exemplu de la prietenul nostru comun, contele Poltavo.

Vocea ei părea să-l admonesteze, așa încît tînărul se simți ofensat, iar cînd auzi rostindu-se numele lui Poltavo chipul i se întunecă brusc.

— Vine și el astă-seară ? întrebă Frank indispus.
Doris dădu din cap afirmativ.

— Nu știu ce-ți place la omul ăsta ! Sint gata să pun pariu că individul e un pungaș. O fi el îndemînatic dar Poltavo are un caracter urît ; lady Dinsmore, spuse Frank adresîndu-se doamnei în vîrstă. Vă place și dumneavoastră tot atît de mult ?

— N-o întreba pe mătușa Patricia, răspunse Doris. Ea îl socoate bărbatul cel mai amabil și mai seducător din Londra.

— Ei, nici chiar așa, răspunse lady Dinsmore privind prin lornion cîteva vizitatori care intraseră în loja de vizavi. Dar nu văzu decît luciul unei rochii cenușii și o mină cu o mînușă lungă, albă, fiindcă loja nu era luminată. Contele Paltavo este într-adevăr un bărbat interesant și încîntător, zise ea închizînd lornionul. Îmi face plăcere să discut cu el. Povestește anecdote nostime, citează din Talleyrand și din latini și ai impresia că în timpul discuției își face întotdeauna o părere asupra persoanelor din jurul său înregistrînd, în memorie rezultatele observațiilor sale. Fiecare își are deci dosarul său și pe fiecare 'e scris corect numele respectivului. Părerile par a fi aranjate în capul lui ca și sticlutele cu medicamente dintr-o farmacie.

— Doris clătină gînditoare din cap.

— Aș dori să pot lua odată cîteva din sticlutele acelea și să le pot analiza. Cine știe ? Poate că într-o bună zi o voi face.

— Bagă de seamă, spuse Frank supărat, s-ar putea ca în fiecare din ele să nu găsești decît otravă.

Frank observase că în ultima vreme Doris își schimbase mult atitudinea față de el. Dintr-o prietenă foarte apropiată și de încredere acum devenise o străină care aproape că-l dușmănea. Chiar în acest moment de pildă, găsea o plăcere diabolică să-i facă rău, îl ironiza, rîdea de tinerețea, de firea lui deschisă și cinstită. Cel mai greu de suportat pentru Frank era ironia cu care Doris îi primea declarațiile sale timide de dragoste. Și cu cîtă plăcere și-ar fi exprimat pasiunea care-l stăpînea aproape fără voia lui ! Fără să vrea Frank începu a se gîndi la filfizonul acela elegant, la acel conte care devenise pe

neasteptate rivalul său. Ce șanse mai putea avea el, un tinăr modest, față de Poltavo și de predilecția lui pentru artă și literatură? Curios să audă și părerea tutorului fetei, Frank se întoarse spre el.

— Dumneavoastră, domnule Farrington, ce părere aveți despre... Hopa... Frank sări și întinse repede mîna ca să-l sprijine pe bătrîn. Ridicîndu-se de pe scaun Farrington, palid ca ceara se clătina ca și cum ar fi îndurat niște dureri cumplite. După o încordare extremă, întrebă :

— Doris, unde te-ai despărțit de lady Constance ?

Fata se uită mirată la el.

— Azi nici n-am văzut-o. A plecat aseară la Great Bradley... Nu-i așa, mătușică ?

— Da, mi s-a părut și mie cam ciudat, ca să nu spun nepoliticos, răspunse lady Dinsmore, să-și părăsească astfel musafirii și să plece pe ceața asta la țară. Uneori îmi vine să cred că Constance e puțin cam sucită.

— Ar fi bine să am și eu aceeași părere, spuse Farrington necăjit. Apoi se întoarse spre Doughton :

— Ocupă-te, te rog, de Doris. Am uitat cu totul că mai aveam o întîlnire. Îi făcu lui Frank un semn aproape imperceptibil și amîndoi părăsiră loja.

— Ai descoperit ceva ? întrebă Farrington cînd ajunseră pe coridor. Ești cam neglijent pentru un bărbat care se ocupă cu niște lucruri atît de importante.

— Te referi la afacerea Tollington ? Nu, domnule Farrington, pînă acum n-am putut afla nimic. Dealtfel nici nu e genul meu să fac pe detectivul, să cercetez, să spionez. Pot scrie nuvele apreciate dar ca detectiv nu fac două parale. E foarte drăguț din partea dumitale că mi-ai încredințat această sarcină dar nu-s în stare s-o...

— Nu vorbi prostii, îl întrerupse Farrington. N-am făcut-o ca să fiu drăguț ci pentru că e în interesul meu. În țara asta trebuie să se afle pe undeva moștenitorul milioanei lui Tollington. Eu sînt unul dintre curatorii imensei sale averi și am tot interesul să scap de răspundere. Știi foarte bine că voi plăti aceluia care-l descoperă pe moștenitor suma de o mie de lire sterline. Apoi uitîndu-se la ceas, zise : Aș dori să mai discut totuși ceva cu dumneata, ceva ce-o privește pe Doris.

Stăteau pe coridorul din spatele lojilor și Frank se mira de ce alesese Farrington tocmai acel loc ca să discute cu el o chestiune atât de importantă și de intimă. Sigur că Frank îi era recunoscător milionarului că-i încredințase acea sarcină cu toate că problema de a-i găsi pe moștenitorii necunoscuți ai lui Tollington era tot atât de grea ca și cum ar fi fost pus de cineva să caute un ac într-un car cu fin. Își asumase însă această sarcină pentru că avea astfel posibilitatea s-o vadă cât mai des pe Doris.

— Imi cunoști părerea, spuse Farrington și se uită din nou la ceas. Doresc din tot sufletul să te însori cu Doris. Să știi că-i o fată foarte bună și e singura ființă din lume la care țin ca și la copilul meu. Vocea îi tremura de înduioșare încât puteai fi sigur de sinceritatea sa. Mă simt neliniștit, focurile acelea de revolver al căror martor involuntar am fost m-au făcut foarte nervos. Acum du-te înăuntru și încearcă să-i faci curte lui Doris.

Farrington îi întinse mîna. Tînărul aproape că se sperie cînd îi strînse degetele reci ca gheața. Farrington mai clătină o dată din cap apoi spuse din mers :

— N-o să lipsesc prea mult. Ieși apoi în stradă unde un fluierat ascuțit al portarului făcu să apară imediat un taxi.

— „Savoy Hotel“, spuse el șoferului sărind în mașină. Dar după cinci minute îi spuse omului de la volan : Oprește ! Vreau să mă dau jos aici. Plăți cu larghețe apoi adăugă cu indiferență : Vreau să fac cîtiva pași pe jos.

— E cam neplăcut în seara asta, răspunse politicos șoferul. Ar fi fost mai bine să vă fi condus pînă la hotel.

Dar Farrington și dispăruse în ceață. Nu după mult se opri și făcu semn unui alt taxi.

Capitolul IV

Ceața era la fel de deasă ca și mai înainte. Felinarele răspindeau o lumină galbenă. Vînzătorul de ziare, care nu îndeplinise decît jumătate din sarcina încredințată, se îndreptă în goană spre fluviu. Scăpă de jurnalele pe care le mai avea aruncîndu-le pur și simplu într-o cutie de gunoi. Apoi sări pe platforma unui autobuz și ajunse după o jumătate de ceas în Southwark. Se îndreptă către una din străzile înguste ce porneau din Borough. Aici ardeau doar cîteva felinare care răspindeau o lumină tulbure. Băiatul o luă pe drumul întunecos și plin de gropi, uitîndu-se mereu înapoi ca să vadă dacă nu cumva e urmărit. Ceața era aici parcă și mai deasă, iar aerul era de-a dreptul sufocant. Deși strada era îngustă nu se puteau distinge nici măcar casele. Uneori auzea cîte un fluierat aproape de el; alteori îi apărea ca o vedenie fața umflată a vreunui bețiv. Băiețușul era însă aici ca la el acasă. Mergea repede ferindu-se de băltoacele din drum precum și de indivizii pe care-i întîlnea în cale. Cînd dădu colțul se izbi de un bărbat care-l prinse cu putere în brațe. Fără să șovăie băiatul se aplecă și-l mușcă de mîină. Individul care-l înșfăcase începu să înjure și-l lăsă să fugă căci nu-l putea urmări prin ceața aceea deasă. Băiatul fugi pînă cînd se deschise deodată în fața lui o ușă în pragul căreia apăru un bărbat.

— Vino repede înăuntru !

Băiatul se supuse ștergîndu-și pe ascuns fruntea nădușită și străduindu-se să-și potolească respirația agitată. Camera în care intra avea pardoseala stricăță și murdară.

Tapetul de pe pereți era rupt iar aerul era stătut. Într-un colț se aflau o masă și câteva scaune. Băiatul se așează pe un scaun și se uită la stăpînul său care-i mai incredințase și altădată astfel de comisioane. Ochii i se îndreptară apoi către cel care zăcea jos, cu fața la perete, acoperit cu o manta neagră.

— Ei, s-a făcut? întrebă cu un accent străin omul care-l așteptase. Era un bărbat slab, cu părul și barba negre, dar cu un chip distins. Își aruncase jobenul și mantia și rămăsese în fața băiatului îmbrăcat în haine de seară. La butoniera fracului avea un buchet de violete de Parma care împrăstiau un miros delicat. Băiatul știa că stăpînul său era străin, că trăia pe picior mare într-o casă din apropiere de Portland Place și că-i plătea bine serviciile pe care i le făcea. Nu bănuia că acea casă mare era un hotel la care Poltavo nu achitase încă nota de plată destul de mare. Băiatul povesti ce i se întîmplase insistînd mai ales asupra întîlnirii cu individul care-l urmărise. Poltavo îl ascultă o vreme liniștit, sprijinindu-și obrazul în palmă. Rubinul fixat pe capul unui șarpe de aur strălucea la inelul pe care-l purta în deget. Se ridică brusc de pe scaun, scoase din portofel o liră sterlină și i-o dădu băiatului.

— Asta, spuse el, arătîndu-i piesa de aur e pentru discreția ta. Să-ți ții gura, m-ai înțeles?

Băiatul se uită cu teamă la cel care zăcea jos, lîngă perete, promișe că nu va spune nimănui nimic și părăsi încăperea. Afară răsuflă ușurat. După ce băiatul plecă, printr-o ușă laterală intră Farrington. Sosise doar cu câteva minute înaintea puștiului.

— În sfîrșit, spuse Poltavo liniștit. Iată că roțile încep să se învîrtească.

Farrington clătină din cap privind spre cel care zăcea jos nemișcat.

— Roțile ar fi trebuit să se învîrtească cu mult înainte de noaptea asta, răspunse el cu subînțeles. Nu e nevoie să-ți mai spun că trebuie să fim cu foarte mare băgare de seamă. Un singur pas greșit, o urmă de bănuială și totul se prăbușește.

— Așa e, ai dreptate, domnule Farrington, răspunse Poltavo aplecându-se spre el pentru a-i simți mai bine mireasma violetelor de la butonieră. Uiți însă un lucru : eu nu cunosc clădirea aceea misterioasă...

Făcu o pauză uitându-se insistent la Farrington. Pe buze îi flutura un zîmbet ironic. Accentul străin cu care vorbea conferea vocii sale o nuanță de căldură.

— Adevărul e, continuă el, că eu nu cunosc nici unul dintre planurile dumitale.

Purtarea sa era plină de condescendență, vorbea calm deși răsufierea sa ușor gîfuită dovedea că era totuși foarte nervos.

Farrington se foi neliniștit pe scaun.

— E vorba de niște probleme financiare, spuse el indiferent.

— Să știi că în afară de bani mai sînt și alte probleme importante, ripostă Poltavo. Văd, de pildă, că mina dumitale dreaptă e vîrîtă într-o mănă, mult mai mare ca cea stîngă, ceea ce înseamnă că ai tras-o peste un bandaj. Ca milionar, te porți cam bizar și ai o atitudine care dă de bănuț.

— Taci, șopti cu spaimă Farrington.

Făcîndu-se că nu-i observă teama, Poltavo — punînd o mîna pe brațul lui Farrington — continuă :

— Îmi îngădui să-ți dau un sfat ? Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Te asigur că nu urmăresc nici un interes personal. Sînt însă ferm convins că ai mare nevoie de ajutor. Ți-am mai spus că am căpătat o oarecare experiență lucrînd în redacția unui ziar. Trăiesc și încă foarte bine, datorită agerimii minții mele. La urma urmei, sînt contele Poltavo, ce dracu ! Cînd te-ai dus astă-seară la teatru ți s-a comunicat că T. B. Smith te filează și că tot teatrul e împînzit de agenți. Ei bine, află că datorită mie ți s-a comunicat acest lucru. Ți-am dovedit nu numai că eram pe deplin informat de ceea ce urma să întreprindă poliția ci și că știam precis unde te vei duce.

Se uită apoi ostentativ prin odaie și privirea îi rămase ațintită asupra mortului acoperit cu o manta.

— Ești un om interesant, Poltavo, răspunse Farrington uitându-se la ceas. Hai cu mine la teatru... Vom mai discuta pe drum... Poate că-l vom provoca pe Smith, spuse el rîzînd. Dar redevenind brusc serios adăugă uitându-se la mortul de pe podea : Am pierdut azi un prieten foarte bun. Dacă ții atît de mult, ai putea să-l înlocuiești. Te pricepi cumva și la mecanică ?

— Sînt diplomat al școlii politehnice din Padova, răspunse cu modestie, Poltavo.

Capitolul V

La ora zece, în timp ce cortina se lăsa după sfîrșitul primului act, lady Dinsmore întoarse capul și întinse mîna primului dintre cei doi bărbați care intraseră în lojă.

— Dragă conte, sînt foarte supărată pe dumneata. Nu cumva din cauza dumitale a plecat Gregory atît de grăbit mai adineauri ?

— Sînt dezolat, doamnă, răspunse el. Avea un fel special de a-l privi pe cel din fața sa ca și cum ar fi vrut să-i pătrundă pînă în cele mai tainice cute ale sufletului. Era un ascultător plin de răbdare și această tră-sătură a firii sale îi atrăsese simpatia societății în care pătrunsese. Înainte de a mă condamna, continuă el, îngăduiți-mi, lady Dinsmore, să vă cer scuze pentru întîrzierea mea.

— Ești incorrigibil, conte ; dar ia loc, te rog ! O cunoști pe nepoata mea ? Dar pe domnul Doughton ? Să știi că e un tînăr de mare viitor.

Contele se înclină, apoi se așează lîngă lady Dinsmore. Frank, care dăduse cu răceală din cap, își continuă discuția cu Doris.

— Ei, de ce-ai întîrziat ? îl luă la rost lady Dinsmore.

— Am avut de făcut o treabă urgentă și neplăcută la care a trebuit să fie de față și domnul Farrington.

— Chestiunile de afaceri nu mă interesează, răspunse lady Dinsmore. Gregory Farrington nu știe să vorbească decît despre afaceri. Cînd stătea la mine, trimitea tot timpul telegrame sau descifra telegramele cifrate pe care le primea. Nu aveam liniște nici noaptea din pricina lui. Așa că sătulă pînă peste cap de extravaganțele sale i-am pus în vedere să se mute la hotel.

Poltavo se uită la Farrington ca și cum abia acum ar fi observat felul curios de a fi al acestuia.

— Cum o duce cu sănătatea ? întrebă el încet.

— Bănuiesc că nu extraordinar, dar am impresia că-și exagerează indispoziția numai ca să nu ia parte la discuția noastră. Dealtfel nici muzica nu-l prea încântă. Doris e foarte necăjită din pricina lui de cînd a observat că nu se simte prea bine. Fata își iubește mult unchiul... Nu știu dacă ți-am spus dar Doris este fiica surorii mele ; Gregory Farrington a fost frate cu tatăl ei, deci după cum vezi, sîntem rude.

• Poltavo se uită la Doris. Fata stătea cu mîinile în poală, privind cu indiferență la publicul din jur ca și cum s-ar fi gîndit la cu totul altceva. Veselia ei de altădată părea s-o fi părăsit fiindcă acum, contrar felului ei de a fi era tristă și tăcută.

— Nepoata dumneavoastră e într-adevăr superbă, zise încet Poltavo.

Un accent ciudat din vocea contelui o determină pe lady Dinsmore să-l privească cu atenție. Dar contele îi susținu privirea.

— Îmi îngăduiți să vă întreb dacă e cumva logodită cu tînărul Frank ? Vă rog să mă credeți că nu întreb din simplă curiozitate, zise el încet.

— Din păcate, răspunse lady Dinsmore, eu nu mă prea bucur de încrederea ei. E genul de fată care nu cere sfatul nimănui. Apoi, după o scurtă pauză, adăugă șovăind : Să știi însă că nu-i plăci ! Îmi pare rău că poate te mîhnesc, dar așa e situația !

— Mi-ați face un serviciu într-adevăr prietenesc dacă mi-ați putea spune de ce nu-i sînt simpatic, zise Poltavo.

Lady Dinsmore surîse.

— Voi face chiar mai mult decît atît. Am să-ți ofer ocazia s-o întrebi singur ! zise lady Dinsmore atingînd cu evantaiul umărul lui Frank.

— Nu vrei să stai puțin de vorbă și cu mine, tinere ziarist ? Aș vrea să știu ce urmărește redactorul șef al ziarului la care lucrezi difuzînd tot mai des știri despre pregătirile de război ale Germaniei. O să ne dea peste cap sezonul atît de plăcut de la Baden-Baden !

Poltavo se ridică de pe scaun și ocupă imediat locul rămas liber lângă fată. La început domni o tăcere cam penibilă dar Poltavo nu se dădu bătut cu una, cu două.

— Domnișoara Grey, începu el, mătușa dumitale a fost deosebit de amabilă oferindu-mi prilejul să te întreb ceva.

Doris îl privi mirată și în același timp intrigată.

— Dacă nu ți-a putut răspunde ea la întrebare, atunci cum crezi, domnule, că-ți voi putea răspunde eu ?

— Întrebarea te privește pe dumneata !

— Dragă domnule Poltavo, vreau să fiu sinceră cu dumneata. Persoana dumitale nu mă interesează cîtăși de puțin. Am aflat că dumneata nu spui niciodată ce crezi și nu crezi niciodată ce spui.

— Iartă-mă, domnișoară Grey, dar constat că nu mă cunoști deloc. Eu cred întotdeauna ce spun și mai ales cînd vorbesc cu o persoană ca dumneata. Dar să spun chiar tot ce cred, să-mi dau în vileag visurile, năzuințele... Să-mi întorc sufletul pe dos și să-l expun ca pe un buzunar în fața oamenilor, asta nu, n-am s-o fac niciodată ! Spune-mi te rog, domnișoară, te-am ofensat cu ceva ? Sau îți displace persoana mea ?

Poltavo vorbea cu multă căldură și sinceritate numai că fata era cu gîndurile în altă parte. Ochii săi mari și albaștri îl priveau cu răceală. Timp de o clipă chipul ei semănă cu cel al lui Farrington.

— Asta-i întrebarea pe care voiai să mi-o adresezi ? Conte se înclină în tăcere.

— Atunci am să-ți răspund, spuse ea pe un ton iritat. Află domnule, că într-adevăr nu-mi placi ! Te rog să mă ierți că ți-o spun fără ocolișuri, dar chipul dumitale enigmatic îmi inspiră o vădită antipatie. Există în dumneata ceva întunecat și mi-e grozav de teamă de influența dumitale asupra unchiului meu. Nu-l cunoști decît de o săptămînă și totuși ai cutezat să-i ceri să-ți acorde mîna mea. Scuză-mă că ți-o spun, dar faptul mi se pare pur și simplu o impertinență. Ai petrecut astăzi aproape trei ceasuri cu unchiul meu...

— Nu doresc altceva decît să-ți fiu aproape în ziua în care vei avea nevoie de mine, spuse el încet. Și te rog să mă crezi că ziua aceea va veni în curînd !

— Vorbești serios ? întrebă ea îngrijorată.

El dădu afirmativ din cap.

— Adevărul e că am nevoie de cineva cu care să mă sfătuiesc dar din păcate nu am încredere în dumneata. Mă chinuie frica, îmi trec prin minte tot felul de gânduri... Totuși pot să te întreb ceva ? Vreau să știu însă dacă-mi vei răspunde sincer și cinstit.

— Da, îți voi răspunde sincer și cinstit. Îți voi spune adevărul indiferent despre ce va fi vorba.

— Bun ! Atunci spune-mi... Doctorul Fall e prietenul dumitale ?

— Dimpotrivă. E cel mai înverșunat dușman al meu. Habar n-avea cine era acel Fall dar situația în care se afla justifica minciuna. Dealtfel Poltavo putea să mintă cu o nemaipomenită ușurință.

— Dar pe Gorth îl cunoști ?

El negă dînd energic din cap. Fata răsuflă ușurată.

— Ce legătură este între dumneata și unchiul meu ? Ești prieten cu el ? Vorbi foarte încet dar se uită fix în ochii lui ca și cum de răspunsul său ar fi depins totul. Poltavo ezită.

— E greu de spus. Dacă unchiul dumitale nu s-ar afla sub influența doctorului Fall, aș putea spune că mi-e prieten. Vorbea la nimereală sub imboldul momentului. Pot să te întreb domnișoară Doris, cum a făcut unchiul dumitale cunoștință cu Fall ăsta ? Poltavo pusese această întrebare ca și cînd ar fi știut totul și nu i-ar mai fi rămas de lămurit decît acest lucru.

— Nu știu precis, răspunse fata. Pe doctorul Fall îl cunoaște demult. Nu stă în oraș iar noi nu-l vedem decît foarte rar. El este... Doris șovăi din nou. Fall are o meserie foarte grea : este medic de nebuni.

— N-ai putea să-mi povestești mai în amănunt ?

— Nu cumva îți plac bîrfele ? spuse ea zîmbind ironic. Dar revenind imediat serioasă, continuă : Eu personal nu pot să-l sufăr. Dar unchiul meu Gregory spune că n-am dreptate ; că Fall este un om liniștit și serios care vorbește foarte puțin. Adevărul e că ori de cîte ori îl văd am o senzație ciudată : parcă aș dansa tango cu un sfinx.

Poltavo izbucni în rîs.

— Ai să ai în curînd prilejul să-l vezi și ai să-mi dai dreptate.

— Și Gorth ? El cum e ?

— Țsta e un om de rînd. Are o mutră de criminal. Se pare însă că l-a slujit cu credință vreme îndelungată pe unchiul meu.

— Ce legătură e între doctorul Fall și unchiul duminale ? Îl tratează ca pe egalul său ?

— Desigur. Doctorul e un gentleman și face parte din înalta societate. Dealtfel cred că e și foarte bogat.

— Dar Gorth ? Care sînt relațiile domnului Farrington cu Gorth ?

Îl interesa în mod deosebit acest lucru întrucît el urma să-i ia locul. Își aduse brusc aminte de mortul care zăcea în cămăruța aceea sordidă dintr-o mahala a Londrei.

— Mi-e greu să vorbesc despre relațiile dintre Gorth și unchiul meu. Uneori îl tratează ca pe egalul său, alteori se supără cumplit pe el. Adevărul e că Gorth e un om pur și simplu hidos. Ți-a căzut vreodată în mînă ziarul *Bîrfa* ?

Poltavo recunoscuse că da, că citise mai mult ca să se distreze unele articole scandaloase publicate acolo.

— Ei bine, asta e lectura de predilecție a lui Gorth. Unchiul nu îngăduie ca foaia asta abjectă să intre în casa lui, dăr ori de cîte ori îl vezi pe Gorth, care-l așteaptă de obicei pe unchiul Gregory în bucătărie, poți fi sigur că vei găsi și *Bîrfa* lîngă el. Face un haz nebun cînd citește lucrurile acelea imunde tipărite acolo ! Unchiul se supără rău cînd îl prinde cu acest ziar...

Întorcînd ușor capul, Poltavo îl văzu pe Farrington care nu-l slăbea din priviri. Milionarul părea aproape furios. Întorcîndu-se brusc spre el, Poltavo spuse :

— Ce aspect plăcut oferă publicul unui teatru londonez ! Nu-i așa, domnule Farrington ?

— Da, răspunse scurt milionarul.

— O mulțime de oameni celebri, spuse Poltavo.

— Da, fu de acord Farrington ; i-am recunoscut pe toți. Numai pe doamna aceea din loja de lîngă scenă

n-am putut s-o zăresc deloc. Se ascunde tot timpul în fundul lojei. O fi vreă polițistă, spuse el rizînd.

Între timp Frank Doughton, doamna Dinsmore și nepoata sa începură o discuție foarte animată.

— Poltavo, spuse Farrington încet, trebuie să știu cine e femeia aceea... Am motivele mele, crede-mă...

Orchestra executa un intermezzo, luminile se stinseseră și zarva din teatru se potolise. Cortina se ridicase pentru actul al doilea. Cîțiva spectatori se așezară mai comod ca să poată vedea cît mai bine scena. Apoi foiala încetă. Dar brusc din loja din față, unde se afla femeia pe care Farrington nu izbutise s-o identifice, țîșni un fulger scurt și se auzi o detunătură.

— 'Dumnezeule ! rosti Farrington dîndu-se speriat înapoi.

De la parter răsunară glasuri iritate : „Aprindeți luminile ! Aprindeți luminile !“ Smith care auzise și el detunătura revolverului, ieși pe coridor. Se îndreptă spre loja cu pricina dar loja era goală. Alergă apoi în hol însă nu văzu nici țipenie de om. Dar ușa folosită în caz de incendiu era larg deschisă și prin ea intra ceața în valuri groase. Smith ieși imediat în stradă. Uitîndu-se într-o parte și în alta scoase un fluierat strident. Un gardian care apăruse imediat îi raportă că nu văzuse pe nimeni ieșind. Smith intră din nou în teatru și se îndreptă spre loja lui Farrington unde-i găsi pe toți foarte îngrijorați.

— Unde e domnul Farrington ? îl întrebă el pe Poltavo.

— A plecat, răspunse acesta ridicînd din umeri. A fost însă aici cînd s-a tras cu revolverul. Arma a fost îndreptată spre loja asta ! Uitați-vă unde a pătruns glonțul ! Și-i arată gaura din peretele din fund al lojei acoperit cu panouri strălucitoare. Cînd s-au reaprins luminile Farrington dispăruse. Asta-i tot. Mai mult nu vă putem spune pentru că nu știm !

— N-avea pe unde să plece ! spuse Smith. Tot teatrul e înconjurat de polițiști iar eu am în buzunar un mandat de arestare.

Doris scoase un țipăt scurt. Era palidă și tremura.

— Vreți să-l arestați pe unchiul Gregory ? întrebă ea cu glasul pierit. De ce, ce-a făcut ?

— O spargere la vamă împreună cu un oarecare Gorth, precum și o crimă.

— Gorth ! strigă Doris. Dacă cineva are vreo vină, apoi atunci numai Gorth e vinovatul !

— Nu vorbiți așa despre un mort, domnișoară, spuse Smith. În timpul spargerii Gorth a fost rănit atât de grav încît se pare că a murit. Poate că-mi poți da dumne-neata, domnule Poltavo, mai multe amănunte.

Dar contele își frînse disperat miinile.

Smith ieși din nou pe coridor unde descoperi o ușă folosită doar în caz de pericol. Probă ușa dar era încui-iată. Pe podea însă găsi o mănășă iar pe ușă văzu am- prenta unei mîini însîngerate.

Nici o urmă însă de Farrington.

Capitolul VI

Două zile mai târziu, la ora zece dimineată, Frank Doughton își opri automobilul în fața ziarului *Evening Times*. Timp de câteva clipe trase cu putere în piept aerul primăvăratec al lunii martie. Ceața din ultimile zile dispăruse. Dintr-o florărie venea mi-reasmă proaspătă de liliac. Urcă repede scara suind câte trei trepte deodată.

— A venit șeful ? îl întrebă pe redactorul de serviciu care se uită mirat întâi la el, apoi la ceas.

— Nu, n-a venit încă. Dar ce-i cu dumneata la ora asta ?

— Nimic. Am plecat azi mai devreme.

După ce-și aruncă pălăria pe un birou se așează și citește știrile primite. Gîndurile îi fugeau însă mereu la dispariția lui Farrington. Prima foaie care-i căzu în mînă era ediția de dimineată a unui ziar ce le făcea concurență. După ce se uită în grabă la titlurile din pagina întâi, sări ca ars de pe scaun, scoțînd un strigăt. Pălise iar mîna în care ținea ziarul îi tremura de spaimă.

— Dumnezeuule mare ! articulă el.

Colegul se întoarse spre el.

— Farrington... spuse Frank răgușit ; Farrington s-a sinucis...

— A, știam ! Am dat și noi o știre în sensul ăsta. L-ai cunoscut ? întrebă celălalt curios.

Doughton se uită lung la el.

— Am fost cu el la teatru în seara cînd a dispărut..

Amicul șuieră printre dinți. Luîndu-și pălăria de pe birou, Frank spuse : Trebuie să mă duc s-o văd pe Doris. S-ar putea să aibă nevoie de mine.

Colegul său îl privi plin de compătimire.

— Dacă aş fi în locul dumitale, eu m-aş duce la Brakely Square ; poate că între timp chestiunea s-a lămurit. Poate că e o eroare. N-ai văzut că nu i s-a descoperit cadavrul ?

Frank nu-l mai ascultă. Ieşind repede în stradă, opri un taxi căci în starea de surescitare în care se afla nu era în stare să conducă. Se opri mai întâi la biroul lui Farrington unde avu o scurtă discuţie cu secretarul acestuia. Omul primise o scrisoare de la Farrington în care acesta declara că se săturase de viaţă şi că se hotărîse să-şi pună capăt zilelor.

— Dar de ce, pentru Dumnezeu ? întrebă Frank.

— Dragă domnule Doughton, spuse secretarul, Farrington fusese considerat pînă mai ieri un multimilionar. Dar ieri, cercetîndu-i-se registrele, s-a constatat că în ultimele săptămîna a pierdut la Bursă sume uriaşe. Aproape tot ce avea. Aşa că nu e de mirare, că într-un moment de disperare şi-a pus capăt vieţii. Din păcate noi n-am avut nici o idee despre tranzacţiile sale.

Frank se uită la el fără a-l înţelege. Cum, secretarul vorbea despre Farrington care cu o săptămîină în urmă îi povestise cum sporise averea nepoatei sale la un milion de lire ?

— Mă tem să nu înnebunesc, spuse el. Farrington nu era omul care să-şi ia singur viaţa !

— Lumea nu ştie încă dar dumitale, ca prieten al defunctului, pot să-ţi spun că, cu lămurirea acestui caz a fost însărcinat comisarul Smith. Bănuiesc că va avea nevoie şi de adresa dumitale. Dacă din întîmplare mai afli ceva ţine-mă şi pe mine la curent.

— Smith este un poliţist foarte destoinic. Spunînd acestea, Frank plecă în grabă îndreptîndu-se către Doris.

Îl primi lady Dinsmore îmbrăcată într-o rochie de casă.

— E foarte drăguţ din partea dumitale că ai venit atît de repede ! Ai auzit vestea, nu ?

— Doris ce face ?

Clătînînd din cap, doamna Dinsmore se așeză într-un fotoliu.

— Sărmana de ea ! Nu plînge dar are un chip ca de piatră. N-a vrut să creadă pînă ce n-a văzut scrisoarea lui Farrington. După ce a citit-o, a leșinat.

Lady Dinsmore își șterse ochii cu batista.

— Doris a trimis după Poltavo.

Frank se uită nedumerit la ea.

— De ce a făcut asta ?

— Nici eu nu știu, răspunse lady Dinsmore oftînd. O fi crezut că Poltavo știe ceva, că Gregory a fost omorît, sau că cine știe ce i s-a întîmplat. O fi înșelat pe cineva...

— Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord cu dumneavoastră. Așa cum îl știam eu pe Farrington, ori a fost omorît, ori s-a sinucis.

— Frank, dumneata chiar crezi că e mort ? întrebă ea încet.

Frank se uită la ea uluit.

— Cum adică ? Credeți că pierderea averii l-a făcut să-și piardă mintea ?

— Ei bine, ca să fiu sinceră cu dumneata, eu cred că-i tot atît de mort cum sîntem noi doi, șopti lady Dinsmore. Avem dovezi ? Doar amărîta aceea de scrisoare prin care ne înștiințează că s-a săturat de viață și că s-a hotărît să moară. Nu ți se pare ciudat ? Așa cum îl știu eu, cred că ăsta-i ultimul lucru la care s-ar fi gîndit. Gregory nu prea avea obiceiul să spună adevărul și cu atît mai mult despre locurile pe unde se ascundea din cînd în cînd. Nu, crede-mă, „iubitul“ meu cumnat nu e mort. Dacă susține acest lucru înseamnă că are motivele lui s-o facă. Sînt ferm convinsă că trăiește și că e ascuns pe undeva.

— Dar din ce cauză ? întrebă năucit tînărul.

Ușa de la capătul coridorului se deschise încet. Frank trase o secundă nădejdea că-l va vedea apărînd pe Farrington. Dar cea care intră fu Doris. Rămase o clipă nemîșcată uitîndu-se la Frank fără să-l vadă. Îmbrăcată într-o rochiță albă, cu părul legat cu o panglică albă, părea o fetiță speriată și neajutorată. Era foarte palidă și după cearcănele pe care le avea se vedea că nu dormise toată noaptea. Frank îi ieși în întîmpinare și-i luă

mîna strîngîndu-i-o cu cîldură în mîinile sale. Doris se uită lung la el, buzele îi tremurară apoi izbucnind într-un hohot lung de plîns se aruncă în brațele tînărului, punîndu-și capul pe umărul său.

— Nu plînge, iubita mea, îi spuse el strîngînd-o ușor în brațe.

Abia acum își dădu seama Frank cît îi era de dragă această fată. Ea își ridică spre el ochii săi mari și înlăcrimați.

— Cît ești de bun cu mine. Frank, șopti ea. Sub privirea lui caldă, roși ușor, apoi se desprinse din brațele sale și se așeză pe un scaun.

Lady Dinsmore se apropie de ea și-i înconjură umerii cu brațele.

— Ia loc, Frank, nu sta în picioare; aș vrea să stăm puțin de vorbă și să-mi exprim încă o dată convingerea fermă că Gregory trăiește.

Doris se uită gînditoare la Frank.

— Ai mai aflat ceva?

— N-am prea avut cînd. Văd că Scotland Yardul se ocupă de povestea asta și comisarul Smith și-a asumat sarcina s-o clarifice.

Fata își acoperi fața cu mîinile.

— Smith, spuse ea, a declarat ieri la teatru că voia să-l aresteze pe unchiul meu. Ce ciudate mi se par toate lucrurile astea și cum mă sperie! Sărmanul meu unchi, oare îmi va fi dat să-l mai văd vreodată? Și se porni din nou pe plîns.

Dar chiar în acel moment un servitor aduse o scrisoare.

— Trebuie să fie de la Poltavo, spuse lady Dinsmore încruntîndu-și sprîncenele.

Doris se repezi, luă plicul, scoase scrisoarea din el și după ce citi cele scrise, scoase un strigăt de bucurie. Fața sa palidă se coloră brusc, buzele i se întredeschiseră, toată ființa sa exprima o nădejde nebună dacă nu cumva chiar o certitudine. După ce isprăvi de citit, îndoi scrisoarea, o virî la loc în plic și părăsi odaia fără să spună nimă-nui o vorbă. Frank se uită după ea uluit. Pălise de minie dar mai ales de gelozie. Lady Dinsmore se ridică în grabă.

— Așteaptă-mă puțin aici, Frank, zise ea și se duse după nepoată-sa.

Frank începu să se plimbe distrat prin odaie. Ce putea să conțină scrisoarea aceea care s-o bucore atît de mult? Nu cumva o fi fost vreo declarație de dragoste din partea cuiva?

Între timp servitorul, care intrase neobservat, tuși ușor.

— Lady Dinsmore vă roagă s-o scuzați. A spus să vă transmit că o să vă caute ea mîine. După care îl conduse pe Frank pînă la ușă.

Dar tînărul întepeni în prag fiindcă în clipa în care se pregătea să iasă dădu nas în nas cu Poltavo. Contele îl salută grav.

— Tristă afacere! spuse el. Cum a suportat domnișoara Grey lovitura?

— Scrisoare dumitale a înviorat-o brusc!

— Scrisoarea mea? întrebă mirat Poltavo. Dar eu nu i-am scris nici o scrisoare. Vezi doar că vin personal să mă interesez...

Dar Frank nu-l crezu. Își puse pălăria și coborî atît de furios scările încît era cît pe-acî să se ciocnească de un domn care tocmai le urca, surîzînd.

— A, domnul Smith, spuse Frank. Aveți cumva noutăți?

Polițistul se uită lung la el.

— Da. Poliția fluvială a găsit în Tamisa trupul unui om în ale cărui buzunare se află o mulțime de lucruri de-ale lui Farrington.

— Va să zică e adevărat că s-a sinucis!

— Dacă un om, înainte de a se arunca în apă, spuse Smith, poate să-și taie singur capul, atunci înseamnă că Farrington s-a sinucis; căci trupul pe care l-am găsit n-are cap. Dar pentru că de cînd trăiesc, n-am mai auzit despre o astfel de minune sînt foarte sceptic în ceea ce privește moartea lui Farrington.

În stația Waterloo tocmai sosise un tren din care coborî un bărbat înalt și zvelt. Dacă te uitai însă mai de aproape la el, vedeai că nu era chiar atît de tînăr cum părea la prima vedere. Părul îi încărunțise pe la

timple iar în jurul gurii avea câteva riduri. Fața sa arsă de soare dovedea că se înapoiasse de curînd dintr-un loc cu climă caldă. Stînd în fața gării, nu se hotăra dacă să ia un taxi sau să meargă pe jos ca să-și primească plămîinii cu aerul curat de afară căci trenul fusese arhiplin. În timp ce stătea astfel pe gînduri se apropie de el o limuzină al cărui șofer îl salută cu condescendență.

— Dacă tot ai apărut, zise el surîzînd, du-mă la *Metropol*.

Deschise ușa mașinii și tocmai dădea să se urce cînd simți o mîină așezîndu-se peste mîna sa. Dîndu-se un pas îndărăt văzu în fața lui chipul simpatice cu ochi cenușii ai comisarului Smith care-l privea vesel.

— Eu aș zice să te urci în mașina mea, zise Smith, zîmbînd.

După ce aruncase o privire asupra noului venit șoferul cel amabil o ștersese englezește.

— Ia loc, doctore Goldworthy, îi spuse Smith. Ai scăpat ca prin urechile acului. Era cît pe-aci să fii răpit.

Smith îl conduse pe medic la Scotland Yard și după o convorbire mai îndelungă, află povestea unui oarecare George Doughton care murise în brațele doctorului Goldworthy, precum și istoria unei casete plină cu scrisori pe care doctorul trebuia s-o înmîneze doamnei Constance Dex. Polițistul mai află și modul cum i se adusese la cunoștință acestei femei, moartea fostului ei logodnic.

— Îți mulțumesc, domnule doctor, spuse Smith. Cred că abia acum am înțeles în sfîrșit, despre ce e vorba.

Capitolul VII

Adoua zi după descoperirea cadavrului lui Farrington, domnul T.B. Smith se afla în biroul său prin ferestrele căruia putea vedea tot Brakely Square. Tocmai își terminase dejunul frugal când servitorul îi aduse cartea de vizită a doamnei Constance Dex.

— Poftește-o pe doamna înăuntru, George, spuse el indiferent.

Doamna Dex intră țănoasă în birou. „E o femeie deosebit de frumoasă, își spuse polițistul, deși pare să fie puțin cam dură.“

Doamna avea într-adevăr un ten minunat, ochi migdalați și trăsături delicate. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Era îmbrăcată foarte elegant însă fără ostentație. Polițistul o pofti să ia loc pe scaunul din fața biroului.

— Luați loc, vă rog...

— Tare mi-e teamă, dragă domnule Smith, că mă vei socoti drept o persoană care te inoportunează când dumneata ai atîta de lucru. Dar am ținut să-ți vorbesc neapărat despre unele întîmplări ciudate petrecute în ultimele zile. M-am înapoiat azi în oraș și...

— Spuneți-mi, doamnă, domnul Farrington a fost sau nu prietenul dumneavoastră ?

— Am fost vreme îndelungată prieteni foarte buni, răspunse ea. Era un om deosebit și plin de calitate.

— Spuneți-mi, nepoata lui a fost acum cîteva zile în vizită la dumneavoastră ?

— Da. A fost la un bal pe care l-am dat apoi a dormit la mine. După bal, eu m-am înapoiat la Great Brad-

ley iar de atunci n-am mai avut prilejul s-o văd... Domnule Smith, am aflat, spuse ea, că posezi un mic flacon de parfum care-mi aparține.

— Da. Am găsit flaconul în curtea lui Farrington în noaptea cînd au fost uciși cei doi italieni în Brakely Square.

— Și la ce concluzie ai ajuns, domnule Smith, dacă nu-s indiscretă ?

— Că dumneavoastră, doamnă, vă aflați în noaptea aceea în casa domnului Farrington, răspunse Smith fără menajamente. Lady Constance, propun să fim cît se poate de sinceri. Eu presupun că atunci cînd s-a tras cu arma, dumneavoastră nu vă aflați în casă. Cînd ați auzit detunăturile ați intrat totuși în casă, apoi, după o vreme ați părăsit locuința, ieșind prin spatele ei. Cred că vă dați seama că nu m-am mulțumit doar cu ceea ce descoperisem atunci acolo. Continuîndu-mi cercetările în dimineata următoare, am văzut urmele pașilor dumneavoastră. Ușa din spatele casei dă într-o stradă lăturalnică. Într-un garaj aflat acolo am văzut patru mașini dar nici una nu avea cauciucuri ca cele ale căror urme le observasem. Deci, după părerea mea, lucrurile s-au petrecut cam așa : auzind ceva din discuția purtată de cei doi amăriți, în fața casei ați ieșit afară ca să vă lămuriți despre ce anume era vorba. După ce s-a terminat totul v-ați urcat în mașina dumneavoastră și ați plecat.

— Ești polițist sau ghicitor ? întrebă mirată doamna Constance. Altceva ce-mi mai poți spune ?

— În afară de faptul că ați condus singură mașina, nimic, răspunse Smith.

— Îmi pare foarte rău, dragă domnule Smith, că te-ai dus pînă la Great Bradley ca să afli că-mi conduc singură mașina, lucru pe care îl știe toată lumea care mă cunoaște. Da, urmele pe care le-ai văzut erau ale mașinii mele.

— N-am aflat aceste amănunte ducîndu-mă la Great Bradley, răspunse Smith surîzînd. Aș fi totuși curios să știu ce-ați căutat atunci în casa lui Farrington. Nu-mi închipui că dumneavoastră i-ați fi ucis pe cei doi bărbați. Am destule dovezi că focurile de revolver n-au fost trase din casa lui Farrington.

— Și dacă ți-aș spune că în noaptea cu pricina n-am ieșit din casă fiindcă aveam musafiri ?

— Dacă ați susține așa ceva v-ați contrazice. Nu mi-ați spus mai adineauri că ați ieșit din casă ? Or, drumul pe care l-ați făcut a fost pentru dumneavoastră, după câte îmi pot da seama, de o importanță capitală.

Lady Constance se uită în altă parte, dusă pe gânduri.

— Ei, dragă domnule Smith, spuse ea întorcându-se brusc spre el, ți-aș putea povesti multe lucruri pe care nu le știi ! Motivul pentru care am venit de la Great Bradley a fost faptul că unul dintre cei care l-au cunoscut îndeaproape pe logodnicul meu, venise din Africa și-mi adusese niște scrisori.

Fiindcă vocea începuse să-i tremure, Smith era convins că femeia spune adevărul oricât de bună actriță ar fi fost.

— Trebuia să-l găesc cu orice preț pe acel bărbat, declară lady Constance, cu toate că nu doream să se afle acest lucru.

— Mă văd nevoit să vă întrerup, spuse Smith. Domnul despre care vorbiți este doctorul Thomas Goldworthy, reîntors de curînd dintr-o expediție în Congo unde s-a ocupat îndeaproape de boala somnului. Varianta dumneavoastră nu prea corespunde cu faptul că doctorul a venit de fapt la Great Bradley cu o noapte înaintea celei în care a avut loc balul dat de dumneavoastră. A stat de vorbă cu dumneavoastră fiindcă adusese cu sine o casetă de lemn pe care o scosese de la Vamă și pe care doi indivizi încercaseră să i-o fure. Deci doctorul Goldworthy a adus cu sine caseta la Great Bradley după ce vă telegrafiasse că va veni acolo. Ați stat de vorbă cu el apoi după discuția avută, dumneavoastră v-ați înapoiat la Londra ca să dați acel bal. Îmi pare rău, doamnă, dar memoria vă joacă festa.

Lady Constance se uită la el provocatoare.

— Ce urmărești, domnule Smith ? Cred că nu mă învinuiești de asasinarea celor doi nenorociți ! Nu mă poți acuza că l-am omorît pe Farrington ! Deși știi foarte multe despre mine și despre trecutul meu, e bine să mai afli unele amănunte. Domnule Smith, cu mulți ani îna-

inte, am fost logodită cu un bărbat pe care-l iubeam cu patimă și care se numea George Doughton.

— Da, exploratorul, zise Smith.

— Dar tocmai cînd mă așteptam mai puțin, el a plecat brusc din țară, rupînd logodna fără să-mi spună nimic. Toate scrisorile și telegramele mele au rămas fără răspuns și toate încercările de a intra în legătură cu el cît timp s-a aflat în Africa, n-au avut nici un rezultat. Vreme de patru ani n-am primit nici un rînd de la el, nici o explicație a purtării sale ciudate. Tocmai cînd mă așteptam mai puțin am primit vestea că a murit în urma unui atac violent de friguri. Doctorul Goldworthy mi-a explicat însă că George fusese otrăvit de un individ care avea tot interesul să-l ucidă...

Vocea femeii tremura atît de tare încît Smith se temu să nu izbucnească în lacrimi.

— De atunci îl văd mereu în fața ochilor. Femeile de vîrsta mea uită greu dragostea, domnule Smith și iubirea mea jignită și rănită a trezit în mine toate patimile și mai ales toată ura de care e în stare sufletul unei femei năpăstuite pe nedrept, căci abia acum am aflat că George a plecat atunci distrus sufletește, hotărît să-și găsească moartea pe acele meleaguri. De acum încolo nu-l văd prea bine pe cel care a țesut din umbră toată această intrigă.

— Cine anume ?

— Ei, surise ea, știi și așa prea multe. Restul îl vei descoperi singur, metodele dumitale sînt infailibile. Te rog mult să nu mă împiedici să mă răzbun. Poate că sună cam teatral ce spun eu acum, dar George a fost singurul om pe care l-am iubit cu adevărat.

Lady Constance nu mai dădu alte amănunte iar Smith era mult prea inteligent ca s-o mai întrebe ceva. O conduse curtenitor pînă în stradă unde o aștepta o limuzină splendidă.

— Sper să vă revăd curînd, lady Constance, spuse el.

— Fără mandat de arestare ? întrebă ea surizînd.

— Fără, răspunse Smith liniștit. Mandatul de arestare ar putea fi emis cel mult asupra prietenului lui Montague Fallock.

Se uită gînditor, o vreme, după mașina ei, care dispăru apoi după colțul străzii. În aceeași clipă un motociclist ascuns într-o străduță lăturalnică se și luă după ea. Smith dădu mulțumit din cap. Prevăzător din fire nu-i plăcea să lase lucrurile la voia întîmplării. De-acum încolo lady Constance avea să fie supravegheată zi și noapte.

„Nici măcar n-a adus vorba despre moartea lui Farington, își spuse el urcînd scările; ca și cum doamna ar fi sigură că milionarul trăiește.“

Mașina condusă de lady Dex se afla pe la nouă seara pe șoseaua ce ducea spre parohia fratelui ei. La o răspîntie părăsi șoseaua și o luă pe un drum lăturalnic ce o scoase drept în fața casei parohiale clădită pe un vast domeniu privat. La zgomotul motorului se ivi imediat un servitor. Lady Dex trecu pe lîngă el fără să-i adreseze nici un cuvînt, intră în odaia ei și încuie repede ușa înainte chiar de a aprinde lumina electrică, avantaj enorm pentru locuința lor, într-un orașel atît de neînsemnat ca Great Bradley, avantaj sau mai bine-zis favoare pe care o datorau — ea și fratele ei — vecinului lor, acel ciudat locatar al „Casei misterelor“.

Clădirea înaltă, care nu putea fi zărită din casa parohială, se afla la vreo trei mile depărtare, într-o vale. Se povestea că proprietarul ei, care nu avusese noroc în dragoste, se hotărîse să fugă de oameni și să trăiască retras. Locuitorii din Great Bradley, oameni simpli dar plini de bun-simț, îi respectară această dorință.

„Casa misterelor“ era — după cum am mai spus — clădită într-o vale cunoscută de toți cei din jur sub numele de „Valea asasinilor“. Aici se petrecuse cu mulți ani în urmă o crimă cumplită. Casa se potrivea cum nu se poate mai bine cu numele pe care-l avea valea. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe locatarul ei, la Great Bradley. După cumpărături, veneau secretarul și cei doi servitori italieni ai casei. Din cînd în cînd se vedea cîte o mașină închisă, cu perdelele trase, care se plimba pe străzile orașelului. Nimeni nu-l deranja deci pe curiosul proprietar al „Casei misterelor“ care, în locuința lui putea face orice pofta.

Adevărul e că omul acela, se pare că foarte bogat, avea într-adevăr unele obiceiuri stranii. Își instalase o uzină electrică dar nu una mică ci una foarte mare dotată cu motoare puternice care luminau ca ziua, din pod și pînă-n pivniță, toată casa aceea uriașă precum și cu altele care produceau energia necesară încălzirii ei. Muncitorii din Great Bradley erau foarte supărați că proprietarul casei, în loc să-i angajeze pe ei, adusesese muncitori străini care să efectueze toate lucrările. Aceștia își aveau locuințele afară din oraș, nu-și părăseau grupul și refuzau să vină în contact cu locuitorii din Great Bradley. Toți erau italieni, oameni care se mulțumeau cu oricît și care nu doreau altceva decît să strîngă ban de ban ca să se poată întoarce într-o zi în țara lor. Oricum, se pare că tăcerea lor era bine plătită. Casa doamnei Dex primea lumină printr-un cablu subteran de la uzina vecinului ei. Dealtfel era singura persoană care putea intra neanunțată în „Casa misterelor“.

Ajungînd deci acasă, lady Dex își schimbă toaleta apoi camerista îi aduse pe o tavă, masa de seară. După ce mîncă, scoase dintr-un sertar al biroului un revolver, îl încarcă, îi trase piedica apoi îl vîrî în buzunarul paltonului. Închise sertarul și coborî în hol. Automobilul rămăsese afară în fața peronului. Adresîndu-se servitorului care rămăsese la ușă, îi spuse :

— Fii drăguț și du mașina la garaj. Eu mă duc să fac o vizită doamnei Jackson.

— Am înțeles, milady.

Capitolul VIII

T. B. Smith venise cu intenții precise la Greath Bradley. Știa că nu numai dispariția misterioasă a lui Farrington dar poate chiar și identitatea aceluia Montague Fallok se puteau clarifica mai ușor în orașelul acela decât în Metropolă. Acum era în joc onoarea faimosului Scotland Yard ! În interval de șapte zile se petrecuseră două crime, o dispariție misterioasă, apoi o sinucidere. Poliția nu fusese în stare să ofere publicului nerăbdător nici cea mai mică explicație pentru aceste ciudate întâmplări ! Adăugînd și spargerea și împușcăturile de la Vamă, se înțelege că Scotland Yardul se afla într-o situație neplăcută din care trebuia să iasă cît mai repede.

— Circulă cam multe calomnii pe seama noastră, îi spusese prefectul poliției lui T.B.Smith în dimineața în care acesta se pregătea să plece la Great Bradley. Și-i întinse un ziar pe care comisarul îl luă surizînd. Citi titlul apoi articolul în care se punea la îndoială capacitatea poliției de a rezolva toate aceste mistere apoi îl înapoie șefului său.

— Am credința că vom putea dezlega toate aceste enigme dacă mă voi duce să fac o vizită proprietarului acelei case, zise el. Acolo se înnoadă și se deznoadă toate itele.

Prefectul poliției se uită la el cu interes.

— Mi se pare foarte curios că-mi vorbești tocmai despre această casă fiindcă mai acum o oră am primit un raport de la șeful poliției din acea zonă.

— Și ce vă comunică ? întrebă Smith.

— Raportul pare cam fără sens, cam așa cum îl fac mai toți șefii de post. Se pare că proprietarul „Casei

misterelor“ e un om bolnav, cu apucături cam ciudate. Mai mult decât atât, vei fi desigur mirat să afli că proprietarul acelei case a fost declarat de medici, nebun.

— Nebun ? se miră Smith.

— Da. E iresponsabil și se bucură de toate drepturile pe care legea le acordă acestor bieți oameni. Cine ar fi crezut așa ceva ?

Smith rămase pe gânduri.

— Trăgeam totuși nădejde ca proprietarul acelei case să fie un bun prieten al lui Fallok.

— În cazul acesta îți înțeleg dezamăgirea, zise prefectul poliției. Să știi că n-ai șanse de reușită. Bărbatul acela a fost într-adevăr cercetat de două mari somități medicale. Acum îl tratează un medic care locuiește acolo și care e totodată și secretarul acestui domn Moole. După cum vezi, secretul „Casei misterelor“ a fost dezvăluit. E pur și simplu casa unui nebun autentic.

Smith tăcu o vreme.

— Socot că nu-i nici o nenorocire dacă am să-i fac totuși o vizită acestui bolnav numai ca să pot vedea și eu cum arată acea casă ciudată, răspunse el liniștit.

Așa că după-amiază Smith ajungând la Great Bradley se îndreptă imediat spre casa cu pricina. Șoferul opri mai departe de poartă pentru ca Smith să poată cerceta în liniște împrejurimile. Casa era într-adevăr ciudată. Clădită departe de drum, în mijlocul unui teren mare și neîngrijit, casa nu avea nici un fel de ornamente arhitecturale. Smith cercetă apoi cu atenție uzina electrică aflată la vreo sută de metri de casă, în mijlocul unei pădurici dese. A doua zi făcu o vizită oficială. Conducătorul șoferului său, merse încet pe o cărare pietruită, până în fața casei, cu ochii ațintiți la ceasul uriaș al uzinei electrice pe care o văzuse în ajun. Ceva nu era totuși în regulă : cu forța electrică produsă de acea uzină se putea pune în mișcare un tren întreg. În timpul vizitei sale acolo, Smith văzuse un tip respingător, chior de ochiul drept și cu o cicatrice mare pe partea dreaptă a obrazului. Smith ar mai fi colindat prin preajma uzinii dar la un moment dat, în timp ce privea printr-o fereastră, simți troznindu-i ceva sub picioare, apoi auzi un clopot ; de undeva căzu fără zgomot un oblon, astu-

pîndu-i fereastra așa că nu mai putu vedea ce se petrece în uzină. Abia apucă să iasă repede pe poartă, că aceasta se și închise. Bine că nu-l prinsese nimeni în curte ! Probabil că toate mecanismele acelea se puneau în funcțiune în mod automat.

Precaut, Smith își luase acum cu el doi polițiști pe care-i postase la ușa principală. N-avea rost să se expună în mod inutil. Urcă o scară lată de marmură, își șterse ghetele pe un ștergător de metal și apăsă pe butonul soneriei. Ușa era acoperită cu o perdea cum mai vedem și azi prin unele frizerii acele ridicole perdele de mărgеле colorate. Aici mărgелеle erau de oțel, înșirate pe o sîrmă groasă și prinse sus de un drug de metal. Cînd se deschise ușa, perdeaua aceea metalică se trase la o parte la fel ca o cortină pe scenă. În pragul ușii apăru un bărbat slab, cu fața palidă. Era îmbrăcat într-un costum negru, bine croit.

— Sînt comisarul Smith de la Scotland Yard. Aș dori să vorbesc cu domnul Moole.

Individul se uită bănuitor la el.

— Vă rog să poftiți înăuntru, spuse el și-l conduse pe Smith într-o încăpere mare, frumos mobilată.

— Mă tem că nu-l veți putea vedea pe domnul Moole. După cum știți e bolnav. Dar poate că vă pot fi eu de folos cu ceva.

— Mă puteți conduce la domnul Moole ? insistă Smith surîzînd.

Individul ezită.

— Știți, eu sînt medicul și secretarul său. Mă numesc Fall. N-aș vrea să am neplăceri cu bolnavul meu. Așa că vă rog să-mi comunicați mie în ce chestiune doriți să-l vedeți.

— Prefer să i-o spun domnului Moole, răspunse calm, Smith.

— Vă rog să veniți cu mine, zise medicul și-l conduse pe Smith la un mic lift. Deschizînd ușa îl pofti să intre.

— După dumneavoastră, spuse Smith politicos.

Doctorul surîse și intra în lift urmat de polițist. Se opriră la etajul al treilea.

„Casa seamănă cu un hotel“, își zise Smith în sinea lui. De la lift porneau mai multe coridoare acoperite cu covoare. În fața liftului se aflau citeva uși. Doctorul Fall o luă pe coridorul din stînga apoi se opri în fața unei uși duble din lemn de trandafir pe care o deschise și intrară într-o cameră mare, mobilată simplu dar cu mobile de mare preț. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn de mirt. În mijlocul camerei, pe un covor scump, albastru, se afla un pat de argint. Dar nici mobilierul scump, nici măsuța aurită din fața patului și nici superbe candelabre de cristal nu-l uimiră pe Smith atît cît îl uimi individul care stătea culcat în pat. Fața îi era atît de palidă și ochii atît de lipsiți de viață încît puteai jura că te afli în fața unei figurine de ceară. Numai respirația regulată și mișcarea buzelor dovedeau că omul trăiește. Comisarul își spuse că avea probabil vreo șaptezeci de ani.

— El e domnul Moole, spuse politicoș, doctorul. Mi-e teamă că nu veți putea afla prea multe de la el !

— Ce mai faci, domnule Moole ? spuse Smith apropiindu-se de pat.

Dar nu primi nici un răspuns.

— Cum te cheamă, omule ? întrebă Smith.

Chipul bătrînului se învioră o clipă.

— Jim Moole, spuse el cu o voce răgușită, eu mi-s bietul Jim Moole ; n-am făcut nimănui nici un rău ! Apoi aruncă o privire speriată doctorului. Oricît se strădui Smith să-l mai facă să vorbească nu mai izbuti să mai scoată nici un cuvînt de la el. În cele din urmă Smith părăsi camera.

— V-am avertizat, zise doctorul Fall politicoș, că domnul Moole e bolnav... Nu e în stare să poarte o discuție...

— Ai avut dreptate, zise Smith. Spune-mi, e adevărat că domnul Moole e un milionar american ?

— Da, răspunse el privind-l atent pe polițist, e american și e milionar.

— Numai că nu vorbește cu accent american. Am avut deci în fața, continuă Smith, un bogătaș american cît de cît cultivat, fapt ce trebuia să se reflecte și în

felul său de a vorbi. Mi se pare foarte curios că bogătaşul se exprimă ca un țăran din Sommerset.

— Cum adică ? întrebă cam bătos doctorul.

— Așa cum ai auzit. Domnul Moole vorbește cu accentul unui om care s-a născut și a trăit în Sommerset. Nu pare cîtuși de puțin cultivat și, te rog să mă ierți, doctore, nu cred cîtuși de puțin că e milionar.

— Se vede că dumneavoastră n-ați avut de-a face cu nebuni ; e foarte greu să apreciezi după vorba sau comportamentul lor cărei categorii sociale aparțin.

Doctorul Fall îl conduse din nou pe Smith spre lift. Dar acesta refuză.

— Aș vrea să cobor pe scări, zise el. Află, doctore, că știu destule despre nebuni ; mai ales despre cei care fac parte din pleava societății.

— Am impresia că nu mă credeți, zise Fall ușor iritat. Sînt nu numai medicul ci și secretarul acestui bolnav, zise el.

— Știi, doctore, răspunse Smith surizînd. Ești medic american, ai studiat și ți-ai luat doctoratul în Pensylvania. În 1896 ai venit în Anglia cu vaporul *Lucania*. A trebuit să pleci cam pe nepusă masă din New-York fiind implicat într-o afacere scandaloașă. Vezi că mi-e ușor să aflu amănunte despre dumneata, lucru ce nu se întîmplă și cu Moole care dealtfel nu e cîtuși de puțin cunoscut la ambasada americană.

— Vă cam depășiți atribuțiile, zise Fall roșu de minie. Vă referiți la o faptă unde n-am fost decît o biată victimă.

— Da. Se poate, într-adevăr, să-mi fi depășit atribuțiile, recunosc Smith.

Înclinîndu-se ușor, coborî scara de marmură. La ușă, unul din cei doi polițiști care nu era altul decît inspectorul Ela, îl întrebă :

— Ați reușit să aflați ceva ?

— Am văzut o mulțime de lucruri care ne vor fi de folos pe viitor, zise Smith urcîndu-se în mașină urmat de inspector. Întorcîndu-se spre celălalt polițist, îi spuse :

— Dumneata rămîi aici și vezi cine intră și mai ales cine iese din casă. Mă întorc peste cîteva ore !

Mașina porni.

— Trebuie să mai vizitez pe cineva, zise Smith și ar fi bine să mă duc singur. Spune-i șoferului să oprească aproape de parohie !

Lady Constance Dex se aștepta la vizita polițistului fiindcă-l văzuse pe fereastră trecînd de parohie și îndreptîndu-se spre casa fratelui ei. T.B. Smith intră direct în subiect :

— Am văzut chiar acum pe cineva care vă e prieten...

— Pe domnul Moole ? întrebă ea.

— Da, pe domnul Moole, răspunse polițistul.

— Presupun că acum cunoști toate amănuntele, zise ea după o pauză. Dar ia loc, te rog... Ți-am vorbit despre dragostea dintre mine și George Doughton... începu ea pe neașteptate. Probabil că-l cunoști pe fiul său, Frank Doughton...

Smith dădu afirmativ din cap.

— A fost o dragoste fulgerătoare. George Doughton era văduv. Era un om cu o fire blîndă și plăcută, era curajos, vesel și se bucura de faima unui mare explorator după cum dealtfel a și fost. L-am cunoscut la Londra ; el mi l-a prezentat pe Farrington. George Doughton fusese oaspetele acestuia în casa pe care Farrington o închiriasse în Great Bradley... Femeia făcu o pauză.

— Dragostea dintre noi a fost puternică și deplină. De ce n-aș mărturisi această iubire de care sînt mîndră ? Hotărisem să ne căsătorim chiar în ziua în care el urma să plece ca să ne putem îmbarca împreună pe vapor. George Doughton era însă un om profund cinstit. Nu putea suferi bîrfa și scandalurile, nu se putea acomoda cu felul modern de viață și nici cu libertatea moravurilor. Își făcuse un ideal din puritatea sufletească a femeii și din cinstea ei. Avea obiceiul să rupă orice legătură cu femeile sau cu bărbații divorțați. Iar eu eram divorțată. Făcusem o greșală în tinerețea mea zvăpăiată. M-am măritat la șaisprezece ani cu un bărbat josnic și ticălos care mi-a făcut viața un infern. N-am putut scăpa de el decît fugînd de acasă ajutată de un alt bărbat pe care-l iubeam ca pe un frate și al cărui ajutor a fost total dezinteresat... Un om bun pe care aventura asta l-a costat însă mult. Făcînd dovada vinovăției

mele, bărbatul meu a obținut imediat divorțul. Dar toate aceste lucruri neplăcute trecuseră de mult. Mi-era totuși teamă ca nu cumva Doughton să afle ceva. Și iată că de ce mi-a fost frică n-am scăpat. Cu două zile înainte de căsătorie, Georges m-a părăsit fără un cuvânt. Prima și ultima veste despre el a fost că a plecat spre Africa de Vest... Vocea-i devenise atât de slabă încît Smith abia o mai putea auzi. Polițistul o privi plin de compătimire.

— Farrington a fost atunci foarte amabil cu mine. Mi l-a recomandat pe doctorul Fall...

— Avea vreun motiv ?

— Da. Doctorul Fall avea unele interese în Africa și prin el puteam intra în legătură cu doctorul George Doughton. M-am agățat de speranța asta ca omul care atunci cînd se îneacă se agată și de un pai. Așa am devenit vizitarea „Casei misterelor“. Am fost singura persoană străină care a pus piciorul acolo. Prin doctorul Fall îi trimiteam lui George scrisori la care însă n-am primit niciodată răspuns. Acum am motive să cred că Farrington avea cu totul alte gânduri cînd mi l-a recomandat pe Fall. Adevărul e că nu voia pentru nimic în lume ca eu să reiau legătura cu George. Cam asta-i toată povestea mea legată de „Casa misterelor“. Pe domnul Moole nu l-am văzut niciodată.

— Dar pe Farrington ?

— Acolo nu l-am întîlnit niciodată.

— Dar pe Montague Fallock ?

— Pe Montague Fallock nu l-am văzut în viața mea cu toate că am auzit multe despre el, zise ea. Cunoștea toată povestea divorțului meu și a încercat să mă escrocheze.

— Despre asta nu mi-ați spus nimic.

— Ei, dragă domnule Smith, n-am spus eu multe lucruri, răspunse ea plictisită. Mă tem că acest șantajist ordinar e cauza fugii lui George. Probabil că Montague Fallock i-a povestit nefericita întîmplare prin care trecusem. Mi-a cerut sume enorme. La început i-am dat ca să tacă dar după ce George m-a părăsit n-a mai văzut un ban de la mine.

Iritată, femeia se ridică și începu să se plimbe prin odaie întorcînd spre polițist o față aspră și crispată.

— Aș putea să-ți povestesc multe, domnule Smith, în legătură cu acest ticălos, cel mai josnic și mai mizerabil din cîți a răbdat vreodată pămîntul ăsta !

— Spuneți-mi tot ce știți, lady Constance, zise Smith.

— Nu pot, dragă domnule Smith ! Vreau ca cel care mi-a distrus viața, să moară de mîna mea. Măcar atîta satisfacție să am și eu !

Capitolul IX

De o bucată de vreme contele Poltavo era foarte ocupat. Acum, vesel și mulțumit de sine, urca treptele casei impozante unde-și închiriasse un apartament modest. Venise la Londra cu câteva luni în urmă, zdrențăros, flămînd și fără un ban în buzunare. Acum sigur că avea de ce să fie mulțumit. Avea leafă mare, fusese introdus în lumea bună, era prieten cu cîțiva aristocrați și făcea o curte discretă uneia din cele mai frumoase fete din Londra care nu era alta decît nepoata lui Farrington. Printr-o întîmplare neașteptată Poltavo avusese marele noroc de a afla adevărata situație financiară a lui Farrington, dîndu-și seama că presupusul milionar era de fapt un mare escroc care mai mult ca sigur că se afla în relații strînse cu Montague Fallock. Situația pe care și-o crease Farrington nu era de fapt decît un castel din cărți de joc. Poltavo se căznea acum să afle dacă Farrington își sărăcise și nepoata căci avea prostul obicei de a-și jecmăni prietenii și cunoștințele. În tot cazul, Poltavo era convins că avea toate atuurile și că pînă la urmă avea să pună mîna și pe încîntătoarea Doris. Deși crud și lipsit de scrupule, undeva în adîncul sufletului său, Poltavo era un sentimental capabil de a iubi cu patimă, însă nu pentru mult timp.

Sosind acasă, intră în dormitor și rămase citeva clipe în fața oglinzii. Avea obiceiul să se privească atent și să-și țină un mic discurs. Dacă cineva l-ar fi ironizat spunîndu-i că-i infatuat, Poltavo n-ar fi negat. Era, după cum am spus, vesel și bine dispus pentru că influența lui asupra lui Doris sporea zi de zi, prinzînd-o tot mai mult pe nevinovata tînără în mrejele sale.

Trăia singur, fără nici un servitor. În fiecare dimineață venea o bătrână care-i făcea curățenie și atît. În timp ce încă se mai admira în oglindă, auzi clopoțelul de la intrare. Se duse să deschidă și dădu nas în nas cu Frank.

— Poștește înăuntru, domnule Doughton. Cărei împrejurări datorez onoarea vizitei duminică ? întrebă el oferind un scaun vizitatorului.

— Aș vrea să discut cu dumneata o problemă care ne privește pe amîndoi, spuse Frank sumbru.

Poltavo sesiză imediat dușmănia lui Frank împotriva lui dar nu fu mirat nici speriat. Ieșise el victorios din situații mult mai grele !

— Îmi pare rău, dar nu-ți pot sta la dispoziție mai mult de un sfert de ceas. Trebuie să mă duc la Brakely Square ca să asist la deschiderea testamentului lui Farrington.

— Nu ești singurul care a fost invitat la deschiderea testamentului.

— Cum ? Vii și dumneata ? întrebă Poltavo cu o mirare oarecum jignitoare. El se ducea în calitate de prieten și de sfătuitor al lui Doris. Dar amăritul ăsta ce căuta acolo ?

— Domnule Poltavo, zise Frank, a doua zi după dispariția lui Farrington, domnișoara Doris a primit o scrisoare în care i se spunea că poate să aibă încredere în dumneata. Totodată i se dădea speranța că decapitatul găsit în Tamisa, după toate probabilitățile, nu era unchiul ei.

Poltavo își încruntă sprincenele.

— Autoritățile au fost de altă părere, răspunse el. Tribunalul a fost ferm convins că mortul era Farrington.

— Scrisoarea cu pricina a determinat-o pe Doris să capete încredere în dumneata și să nu mai pună preț pe prietenia pe care i-o port. Eu sînt un om dintr-o bucată și-mi place să spun deschis ceea ce mă frămîntă. De la o vreme Doris e influențată de cineva împotriva mea !

Poltavo ridică din umeri, surizînd.

— Dragul meu, cred că n-ai venit să mă rogi să intervin pe lîngă Doris ca să se poarte altfel cu dum-

neata ! Dacă ăsta e scopul vizitei, regret ! Eu sînt adeptul proverbului care spune că : „În dragoste și în război ți-e îngăduit orice“.

— Dragoste ? întrebă Frank.

— Da, dragoste ! Nimeni nu poate susține că iubește o anumită femeie pe care numai el are voie s-o iubească. Rivalitatea dintre noi e evidentă și n-are sens s-o negăm. Știu că Farrington avea anumite planuri în legătură cu nepoata sa și-mi place să mă amănesc cu ideea că aceste planuri erau în favoarea mea.

— Ce vrei să spui ?

— Am avut o discuție cu Farrington în privința asta și el mi-a mărturisit că ar fi bucuros să știe că-mi asum răspunderea de a avea grijă de viitorul nepoatei sale.

— Minciună sfruntată ! strigă Frank. Am cunoscut și eu planurile lui Farrington și chiar mai bine decît le-ai cunoscut dumneata. Știi ce ? Eu refuz să mai discut despre acest subiect. Vreau să-ți spun doar atît : că dacă voi afla că mă denigrezi în ochii lui Doris prin intrigă sau minciună, te vei căi amarnic.

— Îmi îngădui să-ți arăt pe unde se iese din odaia asta ? întrebă Poltavo. Oamenii în situația mea nu suportă să fie amenințați fără să-i pedepsească pe cei care-i jignesc !

— Situația dumitale ? Te rog să nu mă obligi să spun ce bănuiesc și nici să mă apuc să fac anchete ! Fii sigur că știu cui să cer amănunte !

— Cui, dacă nu sînt indiscret ?

— Directorului închisorii din Alexandrowski ! spuse Frank trîntind ușa și lăsîndu-l pe Poltavo încremenit.

Persoanele care se adunară peste un ceas într-una din spațioasele camere ale casei din Brakely Square, erau abătute și deprimare. Spre marea nemulțumire a lui Poltavo, venise și Frank care se așezase lîngă Doris cu care discuta foarte preocupat. Poltavo socoti că nu era momentul să se vîre între ei și să le tulbure intimitatea mai ales că era de față și domnul Smith. La masă luă loc șeful cunoscutului birou de avocatură „Debenham și Tree“, împreună cu secretarul său. Pe masa plină cu

acte, călimări, tocuri și hirtie se mai afla un plic mare, galben și sigilat pe care secretarul avocatului nu-l părăsea din ochi. Pentru câțiva dintre cei de față deschiderea testamentului, însemna un eveniment important. Se știa că Farrington nu avea datorii iar averea sa personală se părea că este foarte mare. Domnul Smith cunoștea aproape tot testamentul lui Farrington și era sigur că citirea lui va produce multe mirări și nedumeriri printre cei de față. Cum Doris se ridicase ca să-l întrebe ceva pe avocat, Smith îi luă locul și se așeză lângă Frank.

— Spune-mi, dumneata ai fost prieten cu Farrington ? întrebă el încet.

Frank dădu din cap afirmativ.

— L-ai cunoscut îndeaproape ?

— Nu pot spune că am fost prea intim cu el dar s-a purtat întotdeauna amabil și prietenos cu mine.

— Cum îți arăta acest lucru ? Iartă-mă că insist, dar această poveste mă interesează în cel mai înalt grad.

— Nu cred că dumneata, domnule Smith, îl simpatizai. Chiar mă și mir că te afli aici după cele ce s-au întâmplat la teatru.

— A, pentru că am venit să-l arestez ? întrebă Smith. Asta nu trebuie să te mire. Și milionarii pot fi amestecați câteodată în afaceri necinstite. Aș vrea totuși să știu de ce Farrington se purta cu dumneata atât de prietenos.

— Îmi încredințase o anumită sarcină pe care dacă o duceam la bun sfârșit, puteam câștiga bani serioși...

— Despre ce anume e vorba ? întrebă Smith.

Frank îi povesti pe scurt cum îl pusese Farrington să-l caute pe moștenitorul milioanei lui Tollington.

— Din păcate n-am putut rezolva această treabă, spuse tinărul, surîzînd. Ar fi fost mult mai bine să se fi adresat dumitale căci eu nu am talente de detectiv. El însă insistă întruna să mă ocup de această treabă...

— Mda, spuse gînditor Smith, am auzit și eu despre această uriașă avere. Este vorba de averea regelui lemnului din Statele-Unite, milionarul care a murit fără să lase testament. Se presupune că moștenitorii ar trăi în Anglia. Am primit și noi, la Scotland Yard, unele informații despre această moștenire. Se pare că Farrington fusese bun prieten cu Tollington... Îți mulțumesc pentru tot

ce mi-ai spus. Mă voi ocupa eu de această afacere și sînt gata să te-ajut să-ți duci la bun sfîrșit sarcina încredințată de Farrington.

— Doamnelor și domnilor, începu avocatul ridicîndu-se de pe scaun, este de datoria mea să citesc testamentul domnului Farrington și cum aproape toți cei de față sînt direct interesați în această problemă, v-aș ruga să păstrați puțină liniște.

Avocatul citi rar introducerea în care Farrington donase cîteva sume mici în scopuri filantropice.

— Nu cred că mai e necesar să subliniez faptul că toate aceste sume nu sînt disponibile, zise avocatul. „Știînd că iubita mea nepoată, continuă avocatul, își are averea asigurată, nu pot decît să-mi exprim încă o dată dragostea pe care o nutresc față de ea, considerînd-o ca și copilul meu și o rog să țină seama de ultima mea dorință și rugăminte și să se mărite cu tînărul pe care i l-am ales de soț. Iar acest bărbat, continuă avocatul pe un ton solemn, este bunul și dragul meu prieten Frank Doughton.“

Frank răsufală adînc, Doris își opri pe buze exclamația de uimire pe care se pregătea s-o scoată, iar Poltavo se înroși, apoi păli de ciudă. Smith, care cunoștea partea aceasta a testamentului, se uită pe rînd la toți cei trei protagoniști. Văzu surpriza fetei, uimirea lui Frank și furia lui Poltavo.

— „Avînd în vedere nesiguranța de azi în ceea ce privește capitalul și temîndu-mă ca nu cumva să irolesc fără voia mea, averea nepoatei mele, am depus toți banii ei în valoare de opt sute de mii de lire sterline, într-un seif la «London Safe Depozit Bank» din Londra. În baza procurii pe care mi-a dat-o defunctul ei tată, am spus avocatului meu să-i înmîneze cheile și să deschidă seiful numai în ziua în care se va mărita cu Frank Doughton. Dacă dintr-un motiv sau altul nu va vrea să-mi îndeplinească această dorință, atunci hotărăsc ca averea să nu i se înmîneze decît după ce vor trece cinci ani de la moartea mea.“

O tăcere adîncă se lăsă după ce avocatul citi aceste cuvinte. Smith se uită atent la Poltavo. Din furios, acum

devenise bănuitor. Polițistul ar fi dat nu știu cât să poată citi în sufletul acelui aventurier primejdios. Avocatul începuse din nou să citească.

— „Las domnului Frank Doughton suma de o mie de lire sterline ca să continue cercetările privitoare la moștenitorii lui Tollington. Domnului T.D. Smith, cunoscutul comisar al Scotland Yard-ului, pe care am avut plăcerea să-l cunosc, îi las de asemenea suma de o mie de lire sterline, ca răsplată pentru numeroasele servicii aduse semenilor săi. De asemenea, în ziua în care îl va descoperi pe Montague Fallok, cel mai mare și mai primejdios dușman al semenilor săi, să i se mai plătească încă o mie de lire sterline.“

Avocatul se uită la comisar.

— Numai că îndeplinirea acestei clauze a testamentului depinde de unele lucruri, domnule Smith.

Comisarul surise. Partea aceasta a testamentului nu-i era cunoscută căci fusese adăugată doar cu câteva zile înainte ca Farrington să dispară.

Mai rămăseseră de citit câteva dispoziții.

— „Dragului mei prieten, contele Poltavo, îi las moștenire câteva bijuterii...“ (Și urma enumerarea bijuteriilor). Trebuie să adaug, continuă avocatul scoțându-și ochelarii și băgându-i în cutie, că la Banca domnului Farrington se găsește depusă o sumă mare de bani. Tribunalul va decide însă, dacă și în ce măsură acești bani vor sluji la acoperirea datoriilor unei societăți anonime condusă de domnul Farrington și dacă averea personală a răposatului poate fi oprită total sau parțial pentru a putea satisface creditorii.

După ce avocatul isprăvi, Poltavo se îndreaptă spre el și în timp ce toți ceilalți discutau între ei, Poltavo vorbea câteva minute cu acesta. După care contele se întoarse și părăsi brusc camera. Smith, care-i observase manevra, se luă după el ajungându-l în hol.

— Pot să te întreb câteva lucruri, domnule Poltavo?

Coborîră împreună scara și ieșiră în stradă.

— Testamentul lui Farrington te-a surprins, nu-i așa?

— Da, mărturisi el foarte calm, m-a mirat întrucîtva. Nu înțeleg de ce prietenul meu Farrington o împinge pe...

— ...Domnișoara Grey să se mărite cu Frank, nu-i așa ?

Poltavo nu se mai putu stăpîni și se întoarse furios spre Smith deși furia sa nu era îndreptată împotriva acestuia.

— Nemernicul ! strigă el, să-mi facă tocmai mie una ca asta ! strigă el roșu de mînie. Numai că lucrurile nu vor rămîne așa, ascultă-mă pe mine ! Fata asta înseamnă pentru mine mai mult decît îți închipui ! Unde aș putea să-ți vorbesc între patru ochi ?

Smith ridică mîna și făcu un semn aproape imperceptibil. Un automobil care-l urmăse îndeaproape se apropie și opri lîngă trotuar. Smith deschise ușa și contele Poltavo se urcă în mașină. Smith se urcă alături de el. Mașina porni și nu după mult timp opri în fața Scotland Yardului. Cînd intră în biroul lui Smith, Poltavo se liniștise complet. Se plimbă o vreme prin cameră cu mîinile în buzunare și cu capul plecat.

— Ei bine, ce vrei să-mi spui ? întrebă Smith care se așezase pe scaunul din fața biroului său ?

— Ei, aș avea eu multe de spus, zise Poltavo ; dar mă gîndesc dacă e în interesul meu să spun acum tot ce știu sau e mai bine să mai aștept...

— Tăcerea dumitale e legată de unele fapte pe care le cunoști privitoare la Farrington ? întrebă Smith. Poate că te pot ajuta eu cu ceva.

— Nu cred. E cu neputință ca dumneata să știi tot atîtea lucruri cîte știu eu. Aveam de gînd să-ți mărturisesc unele amănunte care te-ar fi surprins din cale-afară. Cred totuși că e mai bine să mai aștept o zi sau două ca să lămuresc cîteva lucruri. Or, pentru asta trebuie să plec urgent la Paris.

Smith nu răspunse. N-avea nici un motiv să insiste. Era convins că pînă la urmă Poltavo va vorbi deși își recăpătase prezența de spirit.

— Ce loc ciudat, spuse contele uitîndu-se prin odaie. Asta-i deci faimosul Scotland Yard de care se tem toți infractorii și pe care îl cunosc și polonezii certați cu legea.

— Da, e un loc foarte interesant ; vrei să-ți arăt de fapt partea cea mai importantă a clădirii ?

— Ți-aș fi recunoscător, zise Poltavo.

Smith îl duse la lift și urcă împreună cu el la etajul al treilea. Acolo, la capătul unui coridor se afla o sală mare plină cu dosare.

— Asta-i registratura noastră, zise polițistul. Pentru dumneata mai ales este deosebit de interesantă.

— De ce pentru mine ? întrebă Poltavo mirat.

— Pentru că presupun că te interesează descoperirea unor criminali, răspunse Smith degajat: Iată, de pildă aici, dosarul unui individ curios. Deschise un sertar și scoase afară o mapă. Apoi așezându-se amîndoi la masa de lingă fereastră, Smith spuse :

— Ia loc te rog...

Smith deschise mapa și scoase două documente pe care le puse pe masă. Într-unul se afla fotografia unui bărbat în uniformă rusească. Poltavo se uită la ea și păli.

— Acesta a fost guvernatorul militar al Poloniei; a fost ucis acum cîțiva ani de un individ care se pare că era fiul său.

Contele se ridică brusc de pe scaun tremurînd din tot corpul.

— Nu l-am văzut niciodată... se bîlbîi el. Ce zăpușeală ! N-aveți nici un ventilator aici ?

— Așteaptă puțin... Smith desfăcu cel de al doilea document, scoase fotografia unui tînăr chipeș și o așeză lingă prima.

— Îl cunoști pe domnul acesta ?

Poltavo tăcu.

— Este fotografia unui ucigaș. Din nefericire nu s-a oprit doar la o singură crimă. Cred că ai observat că mapele acestea stau în raftul condamnaților la spînzurătoare.

Smith scoase apoi o a treia fotografie care înfățișa o fată foarte tînără îmbrăcată într-un costum național rusec. Fotografia fusese făcută la un bal costumat căci chipul delicat al fetei nu se potrivea cu costumele.

— E prințesa Lidia Botanski, o altă victimă a criminalului.

A patra fotografie înfățișa un om cu fața tristă și îngrijorată.

— Femeia a fost împușcată la Kiev de către tinărul criminal și a murit în urma rănilor primite. Aici avem amănunte asupra unei spargerii la o Bancă. Spargerea a avut loc în urmă cu cinci ani și a fost dată de niște indivizi care-și ziceau anarhiști. Dar am impresia că toate aceste lucruri nu te interesează...

Politistul închise dosarul înainte de a se uita la Poltavo care se făcuse palid ca un mort.

— Foarte interesant, bălbii Poltavo care se îndreptă clătinându-se către una din uși.

— Ieșirea e pe-aici, zise Smith. Te sfătuiesc să fii prevăzător, domnule Poltavo. E de datoria mea să anunț Poliția din Rusia că te afli în Anglia. Adevărul e că bunii dumitale compatrioți nu se prea omoară cu firea când aud că e vorba de crime petrecute cu cinci ani în urmă. Te avertizez însă că dacă te vei amesteca în treburile mele, vei avea de întâmpinat greutăți serioase.

Trei minute mai târziu Poltavo părăsea Scotland Yardul asemenea unui somnambul. Opri primul taxi pe care-l văzu și se duse acasă. După alte zece minute își părăsi locuința cărind cu sine un geamantan. Trase la hotelul „Grand Marylebone”. Inspectorul Ela, care-l urmărea pas cu pas, așteaptă pînă ce Poltavo intră în hotel apoi se luă după el. Ela intră în hotel dar Poltavo dispăruse. Ela o luă încet spre Sala Palmierilor de unde o altă ieșire dădea spre Marylebone Road. Întrebat, portarul răspunse că-l văzuse pe Poltavo chemînd un taxi și dispărînd. Ela se înfurie văzînd cît fusese de neîndemînic. Umilit, îi raportă lui Smith eșecul urmăririi.

— Cred totuși că știi unde s-a dus, spuse comisarul. Așteaptă-mă în gara Waterloo ; trebuie să prindem neapărat trenul de 6 și 15 minute spre Great Bradley.

Capitolul X

— Vrei să vorbești cu domnul Moole ? întrebă Fall.

— Da, răspunse Poltavo aflat la intrarea principală a „Casei misterelor“.

După ce-l privi cîteva secunde, doctorul îi îngădui să intre, închizînd ușa după el. Văzînd semnul ciudat pe care-l făcuse cu mîna — semn ce dădea unor oameni din afară posibilitatea de a intra în casă — Fall îl întrebă scurt :

— Spune-mi ce dorești ?

— Vreau să-l văd pe Farrington !

— Farrington ? se miră doctorul.

— Haide, nu mai juca teatru, domnule Fall ; trebuie neapărat să vorbesc cu el. Eu sînt Poltavo.

— Știu, răspunse liniștit, Fall. Dar nu pricep de ce ai venit aici și de ce crezi că Farrington e unul dintre locatarii acestei case. Doar știi bine că aici e un ospiciu, spuse sarcastic Fall.

Îl conduse totuși într-o odaie de la etajul întîi.

— Ei, despre ce e vorba ? întrebă Fall închizînd ușa.

Poltavo relată discuția lui cu Smith nevrînd să-i des-tăinuie doctorului adevăratul motiv al vizitei sale. Fall îl ascultă în tăcere.

— Mă cam îndoiesc că va vrea să te vadă. E într-o dispoziție foarte proastă. Mă duc totuși să-l întreb.

Se înapoie după vreo zece minute și-i făcu un semn lui Poltavo să-l urmeze. Fall îl duse pe musafir în odaia unde zăcuse Moole. Cînd intrară, bărbatul din acea odaie, se întoarse cu fața spre ei și Poltavo îl recunoscu pe Farrington, același Farrington care dispăruse într-o seară din loja teatrului „Jollity“.

— De ce ai venit aici, întrebă el aspru ? Ca să aduci după tine jumătate din poliția londoneză ?

— Nu-ți fă griji din pricina asta ! Vreau să vorbesc ceva cu dumneata, zise Poltavo uitându-se pieziș la Fall.

Farrington îi făcu semn doctorului să-i lase singuri.

După ce Fall plecă, Poltavo se îndreptă grăbit spre Farrington.

— Aș vrea să știu, trădătorule, ce e cu testamentul pe care l-ai făcut ? Ai zis că-mi ești prieten...

— Ia loc, îi spuse Farrington pe un ton de gheață. E timpul să-ți dai seama, Poltavo, că eu nu sînt omul căruia să-i ceri socoteală. Află că nu îngădui nimănui să-mi vorbească pe un astfel de ton ! Ai înțeles ?

— Știi foarte bine că te am la mînă, ripostă Poltavo cu dispreț. E de ajuns să ridic doar un deget și tot castelul dumitale din cărți de joc se năruie cît ai clipi.

— Dacă ai ști tot ce știu eu, ai tăcea din gură. De fapt ce vrei ?

— De ce ai obligat-o pe Doris să se mărite cu neisprăvitul ăla de Doughton ?

— Am avut motivele mele !

— Ce motive ?

— Asta-i treaba mea ! De cînd sînt obligat să-ți dau socoteală ? Ei drăcia, dracului ! zise Farrington miniat. Nu m-am gîndit decît la fericirea fetei. E singura ființă de pe pămîntul ăsta la care țin ca la ochii mei ! Știu că Doughton e singurul om care o poate face într-adevăr fericită.

— Află, strigă Poltavo, că Doris mă iubește !

— Haida deh ! Nu-ți fă iluzii ! Îmi cunosc nepoata, răspunse Farrington. E cu neputință să iubească un om ca tine !

— Și de ce, mă rog, e cu neputință ?

— Pentru că nu valorezi nici măcar cît ajutorul ei de grădinar. Cum de-ți trece prin minte să vrei să te însori cu o fată ca Doris, tu, un hoț, un falsificator de bani și de acte, un ucigaș ? Îți cunosc în amănunt isprăvile tot atît de bine ca și Smith. Nerușinarea și obrăznicia ta întrece orice limită. Vrei bani ? Vrei neapărat să te îmbogățești ? Foarte bine, pot să te ajut să-ți realizezi acest vis, dar mută-ți gîndul de la Doris.

— Asta e ultimul dumitale cuvînt ?

— Ultimul. Și dacă vrei să-mi ascuți sfatul, nu te întinde mai mult decît ți-e plapuma.

— Deci nu-mi vei îngădui niciodată s-o iau pe Doris ?

— Niciodată, omule, pricepe, ce dracu !

— Dar dacă vei fi silit să mi-o dai ? întrebă Poltavo surizînd.

— În ce fel mă vei sili ? întrebă Farrington încrun-tîndu-și sprîncenele.

— Să presupunem că voi profita de faptul că Doris, o tînră candidă, nevinovată, romantică, va cădea în plasa mea și vom fugi împreună. Atunci ce-ai să mai zici ?

— Faci rău că te gîndești la astfel de lucruri, zise Farrington calm. Nu mă sperie amenințarea ta, dimpo-trivă, te compățimesc. Încă nu știi, băiete, cu cine vrei să te lupți ! Oricum, mă bucur că ți-ai dat arama pe față. O vrei pe Doris pentru banii ei, nu-i așa ?

— Nu, răspunse Poltavo, o vreau pentru că-mi place mai mult decît orice altă femeie pe care am întîlnit-o pînă acum !

— Hai să fim serioși ! Și alte femei ți-au plăcut la fel de mult. Dar cit timp s-au bucurat de dragostea ta ? Cînd te-ai plictisit de ele le-ai părăsit fără nici o remuș-care. Îți cunosc bine trecutul, domnul meu ! Dacă totuși te vei încăpățîna în ideile tale prostesti, atunci...

— Atunci ?

— Nu vei mai ieși viu de aici și crede-mă că nu glu-mesc !

— Fiiîndcă mă așteptam la așa ceva am venit pregă-tit, zise el, scoțînd un revolver din buzunar.

— Trage, Poltavo, dacă ai cu ce ! Căci revolverul ți-e gol.

Aruncînd o privire asupra revolverului și convingîn-du-se că celălalt avea dreptate, Poltavo îngălbeni. Farrington sună și Fall își făcu apariția.

— Doctore, fii drăguț și dă-i musafirului ceva de mîncare înainte de a se înapoia la Londra !

Tonul cu care Farrington rostise aceste cuvinte îl li-niști pe Poltavo care, uitîndu-și spaima, redeveni insolent :

— Spune-mi, ți-ai schimbat părerea în privința lui Doris ?

— Am să mă mai gîndesc, răspunse Farrington indiferent.

Medicul îl scoase pe Poltavo pe coridor și-l pofti într-un lift apoi închise imediat ușa în urma lui.

— Cum pornesc liftul ăsta ? întrebă el.

— Îl pornesc eu, n-ai grijă, zise Fall apăsînd pe un buton. Liftul o porni în jos, trecu prin fața unei uși de oțel de la etajul întii, apoi prin fața ușii de la parter, fără să se oprească. Coborî mereu, tot mai adînc, pînă cînd în sfîrșit înțepeni în fața unei uși alcătuită din grății de fier așezate orizontal. Ușa se deschise fără zgomot. Poltavo era pur și simplu consternat. El, pe care nimeni nu-l păcălise niciodată, el, care înșelase și trădase pe toată lumea, să se lase dus astfel, ca un copil ! Scoase un creion și mîzgăli cîteva cuvinte pe unul din pereții liftului. Apoi deschise ușa și păși într-o odaie destul de mare în care se aflau un pat, cîteva scaune și o masă pe care ardea o lumină slabă. Pe peretele opus se aflau cîteva comutatoare electrice ceea ce însemna că va putea să lumineze mai bine camera. Mîngiîndu-se cu gîndul că avea la dispoziție ascensorul, începu să se caute prin buzunare să vadă dacă nu cumva mai avea cîteva gloanțe. Găsi două și-și încărcă repede revolverul. Probabil că înainte de a pleca de acasă, femeia de serviciu care-i fusese recomandată de Farrington, îi golise încărcătorul. Tot ea îi anunțase probabil pe locatarii „Casei misterelor“ că Poltavo plecase cu valiza.

Furios că se lăsase astfel prins în capcană, Poltavo se duse și aprinse toate luminile. Pereții acelei încăperi subterane, mobilată cu mult bun-gust, erau zugrăviți în roșu. Într-un colț se afla un pat frumos de alamă iar aerul din odaie era proaspăt și curat.

„De fapt e o închisoare destul de plăcută“, își zise Poltavo, în vreme ce examina atent camera, auzi un zgomot în spatele său. Întorcîndu-se brusc, văzu ușa liftului închizîndu-se și liftul urcînd. Cum naiba fusese atît de prost ? Ar fi trebuit să pună un scaun în ușa ca să nu se mai poată închide ! Unde-i fuseseră mințile ? Dar te pome-

nești că și scaunele erau înțepenite de podea. Încercă să ridice unul din ele și văzu că bănuiala sa era neîntemeiată. Toate scaunele se puteau ridica afară de unul singur, scaunul cel mare de la capătul mesei, un scaun solid și masiv care nu putea fi clintit din loc. Într-un colț se afla o ușă cu gratii și presupuse că era ușa altui lift care aducea mîncarea. În timp ce analiza ușa, văzu deschizîndu-se în partea de sus a ei o trapă prin care apărură o tavă plină cu tot felul de mîncăruri. Printre farfurii găsi și un bilețel scris cu creionul : „*Poți mîncă liniștit totul. Doctorul Fall te asigură că mîncarea nu este otrăvită. Dacă dorești ceva, folosește-te de soneria de pe masă*“.

Poltavo se uită la mîncare. Cum îi era cîmplit de foame, mîncă cu poftă tot ce i se trimisese. După ce isprăvi, își aduse aminte de sonerie. Sună și nu după mult timp auzi un zgomot. Se îndreaptă cu revolverul în mînă, spre ușa liftului cînd iată că se auzi strigat pe nume. Întorcîndu-se, dădu nas în nas cu doctorul Fall care nu se știe pe unde intrase.

— Sper că nu te-am speriat, spuse surîzînd medicul. Există trei intrări în această odaie dar pe unde nu pot pătrunde decît eu.

— Pot să te întreb de ce am fost închis aici ?

Doctorul se așază pe un scaun, își scoase tabachera cu țigări de foi, luă una și-i oferă și lui Poltavo.

— A, dîmneavoastră nu fumați țigări de foi... Poate vreți țigări obișnuite...

— Mulțumesc, am țigări, răspunse Poltavo.

Înainte de a-i răspunde, doctorul tăie calm vîrfurile țigării, o aprinse, apoi spuse :

— Eu, dragul meu, nu fac nimic altceva decît să execut ordinele domnului Farrington. Se pare că l-ai supărat foarte tare din moment ce s-a hotărît să te trateze astfel și să-ți aplice aceeași pedeapsă pe care le-a aplicat-o și celor doi indivizi care au lucrat la construcția acestei case și care au vrut să-l șantajeze.

— Nu știu la ce anume te referi, răspunse Poltavo.

— Atunci înseamnă că ești unul dintre puținii oameni din Londra care n-au habar despre acest caz. Unul dintre cei doi era arhitect, celălalt, un om simplu care

putea foarte bine să fie și electrician dar și chelner... Amîndoi au fost angajați la construcția acestei case. Au fost aduși din Italia împreună cu alți muncitori și li s-a încredințat o parte din lucrări. Nemulțumiți cu leafa foarte mare care li s-a dat, au vrut să-l șantajeze pe domnul Farrington. Dar într-o noapte, au fost amîndoi împușcați.

— Au fost uciși de Farrington ? întrebă Potavo speriat.

— Nu pot susține acest lucru, răspunse Fall ; am spus doar că au murit fiindcă au vrut să-l șantajeze pe domnul Farrington. Și dumneata, domnule Poltavo, te afli acum în aceeași situație. Nu cred că te-ai mai aflat vreodată într-o situație tot atît de tristă ca asta. Adevărul e că domnul Farrington intenționează să te omoare.

— Am fost un prost că n-am observat imediat legătura...

— Ce legătură ? întrebă nedumerit Fall.

— Faptul că cei doi amăriți au fost uciși în fața casei lui Farrington. Cine altul i-ar fi putut împușca dacă nu el ?

— Ți-am spus că voiau să-l șantajeze și că voiau să-și procure cît mai mulți bani ! Dumneata, domnule Poltavo, te afli în aceeași situație.

— Am fost eu în situații și mai grele, spuse Poltavo surizînd.

— Mă îndoiesc că te-ai mai aflat vreodată într-o situație atît de dificilă ca asta fiindcă se pare că vei fi ucis, domnule Poltavo ! Ți-o spun deschis, n-are rost să mai ocolesc adevărul. Domnul Farrington vrea cu orice preț să scape de dumneata, fiindcă ai început să devii incomod. Depinde numai de dumneata dacă te va ierta sau nu. Sigur, nu te va pune să juri că nu te vei mai amesteca în treburile sale ! Dacă vei lucra cinstit, nu-l vei trăda și-l vei sluji cu credință, e dispus să te ierte și să te plătească regește. Dacă însă îi vei înșela așteptările, nu vei mai fi cruțat. Bagă bine de seamă ce-ți spun ! Sper că m-ai înțeles !

— Da, te-am înțeles. Mîna cu care Poltavo își duse țigara la gură, începu să-i tremure.

— Aș vrea să mai adaug... continuă doctorul, dar chiar în aceeași clipă se auzi sunetul strident al unui clopoțel.

Doctorul se ridică, se apropie de unul din pereți, își lipi urechea de un anumit loc care nu se deosebea prin nimic de restul peretelui și ascultă o vreme. Poltavo presupuse că acolo se afla probabil vreun telefon.

— Da, am înțeles, răspunse doctorul. Apoi întorcându-se către Poltavo, îl anunță :

— Țin să-ți spun că toată casa este încercuită de poliție, ceea ce e foarte rău pentru dumneata.

— Eu, dimpotrivă, cred că e mai rău pentru dumneata, răspunse Poltavo. Stai ! strigă el.

Medicul se întoarse și văzu un revolver îndreptat spre el :

— Pot să te asigur că arma are acum două gloanțe pe care le-am descoperit în buzunarul vestei. În tot cazul socot că sînt suficiente pentru... Nu putu continua fiindcă în cameră se făcu brusc întuneric beznă. Un ris batjocoritor se auzi din partea unde se afla Fall.

— Trage ! spuse acesta,

Dar cele două cartușe i se părură lui Poltavo mult prea prețioase pentru a le strica degeaba. Așteptă. Peste cîteva secunde lumina se reaprinse. În odaie nici urmă de doctor. Poltavo se hotărî să aștepte. Dacă T.B. Smith înconjurase casa cu poliția, putea dintr-un moment într-altul să ajungă și la el și să-l elibereze din situația nenorocită în care se afla. Dacă nu, îl va elibera Farrington care se pare că mai avea încă nevoie de el. Dar iată că auzi zgomotul liftului care cobora și care se opri brusc în fața odăii sale. Ușa cu zăbrele de oțel se deschise și Poltavo sări în lift și închise ușa. Spre mirarea sa, mecanismul funcționa perfect și liftul începu să urce. Dar cum cele două becuri din plafon îl deranjau, le sparse cu patul revolverului.

T.B. Smith se afla în hol înconjurat de trei polițiști. În fața lui, liniștit și politicoș ca de obicei, se afla doctorul Fall.

— Aveți libertatea să perchezitați toată casa, zise el. Vizita domnului Poltavo nu e secretă. A mai venit pe aici, ca orice om atras de lucruri mai deosebite. În mo-

mentul acesta cred că e pe undeva pe la subsol unde admiră instalația electrică.

— Dragă doctore, n-ai vrea să mi-l arăți pe Poltavo ?

— Cu plăcere, zise Fall.

În aceeași clipă ușa liftului se deschise și Poltavo ieși repede afară cu revolverul în mână. Acum trebuia să se decidă de partea cui să treacă. Nu șovăi nici o clipă. La poliție nu avea prieteni iar Farrington putea să-l ajute.

— Ai o armă cam ciudată în mână, domnule Poltavo, spuse Smith surîzînd ironic. Presupun că ai admirat cu frica în sîn mașinăriile de la subsolul acestei case !

— Deloc, răspunse Poltavo, vîrînd arma în buzunar. Am făcut cîteva exerciții de tragere. Jos e un loc amenajat special în acest scop și te-aș sfătui să-l vezi și dumneata.

Uitîndu-se la doctorul Fall, Poltavo văzu în ochi negri ai acestuia un semn de aprobare.

— În alte împrejurări, nu m-aș deranja să vă vizitez sala de arme, zise Smith, pentru că știu că nu spui niciodată adevărul, domnule Poltavo. Acum însă am impresia că te simți cît se poate de fericit că mă vezi aici. Am să dau totuși și eu o raită pe la subsol fiindcă n-am apucat să-l văd încă.

— De fapt, zise doctorul Fall nu e propriu-zis o sală de arme, dar cum camerele de locuit sînt departe de acest loc, folosim din cînd în cînd subsolul ca sală de tras cu arma. Așa că sînteți liber să vizitați orice doriți.

Smith intră în liftul fără becuri și Fall închise ușa după el. După vreo zece minute ascensorul urcă și Smith ieși afară.

— Am fost și am vizitat camera, zise el aruncîndu-i lui Poltavo o privire semnificativă. Casa asta este într-adevăr extraordinară, dragă doctore, îi zise el lui Fall.

— O puteți vizita oriîcînd doriți, răspunse Fall cam posomorit.

Smith se jucă puțin cu lampa electrică pe care o avea în mână, o vîrî apoi în buzunar, salută și se îndreptă spre ușă. La jumătatea drumului se opri însă din mers și se întoarse spre Poltavo.

— Cînd ai căzut în cursă, ai fost destul de prevăzător să scrii pe unul din pereții liftului, cîteva cuvinte,

cerind ajutor. Ei bine, cuvintele dumitale după cum vezi, și-au atins scopul, spuse el observînd cu satisfacție spaima de pe chipul lui Poltavo. Ai face bine dacă l-ai ruga pe amicul dumitale să le șteargă de acolo !

După ce-i salută încă o dată pe cei doi bărbați, Smith părăsi casa împreună cu toți ceilalți polițiști.

— Ce-a vrut să spună domnul Smith ? întrebă Fall.

— Eu... bîlbîi Poltavo... am scris cîteva cuvinte pe peretele cabinei. Nimic îngrijorător, doar o frază în care spuneam că sînt prizonier.

Doctorul se repezi înjurînd spre lift și aprinse un chibrit ca să vadă ce scrisese Poltavo. Din fericire, nu era nimic care să divulge secretul „Casei misterelor“.

— Ne-ai băgat în mare încurcătură, îi spuse el aspru lui Poltavo. Ai grijă și nu ne compromite mai mult, fiindcă a doua oară nu te vom mai ierta. Dacă ne vei oferi ocazia să ne mai plîngem o dată, urmările vor fi dezastruoase pentru dumneata, Poltavo. Și te rog să mă crezi că nu glumesc.

Capitolul XI

Cînd ceasornicul bisericii

din Little Bradley băt看 ora unu noaptea, comisarul Smith ieși din tufișul aflat în partea de apus a „Casei mistere-lor“. Doi polițiști ascunși într-un colț al străzii îi ieșiră înainte.

— Cred că în sfîrșit am găsit un loc potrivit, zise încet Smith. Pe zidul care înconjoară clădirea se află într-adevăr numai semnale de alarmă iar pe toate potecile au fost întinse sîrme electrice. Trag însă nădejde să putem ocoli semnalele de alarmă. Apoi îi conduse pe cei doi polițiști înapoi, pe drumul pe care venise el.

— Vedeți ? Aici e o sîrmă, spuse el arătîndu-le un fir foarte subțire întins pe jos. Unul dintre polițiști se uită cu atenție la sîrmă.

— Dar pot foarte ușor devia curentul electric, spuse el scoțînd din buzunar o bucatică de cablu electric.

Datorită polițistului-electrician, cei trei putură sări zidul ajungînd în curtea casei.

— Să fim cu ochii în patru ca să nu dăm peste paznicul de noapte ! șopti Smith. Dealtfel sînt convîns că și în jurul casei sînt întinse sîrme electrice menite să dea alarma. Uite, una am și găsit-o, spuse Smith, luminînd-o cu lanterna a cărei lumină cădea numai în jos, fără să se reflecte și în părți.

Trecură toți trei cu băgare de seamă peste sîrma întinsă doar la cîțiva milimetri de la pămînt.

— Întind sîrmele astea în fiecare seară, imediat după apusul soarelui. I-am văzut lucrînd, spuse Smith. O a doua sîrmă se află aproape de casă.

Găsiră și acea sîrmă peste care trecură cu mare băgare de seamă.

— Culcați-vă ! șopti brusc Smith.

Totți trei se întinseră la pământ. Inspectorul Ela văzu o persoană înaltă care se îndrepta în direcția unde se aflau ei. Era paznicul care-și făcea rondul. Cu tot întunericul, Ela observă că omul purta o pușcă în spate.

Așteptară încordați pînă ce omul dădu colțul casei apoi toți trei se îndreptară în goană spre ușa din față. Ajunși acolo, Smith vîrî mîna în geantă și scoase un iepure.

— Îmi pare rău, draguțule, că trebuie să te sacrificăm dar n-avem încotro ! Datorită ție vom afla cam ce i-a dat prin minte criminalului.

Urcă treptele de la intrare. Perdeaua din bile de oțel atîrna aproape pînă jos în fața ușii. Smith dădu drumul iepurelui. Animalul, speriat, vru să coboare treptele ca să fugă, dar cînd Smith îl sperie cu mîna se îndreptă spre ușa de la intrare atingînd cu capul perdeaua din bile de oțel. O flamă puternică și bietul animal fu aruncat cît colo. Murise electrocutat.

— Deci am presupus just, spuse încet Smith. Perdeaua se află sub tensiune electrică. Oricine o atinge moare fulgerător. Fă-ți deci datoria, Johnson !

Acesta își puse o pereche de galoși în picioare, își trase pe mîna o pereche de mănuși speciale, groase, din cauciuc și urcă liniștit scara. Încercă să tragă perdeaua în jos dar nu reuși. Atunci apucă fiecare șir de mărgеле de oțel și-l izolă pe fiecare în parte, legîndu-le apoi între ele cu benzi din cauciuc. După ce Johnson isprăvi, Smith — care între timp își pusese și el galoși și mănuși din cauciuc — se îndreptă spre ușa pe care o deschise cu o cheie potrivită. Broasca ușii fiind simplă, a fost ușor de deschis ; dacă însă cei din casă ar fi tras un zăvor pe dinăuntru, treaba s-ar fi complicat mult dar locatarii considerînd suficientă perdeaua de oțel nu mai puseseră zăvorul.

T.B.Smith intră în hol și trase cu urechea ; dar cum domnea o liniște desăvîrșită, intrară repede și ceilalți doi : Ela și Johnson.

— Aș vrea ca voi doi să rămîneți aici, spuse Smith. Să sperăm că paznicul nu va observa că am izolat firele de la ușă.

Cercetară cu multă atenție holul dar nu descoperiră nici un fel de semnale de alarmă. Smith o porni încet pe scară, lăsându-i pe cei doi în hol. Oprindu-se la fiecare treaptă, trăgea cu urechea. În sfârșit ajunse la etajul al treilea. Recunoscă coridorul după o zgîrietură pe ușa ascensorului. Era deci pe drumul cel bun. Fără să șovăie, Smith se îndreptă spre ușa din lemn de trandafir care dădea în odaia lui Moole. Apăsă pe clantă, ușa se deschise și politicianul intră în cameră. Dar rămase în prag căci își dădu brusc seama că nu se afla în odaia pe care o mai văzuse. Se trezi într-o splendidă cameră de lucru, cu pereții îmbrăcați cu lambriuri scumpe din lemn de trandafir. La birou se afla, cu spatele spre ușă, un bărbat care scria ceva. Când Smith deschise ușa, individul se ridică și ieși în întâmpinarea oaspetelui său nocturn. Smith văzu că avea fața acoperită cu o mască neagră. Când îl zări pe comisar, mascatul întinse mîna și în cameră se făcu brusc întuneric. În aceeași clipă Smith se trezi azvîrlit dincolo de prag iar ușa se închise de la sine în urma sa. Acum Smith se afla din nou pe coridor iar în fața lui stătea doctorul Fall, îmbrăcat elegant ca de obicei, care-l privea ironic.

— Cărei împrejurări îi datorez onoarea acestei vizite, domnule Smith ? întrebă el politicianul.

— Curiozității, răspunse simplu, Smith. Aș fi vrut să-l mai văd o dată pe Moole al dumitale ! Dar din păcate am greșit ușa și am deranjat un domn care purta o mască pe față din motive pe care probabil că numai el le cunoaște.

— Nu vă prea înțeleg, spuse Fall.

— Dacă vrei să mă înțelegi, hai cu mine încă o dată în camera de colo, zise Smith.

În aceeași clipă, politicianul auzi un zgomot ciudat și simți sub picioare o zguduitură ca și cum ar fi trecut un tractor greu prin fața casei.

— Ce e zgomotul ăsta ?

— Asta-i una dintre neplăcerile pe care ești obligat să le suporti cînd îți clădești casa pe o mină, răspunse doctorul. Și acum să mergem în odaia în care pretindeți că ați văzut un om mascat, zise Fall.

Se înapoie în odaia cu pricina. Cum în odaie era întuneric Fall aprinse lumina. Era aceeași încăpere pe care Smith o mai văzuse o dată. În mijlocul ei se afla patul de argint așezat pe covorul albastru iar în pat zăcea bolnavul cu fața palidă ca ceara. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn de mirt iar în plafon atârnavă aceleași magnifice candelabre de cristal. Surprins, Smith își trecu mina peste frunte.

— Se pare că ați fost victima propriei dumneavoastră fantezii, domnule Smith. Dacă nu cumva n-ați visat.

— Dumneata poți presupune ce vrei ! răspunse Smith cu o politete rece. Aș dori să văd încăperile care se află deasupra și dedesubtul acesteia.

— Vi le arăt cu plăcere ! Sus se află o cameră !

Fall îl conduse pe Smith la etajul al patrulea și deschise ușa încăperii care se afla exact deasupra camerei pe care abia o părăsiseră. Încăperea era nemobilată, pe jos avea dușumele iar pereții erau dați cu var. Luminatorul din tavan dovedea că doctorul spusese adevărul.

— După câte văd nu vă prea folosiți de camera asta !

— Așa e ! Dar datoria noastră e ca peste tot să fie ordine și curățenie. Și acum haideți să vă arăt și odaia de dedesubt !

În timp ce coborau scara se auzi din nou zgomotul acela ciudat pe care-l mai auziseră o dată. Pereții aproape că se cutremurau.

— Vi se pare înspăimântător, nu-i așa ? Eu, cel puțin când l-am auzit, m-am speriat îngrozitor. În realitate însă nu se întâmplă nimic.

Intrară în încăperea de la etajul al doilea, situată sub odaia lui Moole, care se dovedi a fi un dormitor.

— Asta e un dormitor de rezervă, spuse Fall. Ne folosim de el foarte rar.

Smith aruncă o privire rapidă în jurul său dar nu descoperi nimic.

— Sper că acum sînteți mulțumit și că polițiștii care vă așteaptă în hol nu sînt neliniștiți, spuse doctorul conducîndu-l spre ușă.

— I-ai și văzut ? întrebă Smith.

— Sigur. I-am văzut de îndată ce-au intrat în hol. Știți, domnule Smith, noi nu folosim semnale zgomotoase de alarmă. De îndată ce se deschide ușa de la intrare se aprinde imediat o lampă roșie deasupra patului meu. Și mai am și alte semnale pe care sînt gata să vi le arăt dacă vreți să veniți pînă în odaia mea.

— Cu plăcere ! S-ar putea să-mi fie de folos !

Camera de lucru a doctorului Fall se afla la etajul al doilea chiar deasupra vestibulului. O ușă ducea într-un dormitor extrem de elegant. Lîngă patul doctorului se afla un tub care semăna cu un vas înalt pentru flori.

— Uitați-vă înăuntru !

Smith se uită. Vasul era gol. Ceva mai jos văzu o placă subțire ce părea că e din argint și care-ți făcea impresia că se mișcă. Smith văzu în ea două chipuri : cele ale lui Ela și Johnson.

— Asta e invenția mea, spuse cu mîndrie doctorul. M-am gîndit s-o brevetez. E vorba de un sistem de oglinzi care reflectă imaginea pe o foiță metalică.

— Îți mulțumesc, doctore, spuse Smith căruia nu-i mai rămînea decît să-și recunoască înfrîngerea.

— N-o să puteți deschide ușa de jos, spuse Fall amabil.

— Cred că te înșeli, zise surîzînd Smith.

Doctorul aprinse lumina în hol. Cei doi polițiști se uitară curioși în jurul lor.

— Noi am lăsat ușa întredeschisă...

— Totuși n-o veți putea deschide, spuse Fall. Încercați și veți vedea !

Ela încercă dar în zadar.

— Ușa e închisă electric, spuse Fall. N-o puteți mișca din loc cu nici un chip. Și asta e tot o invenție de-a mea !

Scoase din buzunar o cheie pe care-o introduse într-o broască abia vizibilă a panoului de stejar din hol. Ușa începu să se deschidă încet.

— Noapte bună, zise Fall. Sper că ne vom mai revedea !

— Poți fi convins de asta, spune Smith furios.

Capitolul XII

Tînăra și frumoasa domnișoară Doris Grey se afla într-o mare dilemă : nici acum nu știa dacă unchiul ei într-adevăr murise. Dar fie că era mort fie că trăia, situația ei era dintre cele mai penibile. Frank Doughton îi era deosebit de simpatic, ținea mult la el, dar de aici și pînă la a-l lua de bărbat era cale lungă. Inima ei începuse să incline mai mult către acel Poltavo care știa să povestească atît de frumos, atîtea lucruri interesante din toate capitalele țărilor pe unde cutureierase. Felul lui politicos și discret de a-i face curte produsese o impresie destul de puternică asupra ei. Adevărul e că dacă ar fi obligat-o cineva să spună pe loc pe care dintre cei doi bărbați îl prefera — pe Frank sau pe Poltavo — n-ar fi putut să spună.

Dacă reflecta mai profund, sigur că Frank i se părea mai potrivit și mai atrăgător. Dar faptul că unchiul ei îi alesese el viitorul soț în loc s-o lase pe ea să și-l aleagă, o irita și o revolta. De fapt încă nu voia să se mărite. Dacă unchiul ei nu-i dădea averea, foarte bine, va aștepta încă cinci ani pînă se va mai maturiza ; avea timp suficient să-și analizeze sentimentele față de Frank. Băiatul îi era totuși drag, lîngă el se simțea ocrotită și fericită. Dar de iubit încă nu-l iubea. Dispoziția testamentară a unchiului ei o revolta fiindcă i se părea că-i îngrădește libertatea.

Într-o frumoasă dimineată de aprilie în timp ce se plimba prin Green Park, se întîlni cu Frank. Băiatul era vesel și apropiindu-se repede de ea îi spuse entuziasmat :

— Am o veste bună pentru dumneata !

— Să ne așezăm pe o bancă, îi spuse fata surîzînd, invitîndu-l să ia loc lîngă ea. Ce veste bună ai pentru mine ?

— Ți-aduci aminte că domnul Farrington mă rugase insistent să-l găsesc pe moștenitorul milioanelor lui Tollington ?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, l-am găsit, spuse el triumfător. Bătrînul Tollington avusese un nepot, fiul surorii sale moarte și acest nepot era moștenitorul averii. Sora lui Tollington fusese logodită cu un bancher bogat din Chicago, dar dispăruse în ajunul nunții, fugind cu un englez pe care familia ei nu-l cunoștea. Familia presupuse că englezul era de fapt un aventurier care voise să-și refacă averea pierdută în America. Se pare însă că lucrurile n-au stat chiar așa pentru că nu numai că ginerele a refuzat să stea de vorbă cu părinții fetei deși știa că fata era extrem de bogată dar nici măcar nu i-a îngăduit acesteia să ia legătura cu părinții ei ca să le spună cum se numea ca doamnă. Așa că din momentul dispariției sale, părinții i-au pierdut urma. Mai tîrziu aceștia au auzit că s-ar fi înapoiat în Anglia, unde — prin muncă îndirjită și răbdare — englezul cu pricina și-a creat o situație. Cu timpul sora lui Tollington a început să le scrie părinților, fără însă a le spune vreodată nici cum se numea și nici unde anume se afla. Părinții îi răspundeau prin oficiul de anunțuri al ziarului *Times*. Cu toate eforturile depuse n-au reușit să intre în legătură cu ea. După moartea părinților săi, nici fratele ei n-a reușit să afle unde este.

— Și dumneata ai reușit ? îl întrebă surîzînd, Doris.

— N-am ajuns încă pînă acolo dar am descoperit că bărbatul care plecase în urmă cu șaiszeci de ani în America împreună cu sora lui Tollington, au trăit o vreme la Great Bradley.

— Nu tot acolo stă și lady Constance Dex ? întrebă Doris.

— Ba da... Se pare că locuiesc mai multe persoane acolo. Chiar și amicul nostru... zise el șovăind.

— La cine te referi ?

— La prietenul dumitale, Poltavo. Acum e acolo în calitate de muşafir al doctorului Fall. N-ai auzit încă de „Casa misterelor“ ? Ce naiba, ştie toată Londra de ea !

— Îmi pare rău dar n-am auzit, răspunse Doris. Hai, povesteşte mai departe. Cum ai aflat că au trăit în Great Bradley ?

— Printr-o simplă întâmplare. Am locuit şi eu cîteva ani acolo timp în care l-am cunoscut pe unchiul dumitale. Se înţelege că pe atunci eram un puşti. Dar nu faptul că am stat acolo m-a ajutat ci faptul că dărimîndu-se un oficiu poştal, au fost găsite o droaie de scrisori ce nu mai fuseseră expediate. Da... Scrisori scrise în urmă cu, ştiu eu, patruzeci şi ceva de ani... Una din aceste scrisori era adresată lui Tollington şi purta semnătura surorii sale. Din întâmplare mi-a căzut în mînă o comunicare adresată redacţiei ziarului la care lucrez. Ei bine, corespondentul nostru din Great Bradley primise o listă cu adrese pe care ne-a trimis-o nouă. M-am dus atunci la Great Bradley şi datorită bunăvoinţei unui funcţionar am făcut o copie după acea scrisoare. Frank se căută în buzunare, scoase hîrtia şi citi cele ce urmează :

„Dragă George,

Vreau să-ţi comunic că sîntem sănătoşi şi ne merge bine. Am citit rîndurile tale din Times. şi m-am bucurat mult aflînd unele noutăţi. Salutări de la Henry. Cu dragoste, sora ta, Annie“.

Sigur că nu e vorba de o descoperire senzaţională, dar este totuşi un început, spuse Frank parcă vrînd să se scuze, vîrînd scrisoarea în buzunar. Probabil că în Great Bradley locuiau o mulţime de femei cu numele de Annie. Din păcate, scrisoarea asta acum nu mai are pentru mine tot atita importanţă cît ar fi avut mai înainte...

— Te referi la partea materială ? întrebă Doris.

— Nu, spuse el încet. Ştii, Doris, n-am avut pînă acum posibilitatea să-ţi spun cît de rău îmi pare că testamentul unchiului dumitale conţine acea clauză. Gîndul că eşti silită să faci ceva ce nu-ţi convine, mă mîhneste profund.

Fata se înroşi şi-şi întoarse privirea.

— Crede-mă, nu vreau să trag nici un folos de pe urma acestei clauze, continuă el timid; vreau să fii fericită. Să nu mă accepți decît dacă mă iubești cu adevărat.

Ea nu-i răspunse ci doar oftă adînc.

— Speram să-ți pot oferi într-o zi toate avantajele materiale pe care un bărbat le pune la picioarele iubitei sale.

— Crezi, Frank, că m-ar fi impresionat acest lucru?

— Cel puțin ai fi fost sigură că nu te iubesc pentru averea dumitale.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Ascultă-mă, Frank, spuse Doris încet; îmi ești foarte drag dar încă nu sînt sigură că te iubesc îndeajuns de mult încît să te iau de bărbat. Povestea asta prea a venit pe neașteptate!

— Există altcineva la care ții mai mult?

Fata îi evită privirea jucîndu-se cu mînerul umbrelei.

— Nu, deocamdată nu. Știi, Frank, n-am o părere prea grozavă despre mine și nu cred că meriți să te frămînți atît din pricina mea.

Tînărul o conduse pînă la poarta parcului, o ajută să se urce într-un taxi și urmări cu ochii mașina pînă ce o pierdu din vedere.

Adevărul e că Poltavo începuse a avea o mare influență, asupra ei. Chipul, glasul lui, toată acea aură de străin interesant și cultivat începuseră s-o obsedeze. Cînd ajunse acasă, în Brakely Square, fu oprită de intendent.

— Am o scrisoare urgentă pentru dumneavoastră, domnișoară Grey; cel care mi-a adus-o m-a rugat să v-o predau imediat.

Ea luă plicul din mîna intendentului, îl desfăcu și găsi în el un al doilea plic pe care scria — cu litere de mașină — următoarele: „Citește scrisoarea cînd vei fi singură. Încuie ușa și asigură-te că nu e nimeni prin apropiere“. Fata își încruntă sprîncenele. Oare ce secret conținea acea scrisoare? Făcu însă ceea ce i se ceruse. Cînd desfăcu al doilea plic, începu să gîfîie, căci recunoscu scrisul unchiului ei. Scrisoarea lui suna astfel:

„Doresc ca în șapte zile să te măriți cu Frank. Toată averea, toată viața mea depind de acest lucru. Dacă siguranța mea înseamnă ceva pentru tine, distruge imediat această scrisoare. Cu drag, Gregory Farrington“.

Smith intră cu pas ferm în biroul șefului său.

— Ceva nou ? întrebă Sir George.

— Vă voi spune tot ce știu sigur, apoi ce presupun.

— Ia-o întâi cu certitudinile, apoi cu presupunerile.

— Punctul unu, începui comisarul, luând un scaun și așezându-se în fața biroului ; Gregory Farrington trăiește. Individul decapitat pe care l-au scos din Tamisa trebuie să fie cel ucis de un glonte la Vamă. De aici deduc că cel de al doilea hoț care a luat parte la spargerea de la Vamă, a fost Farrington. Planul de a fura cufărul doctorului Goldworthy a fost conceput cu multă meticulozitate. În cufăr se afla printre altele, un carnet cu niște însemnări zilnice care dacă ar fi căzut în mîna lady-ei Dex, aceasta i-ar fi putut cășuna lui Gregory mult rău, fiindcă el poartă toată vina morții iubitului ei. Carnetul acela ar fi lămurit multe lucruri iar Farrington avea tot interesul ca el să nu cadă în mîinile lady-ei Constance.

— Poți dovedi acest lucru ?

— Sigur. Smith scoase din buzunar cîteva scrisori și le puse pe birou. Am, uitați-vă, copia scrisorii pe care Doughton a scris-o doamnei Dex. Nu vă mai spun cum am ajuns în posesia ei. Știți, oamenii noștri nu prea aleg mijloacele...

— Știți, știu, zise Sir George, surîzînd. Dealtfel în locuința parohială s-a săvîrșit acum cîteva zile o spargere... Am motiv să cred că vinovatul a fost chiar secretarul particular al preotului, unul Sekes.

— Așa e, răspunse Smith, bine dispus. În al doilea rînd, continuă el, aflați că Gregory Farrington și șantajistul internațional Montague Fallock sînt una și aceeași persoană.

— Ești convins de ceea ce spui ?

— Pe deplin. Un paragraf din testamentul lui Farrington a fost scris cu scopul precis de a mă induce în eroare. Dar de curînd s-au ivit noi scrisori cu iscălitura lui Mon-

tague Fallock prin care încearcă să stoarcă bani de la diverse persoane cu stare.

— Unde se află acum Montague Fallock ?

— În „Casa misterelor“.

— Atunci de ce nu punem imediat mîna pe el ? întrebă Sir George.

— Nu e chiar așa de ușor cum credeți dumneavoastră. „Casa misterelor“ ascunde o mulțime de taine pe care deocamdată nu le putem dibui. Casa a fost construită de un om dibaci, foarte bun cunoscător al tehnicii moderne. Scopul pentru care Farrington și-a ridicat această casă a fost ca să aibă unde se ascunde atunci cînd îl va dibui poliția. Sînt absolut sigur că o descindere acolo ar duce la dispariția inculpatului. Trebuie să mai avem puțină răbdare.

— Eu tot nu pricep de ce a trebuit să dispară în împrejurări atît de dramatice, zise Sir George.

— Am să vă explic imediat. A dispărut de frică. Știa că descoperisem că el era Montague Fallock ; știa de asemenea că-l bănuiam că-i ucisese pe cei doi amărîți din fața ușii sale. Nu vedeți cum se înlănțuie totul ? Farrington adusese din Europa lucrători străini care i-au terminat casa. Deși clădirea fusese începută acum treizeci de ani a fost terminată doar de doi, trei ani. Toate marile îmbunătățiri au fost făcute la urmă. Am aflat că cei doi pe care i-a împușcat, fuseseră angajați să efectueze unele schimbări și să monteze niște motoare. Farrington auzise cearta dintre ei. Asta a mărturisit-o dealtfel el singur. Cum a văzut că cei doi și-au scos revolverele și-a spus probabil că sosise momentul să scape de ei. A deschis ușa și i-a împușcat stînd în vestibul ; a închis apoi ușa și a pus revolverul la loc în sertarul biroului. A venit pe urmă repede înapoi pentru a povesti poliției cît e de speriat ! Numai că atunci cînd am intrat în casă am simțit imediat mirosul prafului de pușcă. Și lady Dex a fost acolo. A fost de față cînd Farrington i-a împușcat pe cei doi.

— Ce căuta femeia asta acolo ?

— Știu eu ? Poate ca să-i reproșeze lui Farrington crimele săvîrșite.

— De ce n-o fi dispărut Farrington în alt mod ? Și la urma urmei de ce a trebuit să dispară ? întrebă Sir George. Se bucura de credit în City și apoi administra averea nepoatei sale. Farrington nu era dintre aceia care își pierd lesne cumpătul.

— Nici eu nu mi-am explicat acest lucru cu atât mai mult cu cât nu-i stau în caracter lui Farrington astfel de gesturi. La urma urmei putea dispune de averea nepoatei sale. Dacă s-ar fi atins de banii fetei sau dacă i-ar fi pierdut în diverse speculații mai înțeleg, dar așa...

— Ce ai de gând să faci în continuare ?

— Am pus sub supraveghere „Casa misterelor“, am luat de asemenea toate măsurile de prevedere ca Farrington să nu-și dea seama că este vizat de poliție. Încerc chiar să-l ademenesc să iasă din vizuină...

— Și Poltavo ?

— Poltavo e acum în oraș, spuse Smith. Cu el putem isprăvi ușor. Se pare că a devenit agentul lui Farrington căci e foarte sigur de sine.

Capitolul XIII

Într-adevăr așa după cum spusese Smith, Poltavo revenise la Londra după scurta sa ședere în Great Bradley continuînd să ducă aceeași viață ca mai înainte. Oamenii îl priveau cu oarecare suspiciune pentru că nu erau prea edificați în ceea ce privește situația sa materială. În plus nu se prea știa dacă avea sau nu dreptul să poarte titlul de conte. În almanahul Gotha erau trecute vreo șase familii Poltavo. Sigur că domnul conte putea aparține oricărei dintre cele șase familii ; numai că el răspundea la întrebările care i se puneau, cu un surîs ironic și cu un cuvînt sau două din care nu prea aveai ce alege.

Acum nu mai putea fi exclus din societate pe motivul că nu era destul de bogat. După ce s-a întors la Londra a închiriat un apartament la Barlington Gardens, și-a cumpărat două mașini ultimul tip, și-a comandat o garderobă de o eleganță rafinată și și-a mobilat apartamentul cu mobile de mare preț. În mai puțin de o săptămînă arăta atît de distins și de deosebit încît pînă și el avu impresia că nu arătase niciodată altfel.

Cu toate acestea Poltavo nu era în apele lui. Faptul că fusese la un pas de moarte, îi tulburase echilibrul interior și-l făcuse nervos.

Poltavo fusese trimis la Londra de către Farrington care-i încredințase o mare sumă de bani ca să-i execute dispozițiile și planurile, punîndu-l în legătură cu aproape o sută de agenți din toate straturile sociale, agenți care-i furnizau informațiile pentru ziarul *Bîrfa*. Farrington cîștiga foarte puțin de pe urma acetui ziar ; în schimb era tot timpul la curent cu toate bîrfele, cancanurile și scan-

dalurile de pe urma cărora se alegea cu bani grei : bărbați cu situații înalte care-și înșelau nevestele, soții infidele, fete foarte tinere din înalta societate care-și făceau de cap fără știrea părinților și cite și mai cite. Misteriosul domn Montague Fallock avea însă grijă de fiecare. Și nimănui nu-i trecea prin minte să facă vreo legătură între ziarul acela abject citit aproape numai de slugi și șantajistul Montague Fallock. Cei cu musca pe căciulă plăteau și tăceau ca nu cumva Fallock să publice în ziare vreo știre compromițătoare, care să le atragă blamul public. Acest șantajist ordinar, acest ticălos nu zdruncina numai averea victimelor sale ci, de cele mai multe ori, le distrugea și viața. Scotland Yardul descoperise drept cauză a unui număr mare de sinucideri, scrisorile de amenințare ale lui Fallock.

Biroul ziarului *Bîrfa* se afla la ultimul etaj al unei case de raport din Fleet Street. Redacția se afla într-o singură odaie unde un individ tăcut primea corespondența pe care mai apoi o depunea la oficiul de bagaje al unei gări din Londra. După un ceas era luată de un alt comisionar care o depunea la altă gară. Abia de aici ajungea în miinile redactorului-șef care selecta scrisorile și le traducea în engleză pe cele mai interesante. Unele scrisori conțineau articole scrise de scriitori cunoscuți. Fallock avea nevoie de aceste articole ca să dea *Bîrfei* aparența unui ziar cît de cît onorabil dar ca să-l și umple cu ceva. De obicei scria el singur cite o pagină sau chiar două cu diverse informații din înalta societate fără însă a jigni sau ofensa pe cineva. Numai că în fiecare pachet cu scrisori se găseau întotdeauna cel puțin două, dacă nu mai multe, care-i ofereau escrocului posibilitatea de a face rău. Cei care trimiteau astfel de scrisori primeau o răsplată de cinci lire sterline ; de citeva ori s-a întîmplat ca materialele interesante să fie atît de numeroase încît Fallock a plătit aproape o mie de lire într-o săptămînă. Poltavo se dovedea a fi un foarte conștiincios și îndemînativ elev al lui Fallock-Farrington. Lucra ceasuri în șir în biroul său însă în ultima vreme gîndurile îi zburau aiurea. Foarte mulțumit de slujba pe care o avea — era doar o meserie ușoară care făgăduia să-i aducă o mulțime de bani — făcea ce făcea și

oftind își spunea în sinea lui : „Așadar într-o săptămână va trebui să se mărite cu Frank Doughton ! Deci Far-
rington mă obligă să renunț la această fată frumoasă,
gratioasă și bogată ! Nu, nu și iar nu ! Nu vreau să-i fac
pe plac escrocului ! Trebuie să găsesc ceva ca s-o îm-
piedic pe Doris să se mărite cu Frank !“

Dar iată că brusc sună telefonul.

— Alo ! Ai putea să treci miine pe la mine ? întreabă
Doris.

— Pot veni chiar acum, răspuse mieros Poltavo.

— Dacă ai putea veni acum m-aș bucura... Sînt foar-
te îndurerată !

— Sper că nu s-a întîmplat ceva grav ?

— Am primit o scrisoare de la cineva, spuse ea cu
subînțeles.

— Pricep. Cineva vrea să faci ceva ce nu-ți convine.

— Tot ce pot să-ți spun e că sînt complet dezorien-
tată. Ultimele întîmplări m-au dat peste cap !

— Cunosc conținutul scrisorii fiindcă eu ți-am a-
dus-o !

— Da ? Și ce părere ai ?

— Știi foarte bine ! Cred că nu te aștepti să fii de
acord cu ceea ce ți se spune să faci !

— Te aștept miine, spuse ea.

— Nu, vin chiar acum !

În clipa aceea de revoltă împotriva tiraniei șefului
său Poltavo uitase primejdia care-l amenința dinspre
„Casa misterelor“. În el se trezise brusc instîntul unei
fiare dezlănțuite care vede cum i se ia prada din față.
O găsi pe Doris palidă, lipsită de vlagă, nervoasă. Sub
ochi avea cearcăne dovadă că-și petrecuse noaptea stînd
trează.

— Nu știu ce să fac... Țin mult la Frank dar... ei
bine, nu-l iubesc pînă într-atît încît să-l iau de bărbat.

— Păi atunci de ce-l iei ?

— Cum aș putea să-l refuz pe unchiul meu ? Și-i
arăta scrisoarea. Poltavo luă scrisoarea și-o aruncă în foc.

— Văd, dragă domnișoară, că nu ești cîtuși de puțin
prevăzătoare.

Ceva din purtarea lui îi displicu fetei. Poltavo se gindea mai mult la siguranța lui și la obligația pe care o avea față de Farrington, decît la situația ei.

— Acum ascultă-mă, spuse Poltavo; nu te mai necăji din pricina asta. Dă-mi voie să discut cu Farrington. Știu că e un om încăpățînat și ambițios. Poate are un motiv special să te mărite cu Frank. Lasă-mă să discut întîi cu el.

— Dacă nu primesc de la tutorele meu o nouă scrisoare care s-o revoce pe prima atunci va trebui să fac ce mi-a poruncit. Doamne, în ce situație mă aflu! Zău dacă pricep în ce fel pot să-l ajut eu măritîndu-mă cu Frank! Poate știi dîmneata, domnule Poltavo!

Dar el clătină din cap negativ.

— Ai luat legătura cu Doughton?

— Da, i-am scris! Vrei să vezi copia scrisorii?

— Da, sigur, mă interesează. „*Dragă Frank, citi el, dintr-un motiv pe care nu ți-l pot explica pentru că nu-l știu, căsătoria dorită de unchiul meu va trebui să aibă loc săptămîna viitoare. Știi că încă nu te iubesc destul și că dacă ar fi după mine nu m-aș mărita. Dar sînt silită să procedez astfel contrar voinței mele. Îmi vine foarte greu să-ți spun toate aceste lucruri dar îți cunosc caracterul nobil, mărinimia și bunătatea sufletului dumitale și știu că vei înțelege pe deplin revolta mea.*”

Poltavo puse scrisoarea pe masă și începu să se plimbe prin odaie fără să scoată o vorbă. Apoi se întoarse și zise:

— Spune-mi, domnișoară Doris, dacă aș fi eu în locul lui Frank Doughton ai ezita tot atît?

Ea se uită speriată la el și Poltavo înțelese că făcuse o mare greșală: confundase încrederea și simpatia ei cu un sentiment mult mai puternic pe care fata era departe de a-l avea pentru el. În acea privire a ei Poltavo citi mai mult decît știa ea însăși; și anume că în adîncul sufletului ei Doris îl alesese de mult pe Frank. Ridică mîna împiedicînd-o să-i răspundă:

— Nu-mi spune nimic, zise el surîzînd. Dar poate că-ți vei da seama cîndva că declarația mea de dragoste a fost cel mai mare compliment pe care l-am făcut vreo-

dată unei femei fiindcă dumneata ai fost singura ființă care mi-a inspirat o iubire dezinteresată.

Vocea îi tremura și poate că și credea ce spunea în acel moment. Fiindcă tot la fel le vorbise și altor femei pe care le iubise în trecut, dar care duseseră cu ele în mormînt amintirea chipului său fascinant.

— Acum trebuie să așteptăm răspunsul domnului Doughton, adăugă el.

— L-am și primit căci Frank mi-a telefonat imediat.

— Da? Și cînd va avea loc fericitul eveniment?

— Te rog nu vorbi astfel, zise ea, acoperindu-și obrazul cu palmele. Nu știu nici măcar acum, în ultimul ceas, dacă voi avea puterea să îndeplinesc dorința unchiului meu.

— Cînd te măriți? întrebă Poltavo din nou.

— Peste trei zile... Ne vom duce la Paris, spuse ea roșindu-se. Frank dorește... și făcu o pauză — ei bine, Frank dorește să trăim separat cu toate că ne va fi foarte greu să ascundem că sîntem căsătoriți.

— Înțeleg. Domnul Doughton și-a dovedit astfel delicatețea innăscută pe care i-o apreciez foarte mult.

Doris se încruntă. Tonul lui protector nu era cituși de puțin justificat iar părerea sa despre Frank aducea mai curînd a impertinență.

— Te-ai gîndit, întrebă el, ce s-ar întîmpla dacă nu te-ai căsători cu Frank și n-ai îndeplini dorința unchiului dumitale? Ai cumva idee ce i s-ar putea întîmpla?

— Nu, răspunse ea sincer. Am crezut întotdeauna că unchiul meu e un om bun, înțelegător și că mă iubește dar...

— Dar, continuă Poltavo, acum știi că e un om care uzează cu brutalitate de îngăduința și de încrederea celor din jur, că e un egoist și un escroc. Cred că a fost cumplit pîntru dumneata să descoperi acest lucru.

— Da, a fost îngrozitor! Mătușa mea, lady Dinsmore avea dreptate cînd spunea ce spunea despre unchiul Gregory.

— Lady Dinsmore are întotdeauna dreptate. Asta e apanajul vîrstei și al experienței. Dar de ce crezi că are dreptate?

— Păi mătușa mea a fost întotdeauna convinsă că unchiul era amestecat în tot soiul de afaceri necinstite. Mi-a spus de mai multe ori acest lurcu dar eu n-am crezut-o.

„Deci trei zile, își spuse Poltavo, nemaiascultînd-o pe Doris. De ce se grăbește atît de tare Farrington? Și de ce l-a ales tocmai pe tînărul Frank, care e sărac ca un șoarece, drept soț pentru nepoata sa?”

Răspunsul la aceste întrebări avea să-l coste mari eforturi. Înclinîndu-se în fața fetei, o părăsi fără un cuvînt.

Frank Doughton avea impresia că visează. Nu putea crede că tocmai pe el îl aștepta o asemenea fericire. Numai că în toată bucuria asta se amesteca gîndul amar că urma să se însoare cu o fată care nu dorea să se mărite. În optimismul și exaltarea sa își spunea însă că pînă la urmă Doris va ajunge totuși să-l iubească. În acele zile munci cu greu atît la ziar cît și la descurcarea afacerii Tollington. Cercetase toate registrele bisericilor însemnîndu-și într-un carnet toate femeile cu numele de Annie; treaba era extrem de dificilă fiindcă existau o mulțime de Annie. Cu două zile înainte de a se însura adusese redactorului-șef ultimul său articol. Acesta îl felicită spunîndu-i:

— Presupun că de-acum încolo vom aștepta cam mult pînă vom mai primi un articol din partea dumatăle...

— Deși soția mea va fi foarte bogată, răspunse Frank linițit, acest lucru nu va afecta munca mea, pentru că n-am de gînd să iau o centimă din banii ei.

— Bine faci! îl aprobă redactorul-șef bătîndu-l pe umăr. Bărbatul care trăiește pe spinarea nevastei sale, nu merită nici un fel de stimă!

La ora nouă Frank plecă de la ziar și cum încă nu mîncase, se gîndea să intre într-un restaurant din Soho să ia masa de seară apoi să se ducă să se culce. Muncise mult în ziua aceea și mai avea și a doua zi o mulțime de lucruri de terminat.

În fața clădirii ziarului staționa o mașină elegantă a cărei vopsea strălucea în lumina lămpilor electrice. Frank vru să treacă pe lîngă ea, dar fu oprit de șofer.

— Scuzați vă rog, spuse el, dumneavoastră sînteți domnul Doughton ?

— Da, răspunse Frank mirat.

— Am ordin să vă conduc la Sir George Frederik.

Frank — care auzise de numele acestui membru al Parlamentului — încercă să-și aducă aminte dacă-l cunoscuse personal.

— Dar de ce să mă cheme Sir George ?

— Ar dori să discute cîteva minute cu dumneavoastră.

Frank n-avea nici un motiv să-l refuze. În plus mașina avea să-l conducă chiar în direcția în care intenționa să meargă. Deschise deci ușa și se urcă în mașină. Dar abia după ce se așează observă că nu era singur.

— Ce înseamnă asta... dar nu mai apucă să termine. Cineva îl apucă de gît și-l trînti pe pernele mașinii. Automobilul o porni din loc trecînd în goană prin centrul orașului.

Capitolul XIV

După o noapte de insomnie petrecută în casa parohială din Great Bradley, lady Constance Dex se dădu jos din pat. Coborî în sufragerie și se așeză la masă lângă fratele ei. Preotul Jeremiah Bangley rămase surprins cînd o văzu. Preotul era un bărbat scund cu o figură binevoitoare, mulțumit de sine și de cei din jur. Era genul de om pe care un cutremur de pămînt în Little Bradley care i-ar fi dărîmat biserica nu l-ar fi preocupat mai mult decît înflorirea pomilor din grădină. Văzîndu-și sora la masa de dimineată rămase totuși surprins.

— Vii la micul dejun, Constance? Nu te-am mai văzut de ani de zile la masa de dimineată.

— N-am putut dormi, răspunse ea luîndu-și o bucată de șuncă de pe platou. Cred că o să mă duc la Moor Cottage.

Auzind aceste cuvinte, fratele ei își încruntă sprîncenele.

— Am fost întotdeauna convins că Moor Cottage n-a fost darul cel mai potrivit pe care ți l-a făcut răposatul Farrington. E un loc mult prea retras... Mi-e teamă ca nu cumva, într-o bună zi, să nu te atace vreun vagabond sau, Doamne ferește, vreun criminal.

Cuvintele sale conțineau mult adevăr. Moor Cottage era o casă mică, drăguță, cu un singur etaj care fusese clădită de către proprietarul „Casei misterelor“ în același timp cu aceasta. Farrington avusese la început intenția să folosească acea casă ca locuință de vară. Acolo nu l-ar fi deranjat nimeni căci strada pe care se afla casa nu era prea frecventată. Cu mulți ani în urmă, cînd

din subsolul aceluia teren se scoteau cositor și plumb, Moor Cottage se afla într-o regiune plină de activitate. Pe partea cealaltă a dealului se mai vedeau încă locuințele pe jumătate dărimate ale foștilor mineri. Proprietarul „Casei misterelor“ clădise acea casuță dintr-un motiv necunoscut; cu toate că se afla la vreo trei kilometri depărtare de casa sa, nu cruțase nici banii nici osteneala aranjînd-o și mobilînd-o în modul cel mai elegant cu putință.

Lady Constance Dex primise de la Farrington și de la prietenii acestuia multe daruri. Ba fusese o vreme cînd orice ar fi făcut Farrington pentru ea i se părea chiar prea puțin, deși o copleșise cu dovezile adorației sale. Moor Cottage fusese poate cel mai scump cadou. Aici lady Dex se putea retrage să-și amintească de zilele fericite trăite în Great Bradley.

— Da, casa e cam singuratecă, zise ea surîzînd. Dar tu știi, Jerry, că mă pot descurca foarte bine și singură. Afară de asta îl am pe Brown.

Preotul dădu din cap și-și reluă lectura ziarului *Times* pe care o întrerupsese la venirea ei.

— La urma urmei fă cum crezi, spuse el, lăsînd ziarul pe masă. Cine este acest domn Smith?

— Domnul Smith? spuse ea cu interes. Dar despre care Smith vorbești?

— Despre polițistul care a vizitat în ultimul timp de mai multe ori Great Bradley. Oare să fie ceva nela-locul său în „Casa misterelor“?

— Ce poate să fie? În ultimii douăzeci de ani nu s-a întîmplat nimic extraordinar în acel loc.

— Eu n-am fost niciodată de acord cu construcția acelei case.

Constance termină în grabă micul dejun și se ridică de pe scaun.

— Tu n-ai fost niciodată de acord cu nimic, Jerry. Trecînd pe lîngă el îl bătui ușor pe umeri apoi se uită pe fereastră. Trăsura o aștepta în fața casei. Brown, pe care nimic nu-l putea scoate din indolența lui, ședea pe capră.

— La prînz sînt înapoi, spuse Constance fratelui ei. Jeremiah Bangley se uită după ea și o văzu urcîndu-se

în trăsură cu o mapă în mână. În acea mapă se aflau scrisorile și însemnările zilnice pe care i le adusese doctorul Goldworthy din Congo. Dar despre asta preotul nu știa nimic. Ajungînd, lady Constance deschise o poartă și trecu pe sub un arc acoperit cu verdeată.

— Poți să deshami calul, Brown, eu rămîn aici cel puțin două ore, îi spuse ea vizitiului.

Brown o salută. Era obișnuit cu drumurile astea și avea răbdarea necesară meseriei sale. Duse deci trăsura în spatele casei unde se afla un grajd care însă nu fusese folosit niciodată. Deshămă calul, îi puse sacul cu ovăz pe după cap iar el se așează ca să-și citească ziarul favorit, un ziar care vorbea despre păcatele celor bogați. Peste un ceas i se păru că aude vocea stăpînei sale. Se sculă, se duse pînă la ușă și trase cu urechea. Dar neauzind nimic se înapoie de unde plecase și-și continuă lectura. După aproape patru ore de așteptat constată că i se făcuse foamă. Se ridică, înhămă calul și trase în fața ferestrei biroului stăpînei sale. Trecînd însă o jumătate de oră fără ca lady Constance să-și facă apariția, coborî de pe capră, și bătui la ușă. Dar nu-i răspunse nimeni. Mai bătui o dată dar fără rezultat. Îngrijorat, își apropie chipul de geam și se uită înăuntru: toată pardoseala era acoperită cu hîrtii, un scaun fusese răsturnat, călimara de asemenea. Omul își dădu imediat seama că se întîmplase ceva. Scutură cu putere ușa, încercă să deschidă fereastra, dar ambele erau încuiate. Chiar în acel moment văzu venînd cu viteză dinspre casa parohială, o mașină care opri brusc.

— Unde e lady Constance? întrebă Smith sărînd din mașină.

Vizitiul arătă, tremurînd, cu mîna spre casă.

— Era acolo, spuse el. Dar acum toate lucrurile sînt răvășite iar stăpîna nu răspunde.

Uitîndu-se pe fereastră, Smith îi spuse.

— Dă-te la o parte, băiete, și ridicînd bastonul sparse fereastra și în cîteva secunde pătrunse în cameră. Alergă din încăpere în încăpere dar nici urmă de lady Constance. Pe pardoseala biroului se afla o bucată de dantelă care fusese probabil ruptă din gulerul doamnei Dex.

— Uitați-vă, spuse inspectorul Ela care-l urmărea pe Smith, arătându-i pe o bucată de hîrtie de pe masă, urma unei mîini însîngerate.

— Deci Farrington a trecut pe aici, strigă Smith. Dar cum o fi părăsit această casă ?

Îl interogă amănunțit pe vizitiu dar Brown nu știa mai multe decît îi spusese înainte.

— Nu, domnule, e cu neputință ca cineva să fi părăsit casa fără ca eu să-l fi văzut. Din locul unde ședeam vedeam nu numai casa dar și toate împrejurimile.

— Mai există vreun loc unde obișnuia lady Dex să stea ?

— Uneori stătea în spatele casei, răspunse Brown după ce se gîndise cîteva clipe.

În spatele casei se afla o remiză mare pentru trăsură și un mic grajd. Ușa neîndînd închisă cu lacăt, Smith o putu deschide ușor. Într-un colț se afla o grămadă de fin unde dormea uneori vizitiul. Smith se apropie, se aplecă brusc, apucă pe cineva de guler și-l ridică în picioare.

— Ce-ar fi stimabile, să-mi spui ce faci aici ?

Dar tăcu brusc, surprins, căci cel pe care se pregătea să-l aresteze nu era altul decît Frank Doughton.

— Curioasă poveste, spuse Smith. Mi-ai istorisit că ai fost răpit aseară, că ai fost plimbat prin toată Londra, apoi dus la țară și că ai scăpat în zorii zilei sărind din mașina care mergea foarte încet.

— Da, e adevărat. Habar n-am unde mă aflu. Nu cumva știi dumneata ?

— Te afli în apropiere de Great Bradley, răspunse Smith. Mă mir că nu-ți recunoști locul de baștină căci după cîte știu ți-ai petrecut copilăria și o parte din tinerețe pe aici.

Frank se uită mirat în jurul său.

— Oare de ce m-or fi adus aici ? Spune-mi domnule Smith, nu crezi că au vrut să mă ducă în „Casa mistereelor“ ?

— Nu cred. Presupun mai curînd că amicul nostru Poltavo a pus la cale toată povestea asta poruncind să fii adus aici ca să cadă bănuiala asupra celor din „Casa

misterelor“. Dar nu mi-ai spus cum ai ajuns în grajdul ăsta !

— Căznindu-mă să scap de urmăritorii mei, am ajuns în fața casei ăștia ce părea a fi singura locuință din împrejurimi și după ce am încercat în zadar să-i școl din somn pe locatarii ei, am intrat în grajd unde am adormit imediat.

— Spune-mi, cât ai stat aici n-ai auzit nici un țipăt, nici o ceartă ? Și-i vorbi lui Frank despre dispariția ciudată a doamnei Dex.

— Poate că mai e încă în casă...

Intrară din nou în locuință și începură s-o percheziționeze temeinic. La etaj se aflau un dormitor și o cameră de baie. La parter, în afară de camera de lucru, mai exista o încăpere mică, frumos mobilată în care trona un pian scump. Dar toată osteneala celor doi fu de prisos ; lady Dex dispăruse parcă o înghițise pământul. Smith era extrem de mirat.

— Toate corpurile ocupă un loc în spațiu, îi spuse el lui Ela. Lady Constance trebuie să fie undeva ! Nu voi părăsi casa asta pînă n-o găsesc !

Uitindu-se la dezordinea de pe birou Ela spuse pe neașteptate :

— Vă mai amintiți de medalionul pe care l-ați găsit asupra unuia dintre cei doi omoriți în fața casei lui Farrington ?

Smith scoase din buzunarul vestei medalionul pe care-l purta tot timpul la el.

— Ia să ne mai uităm o dată la inscripția de pe el, spuse Ela.

După ce examină cu atenție bucățica de mucava din interiorul medalionului, Ela zise :

— Sînt convins că vom putea face un pas mare înainte numai dacă vom cunoaște sensul celor scrise aici. Uitați-vă la prima frază : Moor, cot ; asta înseamnă cu siguranță Moor Cottage.

— Ei drăcie ! Sigur că ai dreptate ! Uite că la așa ceva nu m-am gîndit. Sigur că individul căruia îi aparținuse medalionul, descoperise secretul lui Moor Cottage și intenționa să-l escrocheze pe Farrington. Dar cu fraza care urmează nu sînt lămurit.

— Trebuie să însemne și ea ceva. Nu e vorba de nici un alfabet secret fiindcă vedeți, e scrisă doar de un om incult. Are și greșeli de ortografie.

Cei doi polițiști rămaseră așteptînd în fața casei în timp ce vizitiul se dusesse să-l aducă pe fratele doamnei Dex. Jeremiah Banglely era cît se poate de liniștit și faptul că sora sa dispăruse nu părea să-l mire prea mult cu toate că își exprimase părerea că întîmplarea era de-a dreptul extraordinară.

— Eu i-am atras surorii mele atenția să nu stea singură aici.

— Vă puteți explica într-un fel această dispariție? Preotul clătina din cap. Nu cunoștea casa și nu fusese niciodată în ea.

După vreo jumătate de oră sosiră și funcționarii poliției locale.

— N-ar fi mai bine ca domnul să vină cu mine? spuse un polițist arătîndu-l pe Frank.

— De ce, întrebă liniștit Smith. Ce vei rezolva dacă-l vei aresta? Nu există nici un indiciu împotriva domnului Doughton, iar eu sînt dispus să garantez personal că-ți va sta la dispoziție oricînd vei avea nevoie de el. Apoi întorcîndu-se spre Frank îi spuse:

— Părerea mea e să te întorci în oraș. Înainte de toate să te căsătorești.

Frank dădu afirmativ de cap.

— Aș dori să știu numai dacă răpirea dumitale are vreo legătură cu evenimentul de mîine! Cine ar fi avut interesul să împiedice căsătoria?

— Mi-e greu să bănuiesc pe cineva, totuși Poltavo...

— Poltavo? repetă Smith.

— Da. Se pare că avea unele intenții în legătură cu domnișoara Grey.

— Da, Poltavo ar fi avut într-adevăr un motiv... Povestește-mi ce s-a întîmplat de fapt în mașină.

Frank istorisi pe scurt cum fusese răpit.

— Odată în mașină, am făcut pe mortul. Automobilul mergea cu o viteză de necrezut; atîta timp cît ne-am aflat în Londra lampa din plafon a rămas tot timpul aprinsă. Cei doi care mă însoțeau, erau mascați și păreau

a fi străini. Unul din ei ținea un revolver pe genunchi, asigurându-mă din cinci în cinci minute că la nevoie nu va ezita să facă uz de el. Nu știam încotro mergem dar iată că ne-am văzut ajunși pe un cîmp. Unul dintre ei a deschis o fereastră și aerul proaspăt care a intrat în mașină m-a făcut să-mi dau seama că ne aflam departe de oraș. Probabil că ațipisem căci cînd m-am trezit se lumina de ziuă. Cei doi însoțitori ai mei, adormiseră și ei. M-am uitat cu precauție în jur. Mașina mergea încet; m-am uitat apoi la mînerile interioare ale ușilor gîndindu-mă prin ce parte aș putea fugi mai ușor. M-am decis pentru ușa din dreapta care era mai aproape de mine. Mi-am adunat toată puterea, am deschis ușa și am sărit afară. Aveam experiență de pe autobuzele londoneze din care obișnuiam să sar din mers. Mă aflam pe o cîmpie care nu-mi oferea nici un fel de apărare. Dar la vreo cinci sute de metri de acolo am văzut o pădurice către care m-am îndreptat în goană. Din fericire am fost obligat să trec printr-o vîlcea așa că am ieșit din raza vizuală a celor care eventual mă puteau urmări. Abia cînd am ajuns pe partea cealaltă a vîlceleii, unul dintre urmăritori m-a zărit și a tras asupra mea. Am auzit gloanțele șuierîndu-mi pe la ureche. Asta-i tot, spuse Frank.

Jeremiah Banglely îl invită pe Frank să meargă cu el la parohie. Tînărul jurnalist se despărți de Smith care rămase să continue cercetările asupra dispariției doamnei Dex. Dar o nouă cercetare a casei nu duse la nici un rezultat.

— Singura explicație, spuse Smith deprimat, e că lady Constance a părăsit casa în timp ce vizitiul era adîncit în citirea ziarului. Culmea ar fi să ne aștepte în casa fratelui ei.

Dar Smith știa însă foarte bine că nu putea fi vorba de așa ceva. Ușile încuiate dar mai ales urmele luptei care avusese loc în camera de lucru, precum și urmele mîinii însîngerate, arătau clar că era vorba de o intenție criminală.

— Și totuși lady Dex se află pe aproape, spuse el furios, iar eu o voi găsi chiar de-ar fi să dărîm piatră cu piatră blestemata aia de casă.

Capitolul XV

Ziua nunții domnișoarei Doris

Grey s-a dovedit a fi splendidă. Doris stătea la fereastră cu mâinile împreunate în jurul genunchilor și privea spre grădinile din Bradley Square. Fata era îngrijorată și cam nervoasă. Din fericire avea o mulțime de lucruri de făcut înaintea ceremoniei nunții încît nu prea avea timp să cugete. În seara precedentă primise de la Frank o telegramă expediată din Great Bradley. Un sentiment ciudat și nelămurit o făcu să se supere pe el că părăsise Londra. O mihnea faptul că lucrase pînă și în ziua dinaintea nunții. Presupunea că Frank plecase la Great Bradley în interesul cercetărilor privitoare la moștenitorul milioanei lui Tollington. În ajunul nunții ar fi fost totuși cazul să nu plece pentru că s-ar fi putut să aibă nevoie de el. În schimb Poltavo îi fusese de mare ajutor. În după-amiaza zilei din ajunul nunții luase ceaiul împreună cu el. Respectuos și atent, acesta evitase să amintească de căsătorie. Dar tot ce nu exprimase prin cuvinte i se putea citi în priviri. O servitoare o trezi din visurile sale aducînd-o la realitate.

— A venit domnul Debenham, domnișoară. L-am condus în camera de lucru.

— A, avocatul ! Vin numaidecît.

Cînd intră ea, domnul Debenham se plimba gînditor prin încăpere.

— Presupun că știți că trebuie să asist la cununia dumneavoastră, spuse el întinzîndu-i mîna. Trebuie să vă predau cheile de la seiful Băncii. Aveți aici specificarea exactă a sumei pe care o veți găsi acolo. Vă rog să vă aruncați ochii pe această hîrtie. În cifră rotundă

averea lăsată de decedatul dumneavoastră părinte se ridică la suma de optsute de mii de lire sterline. Această sumă este investită în hîrtii de valoare de prim ordin.

O sumă foarte mare vă revine de asemenea din dividende. Domnul Farrington a ales acest mod neobișnuit de a vă asigura averea cu toate că eu îi dădusem un alt sfat. Împrejurările care au urmat au dovedit că eu n-am avut dreptate. Farrington a avut pierderi mari la Bursă cum reiese din registrele sale. Și cu toate că nu vreau să invinuiesc pe nimeni trebuie totuși să remarc că un om mai puțin energic decît Farrington ar fi căzut atunci în păcat. Acum vreau să scap de răspunderea pe care mi-am asumat-o. Aș mai vrea să vă întreb dacă unchiul dumneavoastră v-a spus vreodată ceva despre moștenirea enormă a lui Tollington. El a fost unul din administratorii averii. Doris se uită mirată la el.

— Curios că-mi adresați această întrebare deoarece Doughton se căznește să-l găsească pe moștenitorul acestei imense averi.

— Amănuntul îmi este cunoscut. V-am întrebat numai fiindcă am primit o știre de la ceilalți administratori din America. Îmi pare rău dar cercetările soțului dumneavoastră nu vor mai fi de nici un folos dacă nu va reuși să-l găsească pe moștenitor în douăzeci și patru de ore.

— De ce ? întrebă ea mirată.

— Dispozițiile testamentului sînt ciudate. Averea Tollington, cum poate că vă este cunoscut...

— Nu știu nimic, îl întrerupse ea.

— Atunci am să vă spun eu. Averea aceasta trebuie împărțită în două părți egale între moștenitor și soția lui.

— Și dacă moștenitorul nu e înșurat ?

— Atunci averea revine în mod automat femeii pe care moștenitorul o va lua în căsătorie. Dar testamentul stipulează că moștenitorul trebuie totuși găsit pînă la împlinirea a douăzeci de ani de la moartea lui Tollington. Or, termenul acesta expiră mîine.

— O, bietul Frank ! Și el care-și dă toată osteneala ! Dacă nu-l găsește pînă mîine pe acest moștenitor enigmatic, atunci nu mai capătă nimic pentru toată munca depusă.

— Nu cred să capete ceva. Recompensa revine doar celui care-l găsește pe moștenitor în intervalul de timp stabilit. De fapt am venit aici fiindcă știam că domnul Doughton e interesat în această problemă și că... Ei bine, credeam că unchiul dumneavoastră v-a spus mai multe.

— Credeți cumva că unchiul meu a știut cine e și a păstrat secret acest lucru pentru un motiv oarecare ?

— Vă rog să nu vă supărați pe mine, spuse avocatul. Domnul Farrington era un om inteligent și priceput. Am presupus că poate v-a mărturisit câte ceva așa încît să-l puteți ajuta pe viitorul dumneavoastră soț în căutările sale.

— Nu știu nimic, unchiul nu mi-a spus nimic. Era foarte rezervat cînd era vorba de afaceri. Și totuși am convingerea că mă iubea foarte mult.

— Cum nu mai am altceva ce să vă spun, declară domnul Debenham, vă voi revedea la Oficiul stării civile.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Pot să-mi exprim încrederea, spuse el, că această căsătorie vă va aduce împlinirea tuturor speranțelor legate de ea ?

-- Nici eu nu știu ce speranțe trebuie să-mi fac, spuse ea obosită, conducîndu-l pînă la ușă.

„A mai existat oare o căsătorie așa de prozaică și de searbădă ca a mea ?“ se întrebă Doris cînd se urcă în taxiul ce trebuia s-o ducă la Oficiul stării civile. Ca multe alte fete își făurise și ea visuri despre această zi minunată cînd, în sunetele ample ale orgii, trebuia să urce treptele altarului la brațul unchiului ei. Acum însă visurile se sfîrșiseră. Moștenitoarea unei averi mari, una dintre cele mai frumoase fete din Londra, mergea într-un taxi la cununie. Frank o aștepta în fața clădirii. Ceremonia fu scurtă și neinteresantă. Doris deveni doamna Doughton înainte chiar de a-și fi dat seama ce se întimplă cu ea.

— Nu ne mai rămîne de făcut decît un singur lucru, spuse Debenham, ieșind în strada luminată de soare. Să mergem la Bancă să vă luați în primire averea. Această treabă trebuie făcută cu toate formele necesare.

Doris fu de acord. Frank tăcuse tot timpul. Doris îi era recunoscătoare pentru rezerva pe care și-o impusese. Era măritată — faptul acesta îi ocupa acum toate gândurile — cu un bărbat pe care i-l alesese altcineva, care, ce-i drept, îi era drag, dar nu chiar atât cât ar fi trebuit ca să-l ia de bărbat. Se uită pe furiș la Frank și văzu că și el era foarte abătut. Frumos început de căsnicie, nimic de zis !

Automobilul se opri în fața unei clădiri sobre. Domnul Debenham plăti șoferului și coborîră cu toții scara de piatră care ducea către seifurile Băncii. În timp ce funcționarii cercetau registrele, apăru Poltavo. Îi sărută mîna lui Doris și o păstră într-a sa mai mult decît s-ar fi convenit.

— Conte Poltavo se află aici în urma dorinței unchiului dumneavoastră, explică avocatul. Am primit această știre cu cîteva zile înainte de dispariția sa. Deși nemulțumit Frank fu destul de cavalier ca să se arate politicos față de Poltavo. Un funcționar în uniformă îi conduse prin mai multe coridoare spre o boltă unde se afla o ușă masivă de fier. Funcționarul deschise ușa și intrară cu toții într-o cameră luminată de niște lămpi puternice instalate în plafon. Singura mobilă din acea încăpere era o casă de fier așezată într-un colț. Avocatul învîrti de mai multe ori cheia și deschise ușa de oțel. Deodată se întoarse extrem de surprins.

— Casa de bani este goală, spuse el.

— Goală ? strigă Doris.

— Da, nu se află în ea decît acest plic, și-i întinse fetei un plic pe care ea îl deschise în mod mecanic. Apoi citi tare conținutul scrisorii.

„Din nefericire am fost nevoit să mă folosesc de averea ta pentru a-mi îndeplini unele planuri. Chiar dacă mă condamni pentru asta, iartă-mă, fiindcă îți dau o avere mult mai mare decît cea pierdută, îți dau un soț...” Fata ridică privirea.

— Ce înseamnă asta ? întrebă ea în șoaptă. Frank luă scrisoarea din mîna ei și o citi pînă la capăt.

— „...Un soț, pe Frank Doughton, care e moștenitorul milioanei lui Tollington cum a fost și tatăl său înaintea

lui. Toate actele doveditoare se găsesc în plicul sigilat aflat în păstrarea avocatului. Plicul are pe el scrisă litera C". Scrisoarea era semnată Gregory Farrington.

— Confirm, spuse Debenham că am într-adevăr în păstrare un asemenea plic. Domnul Farrington mi l-a predat cu ordinul strict de a nu-l înmîna executorilor săi testamentari înainte de a a fi primit instrucțiuni precise de la el. Vă felicit, domnule Doughton.

Se întoarse spre Frank și îi strînse mîna. El era moștenitorul milioanelor lui Tollington, el, fiul lui George Doughton ? El, care tot timpul o căutase pe sora lui Tollington, adică pe bunica sa ? Deodată totul i se lămuri. Cît timp și-ar fi cruțat dacă ar fi cunoscut numele bunicii, sale dinspre tată ! Își aminti de acea femeie bună care murise cînd el încă era elev. Niciodată nu și-ar fi putut închipui că acea bunică ce murise doar la cîteva ceasuri după soțul ei pe care-l iubise mai presus de orice, ar fi putut să fie sora lui Tollington pe care el o căutase cu atîta asiduitate. Se uită la soția sa. Lovitura fusese însă prea puternică pentru a-și da seama de intensitatea ei. O cuprinse înduioșat cu mîna pe după umeri. Poltavo, care se uita la ei pe sub sprîncene, surîse sarcastic.

— Iubita mea, spuse Frank averea ta e asigurată. Farrington n-a avut decît temporar nevoie de ea.

— Ah, nu de asta sînt necăjită, spuse ea plîngînd înăbușit. Mi-e ciudă că unchiul meu te-a silit să te însori cu mine printr-un vicleșug. Nu-mi pasă că mi-a luat averea ci că s-a slujit de mine ca de o momeală ! Și rușinată Doris își acoperi obrazul cu mîinile. Frank o conduse la mașină. Poltavo se uită după automobil pînă ce acesta dispăru, apoi se adresă avocatului :

— Șiret om Farrington ăsta, spuse el cu amărăciune.

— Închisorile țării răspunse Debenham, sînt pline de oameni a căror specialitate o constituie tocmai acest gen de șiretlicuri ; după care plecă lăsîndu-l pe Poltavo încremenit.

Capitolul XVI

T. B. Smith tocmai juca golf în Walton Heath cînd fu chemat urgent la telefon. Înterpușe imediat jocul și plecă să se întâlnească cu Ela pe care-l găsi luînd masa la „Fritz Hotel“.

— Abia acum înțeleg totul. Abia acum se explică dispariția lui Farrington, deși nu mi-e chiar pe deplin lămurită, spuse Ela.

— Atunci am să ți-o explic eu, zise Smith mîncînd o sardea. Farrington știa de mult că George Doughton este moștenitorul lui Tollington. Din cauza asta își și fixase reședința în Great Bradley unde locuia familia Doughton, pe care el o căutase cu atîta asiduitate. Bătrînii Doughton decedaseră iar familia era acum reprezentată doar prin George, exploratorul acela romantic. George se îndrăgostise de lady Constance Dex și Farrington se străduia prin toate mijloacele să intre în grațiile acelei femei superbe. Știa că averea lui Tollington ar fi revenit jumătate lui George și jumătate soției acestuia. George era văduv și n-avea decît un băiat care abia mergea la școală. Faptul că acest copil trăia l-a făcut pe Farrington să-și schimbe planurile. Practic nu avea nimic împotriva căsătoriei celor doi dar voia cu orice preț să pună mîna pe milioanele lui Tollington. În timp ce se afla la Great Bradley i se încredință tutela nepoatei sale. Interesîndu-se din ce în ce mai mult de soarta acestei fete pe care începu s-o iubească ca și cum ar fi fost propriul său copil, întrezări șansa extraordinară pe care soarta i-o scosese în cale. Cu o genialitate diabolică și cu o consecvență fără seamăn, ce amintea de familia Borgia, plănui moartea lui George Doughton pen-

tru a-l căsători apoi pe fiul acestuia cu nepoata sa. Toate acțiunile lui ulterioare dovedesc urmărirea acestui scop. Farrington le-a mijlocit cunoștința celor doi tineri, le-a oferit posibilitatea să se vadă cât mai des ajungînd pe această cale la rezultatul dorit. Numai că lucrurile n-au evoluat chiar atît de repede cum spera el. În afară de asta aflase că testamentul preciza o anumită dată pînă la care moștenitorul trebuia găsit. Dar toate încercările sale de a o determina pe Doris să consimtă la căsătoria cu Frank dădură greș. Termenul la care trebuia să predea fetei averea, se apropia cu pași repezi. Tutela sa expira odată cu data la care moștenitorul milioanei lui Tollington trebuia să fi fost găsit. Farrington fu deci silit să recurgă la un gest disperat. Dar să știi că mai există și alte motive care explică felul cum a procedat. Faptul că-l bănuiam, precum și certitudinea că lady Constance l-ar fi trădat de îndată ce ar fi descoperit că era răspunzător de moartea iubitului ei, au contribuit la hotărîrea sa. Principala cauză a dispariției a fost însă testamentul care după moartea sa trebuia imediat deschis. În acest testament el hotărîse că Doris trebuia vrînd, nevrînd să se mărite cu Frank.

T. B. Smith se uită prin geam, pe stradă, la mulțimea de pe Picadilly.

— Aș putea să-l prind chiar mîine pe Farrington, spuse el dar nu vreau să pun mîna doar pe el ci pe întreaga bandă.

— Ce părere aveți despre dispariția doamnei Dex ? întrebă Ela. Dacă și ea e în pericol ?

Smith clătină din cap în semn negativ.

— Nu, dacă nu e moartă, de acum încolo nu i se va mai întimpla nimic. Cum Farrington e cel care a răpit-o ar fi putut foarte bine s-o țină chiar la Moor Cottage. Și nimeni n-ar fi știut cine a ucis-o. Lady Constance poate să mai aștepte. Trebuie să avem încredere în steaua noastră norocoasă pînă voi putea să cercetez camera aceea subterană în care bănuiesc că e închisă.

— Dar Poltavo ?

— Și Poltavo poate să mai aștepte.

Părăsind hotelul trecură pe partea cealaltă a străzii. Un individ care se uita într-o vitrină se luă după ei. Un

al doilea individ, care citea un ziar, se luă imediat după primul. Smith și însoțitorul său ajunseră în Cork Street care la acea oră era pustie. Primul dintre cei doi urmăritori iuți brusc pasul, vîrî mîna în buzunar și scoase un obiect lucitor. Dar mai înainte de a putea ridica mîna fu ajuns de celălalt care, apucîndu-l de gît, îi smulse arma din mîna. Auzind zgornotul luptei Smith se întoarse și sări în ajutorul polițistului. Arestatul era un bărbat mic de statură, cu o față aspră și urîtă. Mustața neagră, tenul bronzat și ochii și mai negri dovedeau că era de undeva, din sud. Cei trei polițiști îl dezarmară, îi puseră cătușe la mîini și îl vîrîră într-o mașină ducîndu-l la poliția din Vine Street.

Individul fu imediat interogat dar nu vru să răspundă la nici o întrebare. Nimeni nu se îndoia că primise sarcină să-l omoare pe Smith, căci în afară de revolver mai găsiră asupra sa și un pumnal. Dar cel mai important lucru era bucata de hîrtie pe care i-o descoperiră în buzunar și în care fuseseră scrise cîteva instrucțiuni precise, în limba italiană, asupra obiceiurilor lui Smith.

— Închideți-l într-o celulă, ordonă T. B. Smith. Aflăm noi cine e omul ăsta! Dacă n-a fost angajat de Poltavo să nu-mi spuneți mie pe nume!

A doua zi dimineată arestatul fu luat în primire de doi polițiști care-l duseră cu o mașină la Dover. Acolo fu urcat pe un vapor ce se îndrepta spre Calais. Ajunși aici polițiștii îl părăsiră dîndu-i o sută de franci și comunicîndu-i că fusese expulzat în urma ordinului dat de ministrul de interne. Foarte mulțumit de a se vedea din nou liber, individul intră într-un birou de poștă și-i expedie o telegramă lui Poltavo. Smith care știa dinainte ce avea să contină telegrama, aștepta la poșta centrală din Londra. După ce citi textul înapoie hîrtia dirigințelui poștei spunîndu-i:

— Puteți preda telegrama destinatarului. Acum știu ce voiam să știu.

Peste o oră cînd Poltavo primi telegrama, îl înjură ca un birjar pe agentul său neprevăzător. Telegrama fusese scrisă în limba italiană și oricine o putea citi și înțelege despre ce era vorba mai ales dacă știa la ce anume se referea.

Poltavo îl aștepta toată ziua pe Smith și cînd acesta sosi tocmai seara, avea de mult pregătite scuzele necesare. Dar care nu-i fu mirarea cînd văzu că Smith nu-i cere nici o explicație și că-i pune o întrebare legată de cu totul altă problemă: T. B. Smith se interesează de doamna Doughton și de averea ei.

— Deși m-am bucurat de încrederea lui Farrington răspunse Poltavo am fost foarte surprins cînd am văzut că în casa de bani nu se afla nimic. A fost o lovitură cumplită pentru doamnă Doughton. Știu că acum e la Paris împreună cu soțul ei.

— Vrei să fii atît de amabil și să-mi dai adresa ei? spuse Smith.

— Cu plăcere! Poltavo scoase din sertarul biroului un carnetel cu adrese.

— E posibil să plec mîine la Paris, continuă Smith și am intenția să fac o vizită tinerei perechi. Nu e prea frumos să deranjezi niște tineri căsătoriți, în luna lor de miere, dar poliția se bucură de unele avantaje.

Poltavo răsuflă ușurat. Avea un respect deosebit față de acest funcționar superior al Scotland Yardului, respect bazat în mare parte pe frică. Dar cîne putea bănuî că Smith venise în vizită la Poltavo numai ca să-i risipească bănuiala și să-l liniștească? Acesta fusese singurul motiv al vizitei sale căci Poltavo trebuia să se simtă în siguranță.

Poltavo aștepta pînă ce detectivul ieși din casă, se urcă în mașină și plecă. Abia atunci deschise sertarul de jos al biroului, apăsă pe un buton și dintr-o despărțitură secretă scoase un pachet cu scrisori. Multe din cele pe care le împrăstie pe masă purtau stema și inițialele ducelui de Ambury. Scrisul era însă al unui om incult. Ducele se însurase de tînr cu o spaniolă în Gibraltar unde se afla cu regimentul său. Pe atunci nici nu visa că va moșteni vreodată titlul de duce. Femeia cu care se însurase, o oarecare Welson (cum reieșea din scrisori și din copia actului de căsătorie) era o tînră fascinantă, însă dintr-o familie de rînd. Se pare că ducele a regretat mai tîrziu pasul făcut căci după ce a intrat în posesia moștenirii și

a titlului de duce s-a recăsătorit cu cea de-a treia fiică a ducelui de Westchester, fără însă să fi divorțat de prima soție. Asta era cea mai grasă afacere care-i căzuse pînă acum în mină lui Poltavo căci ducele de Ambury era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Aproape jumătate din Londra îi aparținea, iar moșiile îi erau risipite prin mai toate ținuturile țării. Spaniola murise lăsînd un fiu pe care-l avusese din căsătoria ei cu actualul duce. Deci problema moștenirii titlului și a averii era periclitată de darea la iveală a acelor documente. Paginile scrisorilor aflate în fața lui Poltavo erau pline de un scris ciudat, ascuțit, rece. Servitorul trădător trimisese și cite o copie după primul certificat de căsătorie și după actul de deces al spaniolei. Afacerea era de acum în plină desfășurare. Poltavo primise chiar și răspuns prin ziarul *Times*, din partea victimei sale. Ducele era de acord să plătească arătîndu-se gata să facă orice sacrificiu numai ca să salveze onoarea familiei sale. Poltavo ceruse cincizeci de mii de lire sterline, bani cu care putea părăsi Anglia și trăi în altă țară pe picior mare. După ce o pierduse pe Doris nu-i mai plăceau relațiile cu societatea înaltă. Visa la o viață nouă cu aventuri noi. Se înțeleșese cu Farrington să-i plătească două treimi din suma încasată. Dar în realitate Poltavo nici nu visa la așa ceva închipuindu-și că-l are pe Farrington la mină. Un bărbat care nu mai voia să apară în public nu putea fi un om periculos pentru el. Activitatea sa în Londra îi și adusese pînă acum lui Poltavo cîteva zeci de mii de lire sterline. Deși primise scrisori drastice din partea doctorului Fall care îi cerea să trimită urgent cota-parte destinată „Casei misterelor“, lui Poltavo nici nu-i păsa. Expediasse la o Bancă din Paris cea mai mare parte din banii încasați iar acum aștepta să primească cele cincizeci de mii de lire. După ce avea să capete suma cerută, Poltavo era hotărît să fugă.

Cineva sună la ușă și un italian cu o mutră respingătoare intră în cameră. Era unul dintre agenții pe care Poltavo îl angajase ca să-i rezolve din cînd în cînd unele treburi.

— Carlo, spuse Poltavo în italiană, Antonio a fost arestat și expediat de poliție la Calais.

— Știu asta, signor. A avut mare noroc. Mi-a fost teamă că-l vor băga la închisoare.

— Procedul poliției engleze este uneori de neînțeles. Antonio a vrut să-l ucidă pe șeful poliției secrete și uite că poliția i-a dat drumul ! Treaba asta nu ți se pare o nebunie curată ? Cred că-ți dai seama că Antonio nu se va mai înapoia. Eu i-am telegrafiat să plece la Paris și să mă aștepte acolo. Dacă ți se va întâmpla vreodată să ajungi în vreo situație similară te rog să nu-mi trimiți telegrame.

— De asta puteți fi sigur, signor. Nu vă voi trimite telegrame fiindcă nu știu să scriu.

— Uite, Carlo, vei da scrisoarea asta unui bărbat cu care te vei întâlni în Bronson Square. Italianul dădu din cap afirmativ.

— În schimb vei primi de la acel om o altă scrisoare. Nu vei veni aici ci te vei duce la fratele dumitale în Great Saffron Street. Acolo te va aștepta cineva îmbrăcat cu o manta lungă. Vei trece pe lângă el și-i vei vîrî scrisoarea în buzunar. M-ai înțeles ?

— Da, excelență, am înțeles totul !

— Atunci du-te cu Dumnezeu, spuse Poltavo pios, incredințindu-i scrisoarea care trebuia să-l sperie și să-l zăpăcească pe ducele de Ambury.

Carlo Freggetti ajunse seara târziu în Great Saffron Street.

Străbătu repede strada pustie pînă ajunse în dreptul casei fratelui său. În ușa văzu un bărbat care părea să aștepte pe cineva. Carlo trecu pe lângă el, simulă că se împiedică, se scuză și vîrî repede scrisoarea în buzunarul mantalei străinului. Sdrada era pustie și în semiintunericul ce se lăsase nimeni nu putuse observa manevra lui. Poltavo (căci el era străinul) merse încet pînă la capătul străzii, sări într-un taxi care-l aștepta și ajunse acasă după ce schimbase de mai multe ori mașina de teamă să nu cadă în mîna vreunuia dintre vigilenții agenți ai Scotland Yardului. Ajuns în biroul său deschise repede scrisoarea. Oare va plăti ducele suma cerută ? Dar primele cuvinte pe care le citi îl făcură să răsufle ușurat.

„Sînt dispus să plătesc suma cerută deși am ferma convingere că săvîrșiți o crimă. Fiindcă mi se pare că vă

îndoiti de sinceritatea mea, banii vă vor fi predați de către un om de pe moșia mea din Lancashire care nu știe nimic despre această afacere. Indicați locul iar eu voi trimite acolo omul care vă va aștepta cu banii“.

Un suris triumfător flutură pe buzele lui Poltavo cînd isprăvi de citit scrisoarea. „Ei, a venit momentul să ne despărțim, amice Farrington șopti el ; nu mai am nevoie de tine. Bravo Poltavo ! Europa te așteaptă ! În sfîrșit acum poți părăsi oricînd Anglia asta mohorită !“

Locul unde trebuia să se întâlnească cu trimisul du-celui era o treabă foarte importantă. Cu toate că victima declarase că voia să evite orice scandal public Poltavo tot nu avea încredere în duce. Că va trimite un om de pe moșia lui era o treabă bună, dar cum se va întîlni cu el ? Ca să se simtă în siguranță era bine să aleagă un loc viran. Sau mai curînd să se oprească asupra casei din Great Bradley ? Ar fi fost bine din două motive : bănuiala ar fi căzut asupra „Casei misterelor“ iar în caz că afacerea ar fi dat greș el ar fi avut unde se refugia. În cazul cel mai rău ar fi putut spune că trebuia să încaseze banii pentru Farrington. Da, Great Bradley și poziția ei izolată era locul cel mai bun, așa că pregăti totul în acest sens. Dar a doua zi se răzgîndi.

Capitolul XVII

A treia zi după ce făcuse schimbul de scrisori, Poltavo îmbrăcat ca un țăran cu stare urca încet spre vârful uneia dintre colinele aflate în partea de sud a orașului de unde putea vedea pînă departe. Cerul era înnorat și sufla un vînt rece. Putea fi sigur că pe o astfel de vreme nimeni n-ar fi ieșit afară din casă fără treabă. În stînga sa, acoperit de un val de ceață, se afla orașelul Great Bradley ; în dreapta se vedea fațada masivă a „Casei misterelor“ ascunsă în parte de numeroșii pomi care o înconjurau. Undeva și mai în dreapta se vedea coșul înalt al uzinei din care se înălța un fum subțire. Dincolo de uzină se afla Moor Cottage de unde dispăruse în mod atît de enigmatic lady Constance. Timp de nouă zile poliția din Great Bradley cercetase sistematic împrejurimile dar fără nici un rezultat.

Înarmat cu un binoclu puternic Poltavo scruta împrejurimile. Văzu undeva departe un automobil mergînd pe șoseaua întortocheată și îndreptîndu-se spre Londra. Întorcîndu-se îl descoperi brusc pe trimisul ducelui. Se afla la cîteva sute de metri depărtare de el. Întins pe pîmînt, Poltavo văzu un om bătrîn, cu barba albă și cu parul cărunț, îmbrăcat țăraneste. La gît avea un fel de șal scoțian și-și ținea pălăria în mînă.

„Nu pare să fie un om care să mă înșele“, își zise Poltavo. Precaut își luase totuși unele măsuri. Pe fiecare din cele trei drumuri ale colinei îl aștepta cîte o mașină gata pregătită pentru orice eventualitate. Bătrînul se apropie din ce în ce mai mult. Cînd ajunsese la doi pași de el, Poltavo îl întrebă :

— Ai vreo scrisoare pentru mine ?

Trimisul băgă încet mîna în buzunarul hainei și scoase afară un pachet mare.

— Dar mai întii trebuie să-mi dați dumneavoastră ceva, spuse el.

Poltavo îi înmînă un pachet sigilat și primi în schimb un alt pachet.

— Momentul acesta este pentru mine un moment istoric, spuse Poltavo. Toate speranțele pe care și le legase de plicul ce se afla acum în buzunarul lui aveau șansa de a deveni realitate.

— Spune-mi te rog cum te cheamă ca să beau un pahar în sănătatea dumitale !

— Mă numesc T.B.Smith, spuse bătrînul și te arestez pentru șantaj.

Poltavo sări ca ars. Duse mîna la buzunarul unde-și ținea revolverul dar mai înainte de a-și putea pune planul în aplicare se și trezi înhățat de două brațe ca de oțel. Cînd își reveni din uluială, Smith îi și pusese cătușele.

— În sfîrșit, am pus mîna pe tine, zise Smith vesel în timp ce-și scotea peruca și-și ștergea cu batista vopsea cenușie de pe față.

— O să vă fie greu să-mi dovediți vinovăția, zise Poltavo îndrăzneț. Nu avem martori iar în ceea ce privește ducele de Ambury... Smith rîse cu poftă.

— Caraghiosule, spuse el compătimator. Nu există nici un duce de Ambury. Eram sigur că n-ai idee de aristocrația engleză. Dar nu-mi închipuiam că vei cădea atît de repede în capcană. Demnitatea de duce de Ambury nu mai există de vreo două sute de ani. Titlul acesta nu se mai acordă. Scrisorile ți-au fost trimise din Ambury Castle, o vilă aflată la periferia orașului, pentru care plătesc patruzeci de lire chirie pe an. Să știi că noi, englezii, avem mai multă imaginație de cît s-ar crede.

— Ce veți face acum cu mine ? întrebă Poltavo.

— Mai întii te voi duce la comisariatul de poliție din Great Bradley iar de acolo vei fi transportat la Londra. Am trei mandate de arestare împotriva ta, dintre care unul al guvernului rus. Cum drumul lor trecea pe la Moor Cottage, Smith se opri așteptîndu-i pe polițiștii ce urmau

să sosească dintr-o clipă în alta. Deschizînd uşa îl împinse pe Poltavo în casă.

— Nu mergem în birou, spuse Smith, fiindcă doamna Dex a dispărut din acea încăpere în împrejurări necunoscute. Intră aici, zise el împingîndu-l pe Poltavo în încăperea unde se afla pianul și poftindu-l să se așeze pe un scaun. Ei bine, dragul meu, acum avem ocazia să stăm puțin de vorbă. N-am să-ți ascund că te așteaptă o pedeapsă grea. Știu că ești un agent care lucrează pentru alții dar în cazul de față ai lucrat doar pentru tine, pregătindu-te să părăsești Anglia.

— Așa e, aveți dreptate, zise Poltavo.

— Ți-am văzut geamantanele noi, foarte elegante și frumos etichetate și le-am percheziționat pe fiecare.

— Nu există vreun mijloc să ies din încurcătură ?

— Ba da. Ți-ai putea ușura mult situația, răspunse Smith.

— În cel fel ?

— Dacă-mi vei spune tot ce știi despre Farrington și dacă-mi vei da toate lămuririle necesare despre „Casa misterelor“. Apropo, unde se află acum lady Dex ?

— Tot ce pot să vă spun e că trăiește. Am aflat acest lucru dintr-o scrisoare pe care am primit-o de la doctorul Fall. Știu că e sănătoasă și bine îngrijită. Farrington a fost obligat s-o închidă fiindcă a vrut să-l împuște. De aceea a și trebuit să dispară mai repede decît intenționase. Farrington știa că lady Dax nu se va lăsa pînă nu-l va ucide. În ce privește „Casa misterelor“ nu știu aproape nimic despre ea. Știu doar atît că Farrington este...

— Aceeași persoană cu Montague Fallock, completă Smith. Asta o știam de mult.

— Atunci ce mai vreți să aflați de la mine ? întrebă Poltavo mirat. Sînt gata să vă spun tot ce doriți dacă-mi veți ușura situația. Individul care trăiește acolo sub numele de Moole este un fost servitor complet sclerosat, pe care Farrington l-a luat acum cîțiva ani în slujba lui ca să se servească de el. Asta-i „millionarul american“ din „Casa misterelor“. Totul a fost special aranjat ca să nu-i viziteze nimeni.

— Așa știu și ideea mi s-a părut genială. Ce poți să-mi spui despre doctorul Fall ?

— Dumneavoastră știți tot atît de mult cît și mine. Poate că mai sînt unele amănunte pe care nu le cunoașteți și anume faptul că nu-l veți prinde niciodată pe Farrington.

— Și de ce să nu-l prind ? întrebă Smith cu interes.

— Așa-i secretul meu, răspunse polonezul și sînt dispus să vi-l vînd.

— Și care-i prețul acestui secret ? întrebă polițistul.

— Libertatea mea. Voi divulga secretul numai dacă voi fi liber, spuse Poltavo cu îndrăzneală. Știu că dumneavoastră vă bucurați de mare trecere la Scotland Yard și puteți obține acest lucru. Nu mă tem de legea engleză și nici de pedeapsa la care mă vor condamna judecătorii dumneavoastră, dar mi-e groază de extrădarea în Rusia și de tratamentul la care voi fi supus acolo. În schimbul eliberării mele vă voi furniza nu numai planul de fugă al lui Farrington dar și lista completă a tuturor agenților săi din Anglia. Cît am fost închis în „Casa misterelor” am repetat de dimineața pînă noaptea numele și adresele acestor agenți.

Smith se uită gînditor la el.

— Într-adevăr propunerea dumitale nu poate fi refuzată. Dar vreau să mai reflectez asupra ei. Auzind un zgomot în stradă se uită afară și văzu că venise mașina eu cîțiva polițiști printre care se afla și Ela. Am să te închid aici pentru cîteva minute...

Smith părăsi camera, încuie ușa pe dinafară și viri cheia în buzunar.

— L-ați prins ? întrebă Ela.

— Da, l-am arestat. Trag nădejde să pun mîna pe toată banda.

— Și cu „Casa misterelor” cum rămîne ?

— Totul depinde acum de ce vom face cu Poltavo. Dacă putem manevra în așa fel lucrurile încît să nu-l aducem în fața tribunalului, atunci vom putea înhăța toată banda. Cîți oameni avem la dispoziție ?

— Deocamdată în Great Bradley se află cam o sută cincizeci de oameni, jumătate localnici, cealaltă jumătate oamenii noștri.

— Trimite pe cineva cu ordinul să înconjoare „Casa misterelor.“ Nimeni nu are voie să părăsească clădirea. Toate vehiculele care vor veni sau vor pleca vor fi oprite. În primul rînd, nici un vehicul nu are voie să părăsească Great Brandley fără ca pasagerii să fie percheziționați. Ia stai ! Ce-a fost asta ?

Convorbirea fusese întreruptă de un țipăt înăbușit care se auzise din casă.

— Repede după mine ! strigă T.B.Smith. Alergă spre ușa camerei în care își lăsase prizonierul, o deschise și se năpusti înăuntru.

Dar încăperea era goală.

Capitolul XVIII

În „Casa misterelor“, Farrington și doctorul Fall stăteau de vorbă. Primul era profund îngrijorat, cel de al doilea spumega de furie.

— Ești sigur ? întrebă Farrington.

— Nici nu mai încape discuție, răspunse Fall. Și-a făcut toate pregătirile ca să părăsească Londra. Aseară și-a expediat bagajele din Charing-Cross la Paris. Și-a închiriat locuința, a luat banii înainte, și-a vândut mobila. Nu mai există nici o îndoială că ne-a tras pe sfoară.

— Oare să fi îndrăznit să facă așa ceva ? întrebă Farrington. Vinele de pe frunte i se umflaseră de minie, dar făcînd un efort deosebit reuși să se stăpînească. L-am cules pe ticălosul ăsta de pe stradă, l-am ajutat să se ridice, l-am umplut de bani, i-am mai dat o șansă cînd era cit pe aci să-și piardă viața... Aproape că nu-mi vine să cred că a avut atîta tupeu.

— Secături de felul lui Poltavo își îngăduie orice, spuse Fall. E șiret, energic, lipsit de scrupule și cred că l-ar fi trădat și pe frate-său nu numai pe dumneavoastră. Nu l-a ucis acum cîțiva ani pe taică-său ? Eu v-am prevenit să nu aveți încredere în el. Dacă ar fi fost după mine n-ar mai fi ieșit viu din casa asta.

— L-am lăsat să plece din cauza lui Doris. Da, continuă el, cînd văzu privirea surprinsă a doctorului, aveam nevoie de cineva căruia să-i fie frică de mine și care să-mi susțină planurile. Căsătoria fetei cu Frank a fost absolut necesară.

— Ați procedat cam sentimental, dacă mi-e îngăduit să v-o spun.

— Nu mă interesează părerea dumatăle, răspunse aspru Farrington. Nu vei înțelege niciodată ce simt eu pen-

tru fata asta. Am luat-o la mine de mică, imediat după moartea fratelui meu la care am ținut ca la mine însumi. La început m-a obsedat gândul să pun mîna pe banii ei dar cu trecerea anilor mi-a devenit tot mai dragă fiindcă a fost singura care mi-a dăruit tot ce a fost mai frumos în viață : bucuria de a fi iubit în mod sincer și dezinteresat de cineva, sentiment pe care nu-l mai cunoscusem niciodată în existența mea zbuciumată. O iubeam pe Doris ca pe propria mea fiică, o iubeam mai mult decît orice, mai mult decît banii sau decît puterea. Voiam să fac totul pentru ea ca să fie fericită. Dar după ce am intrat în averea ei, după ce mi-am dat seama că am ruinat singura ființă la care țineam pe lumea asta, m-am hotărît să fac un lucru pe care îl regret cel mai mult dintre toate fărădelegile pe care le-am făptuit : l-am înlăturat din cale pe George Doughton ca s-o pot mărita pe Doris cu moștenitorul milioanei lui Tollington. L-am sacrificat pentru nevasta fiului său ! Ce ironie a soartei, rise el. Pe Poltavo l-am lăsat liber ca să mă ajute s-o mărit pe Doris. Că m-am înșelat în privința lui asta nu mai are acum nici o importanță. Pentru mine lucrul cel mai important e că Doris e fericită. Chiar dacă nu-și iubește încă bărbatul, cu timpul îl va iubi. Îmi cunosc bine nepoata ; pînă la urmă o să mă ierte și o să mă uite. Apoi după o pauză întrebă :

— Apropo, ai primit azi vreo știre de la Poltavo ?

— Nu. Agentul nostru însă, care-l supraveghează, a raportat că Poltavo se ocupă de-o afacere mare... Acum nu mai puteți face nimic, nu mai e în mîna noastră...

Dintr-un colț al camerei se auzi brusc un șuierat. Doctorul se uită speriat la Farrington.

— E șuieratul turnului de semnalizare... Oare ce poate fi ?

În turnul care se ridica deasupra casei se afla zi și noapte un paznic. Fall apucă un receptor și vorbi cîteva minute cu acel paznic. După ce isprăvi convorbirea, puse receptorul la loc și se întoarse spre Farrington.

— Poltavo se află în Great Bradley. Un om de-al nostru l-a văzut și ne-a semnalizat acest lucru.

— În Great Bradley ? Ce caută aici ? întrebă Farrington.

— Ce-a căutat automobilul lui atunci cînd l-a răpit pe Frank Doughton ? răspunse Fall. A urmărit ca bănuiala să cadă asupra noastră.

Șuieratul răsună din nou și doctorul vorbe din nou la telefon.

— Poltavo se află pe una din colinele din sudul orașului. Se pare că a sosit acolo ca să se întâlnească cu cineva. A, omul îmi spune că a și observat un bărbat îndreptîndu-se spre Poltavo.

— Să mergem sus, zise Farrington.

Părăsiră odaia trecînd într-o altă încăpere unde deschiseră ușa unui dulap care însă realitate era ușa unuia dintre nenumăratele ascensoare cu care era prevăzută casa. În cîteva secunde ajunseră în turnul de unde, cu ajutorul unor telescoape speciale, se putea vedea totul la mare distanță, de jur împrejurul locuinței. Farrington se uită printr-unul din acele telescoape. Îl recunosc pe Poltavo dar se întrebă cine putea fi bătrînul cu barbă albă.

— Probabil că e un intermediar, spuse doctorul Fall. Cei doi urmăriră cu atenție întâlnirea și schimbul de pachete care avu loc. Apoi îl văzură pe bătrîn năpustindu-se asupra lui Poltavo și punîndu-i cătușele.

— Nenorocitul, a căzut într-o cursă ! Oare ne va trăda ?

— Sînt convinși că da. Dacă poliția îl ia cu ea în oraș sîntem pierduți !

— Ia vezi, doctore, sînt polițiști prin apropiere ?

Cercetară cu atenție împrejurimile dar nu văzură nimic altceva decît pe Smith îndreptîndu-se cu arestatul spre Moor Cottage.

— Ce noroc ! Se duc într-adevăr spre Moor Cottage. Trebuie să ne grăbim...

— Ai o armă la dumneata ? întrebă Farrington în ochii căruia începu a licări speranța.

Fall dădu afirmativ din cap. Părăsiră ascensorul și o luară grăbiți pe un coridor boltit. Ajungînd în dreptul unei uși Farrington spuse încet :

— Dacă va fi nevoie va trebui s-o scoatem de aici ! Doctorul Fall dădu din cap în sens negativ.

— Nu, zise el, n-are nici un rost. E o prizonieră foarte liniștită.

La capătul coridorului se afla o ușă masivă din fier. Fall o deschise și intrară într-o încăpere întunecoasă. Era o cameră mică, fără ferestre, luminată slab. Într-un colț se vedea o altă ușă de fier. Doctorul o deschise fără zgomot și cei doi intrară într-un alt ascensor care începu să coboare din ce în ce mai adînc. Ajungînd la capătul galeriei din mina pe care era clădită casa, Fall aprinse lumina. Pe șinele de jos se vedea un vagonet ce funcționa electric. Cei doi se urcară în el și porniră. După cinci minute ajunseră într-o încăpere identică cu cea de unde pleaseră. Și aici se afla un ascensor care însă, de data asta, îi duse cu viteză sus.

— Să mergem încet, șopti Fall. Să nu uităm că acum avem de-a face cu Smith. Ascensorul se opri brusc. N-aveau nevoie ca să deschidă ușa liftului pentru a auzi ce discuta Poltavo cu polițistul. Poltavo se oferă să-i divulge acestuia totul. Farrington și Fall erau martorii nevăzuți ai acestei trădări. Auziră apoi sosind automobilul poliției și pe Smith părăsind odaia. Ușa fu închisă, apoi încuiată. Doctorul Fall făcu un pas, apăsă pe un buton ce se găsea pe peretele din față și unul din panourile de lemn se dădu la o parte. Poltavo nu-i văzu decît atunci cînd cei doi se aflară în fața sa. Văzîndu-le chipurile pline de ură bănuiește soarta îl aștepta.

— Ce vreți ? De ce ați venit ? murmură el.

— Stai liniștit, spuse Farrington, sau te ucid pe loc ! Si-i puse vîrfurile unui pumnal în gît.

— Unde vreți să mă duceți ? întrebă Poltavo alb ca varul și tremurînd din cap pînă în picioare.

— Acolo unde nu vei mai avea posibilitatea să ne trădezi, răspunse doctorul Fall.

Bănuind ce-l aștepta, îngrozit, Poltavo uită de pumnal și scoase un țipăt. Fu însă apucat de patru brațe puternice, apoi o lovitură zdravănă în ceafă îl făcu să-și piardă cunoștința. Când își reveni se afla în căruciorul electric mergînd de-a lungul galeriei subterane. Ajunși la capătul celălalt al galeriei cei doi îl tîrîră afară fără a scoate o vorbă; îl vîrîră apoi în alt ascensor și urcară cu el în camera mică de la capătul gangului. Mai apoi Poltavo fu împins într-o odaie întunecoasă. Când se aprinse lumina văzu că se află în camera care-i servise prima dată de închisoare. Masa și scaunul se mai aflau încă acolo. Poltavo se liniști la gîndul că scăpase din mîinile poliției. Oare ce aveau de gînd Farrington și cu Fall să facă cu el? În ce chip se putea dezvinovăți față de ei? Era convins că auziseră întreaga discuție dintre el și Smith și se înfurie pe sine pentru prostia săvîrșită. Îl năpădiră o droaie de gînduri sinistre, mai ales că de data asta temnicerii săi nu se prea grăbeau să-i dea de mincare. Cu mîinile încătușate pipăi cum putu buzunarele hainei dar Smith îi luase singura armă pe care o avusese și pentru prima oară în viața sa Poltavo se văzu dezarmat. Fu apucat de o spaimă îngrozitoare. Se întoarse spre perete și căută ușa pe unde intrase. Dar spre marea sa mirare n-o mai văzu. Peretele era compact de la un capăt la celălalt, deci nu mai putea fugi. Îi mai rămînea doar slaba speranță că Smith va descoperi modul cum dispăruse din Moor Cottage și că pînă la urmă totuși îl va găsi. Dar se pare că și ceilalți locatari ai „Casei mistereelor“ se temeau de același lucru căci în subterană începură să se audă nșite zgomote, curioase, huruituri și zguduiești ca și cum întreaga casă se rotea aidoma unei scene turnante. După un timp ușa ascensorului din fundul camerei se deschise și doctorul Fall își făcu apariția.

— Comisarul Smith percheziționează casa, spuse el. Peste cîteva minute va fi aici.

Îl apucă de brațe și-l tîrî într-un colț al camerei, apoi cu mîna sau cu piciorul — Poltavo nu-și putu da seama — apăsă pe un buton. Peretele se dădu la o parte și cei doi pătrunseră într-o altă încăpere.

— Intră aici, spuse Fall dîndu-i brînci înăuntru.

Peste cîteva minute Smith, însoțit de trei polițiști intră în încăperea unde se aflase mai înainte Poltavo. Cele douăzeci de minute cît rămase singur i se părură lui Poltavo, lungi cît douăzeci de ceasuri. În sfîrșit ușa se deschise și Fall îl chemă înăuntru. Farrington însoțit de italianul cel chior pe care Poltavo îl văzuse odată, cînd cercetase uzina electrică, se aflau în încăpere. Doctorul și italianul îl luară pe sus și-l trîntiră pe scaunul masiv fixat cu șuruburi de podea.

— Ce aveți de gînd să faceți ? strigă Poltavo galben ca ceara.

După ce îi scoaseră cătușele îl legară zdravăn de scaun. Italianul, rupîndu-i manșetele pantalonilor, îi legă și picioarele de același scaun. Apoi Poltavo simți răceala unui instrument de metal fixat direct pe piele. Încă nu-și dădea seama de pericolul în care se afla dar bănuia că primejdia era mare.

— Domnule Farrington, se adresă el acestuia, am pierdut partida, fie-vă milă...

— Într-adevăr, ai pierdut partida, răspunse Farrington.

— Eliberați-mă și vă făgăduiesc să părăsesc țara aceasta și să nu vă mai ies niciodată în cale.

— Dragul meu, am avut și așa prea multă încredere în dumneata. Dar ne-ai înșelat așteptările ; m-ai furat fără rușine și m-ai trădat în chip josnic. Nu vreau să-ți dau posibilitatea să-mi mai faci vreun rău.

— Dumnezeuule, țipă el, doar nu vreți să mă uicideți ! Farrington confirmă dînd din cap.

— Ba da, o să te ucidem, Poltavo. Ca să trăim noi, trebuie să mori tu ! Nu vei suferi. Vei fi electrocutat.

— Ceea ce vreți să faceți e diabolic, e de necrezut. Predați-mă poliției, face-ți orice, dar nu mă uicideți !

Doctorul Fall se aplecă și ridică de jos o cască de piele pe care o așază cu multă grijă pe capul lui Poltavo.

— Nu faceți asta ! Jur că nu vă voi trăda !

Farrington făcu un semn cu mîna și Fall se îndreptă spre perete învîrtind un comutator. Moartea veni instantaneu. Farrington făcu un semn și doctorul Fall întoarse comutatorul la loc. Italianul desfăcu în grabă legăturile lăsînd trupul neînsuflețit să alunece pe podea. Așa muri aventurierul Poltavo, un hoț, un escroc, un șantajist și un criminal de ultimă speță. Farrington tocmai se pregătea să spună ceva cînd auzi o voce aspră în spatele său :

— Sus mîinile !

Ușa prin care fusese adus Poltavo în camera de supliciu era larg deschisă iar în pragul ei stătea Smith, în spatele căruia apăru Ela.

Smith ținea un revolver în mînă.

Capitolul XIX

Comisarul Smith se arătase total nemulțumit de rezultatul percheziției făcută în „Casa misterelor“. De fapt nici nu se prea aștepta să găsească ceva deosebit. Era convins că cei doi escroci șterseseră orice urmă a fărădelegilor săvârșite.

— Și acum ce facem ? întrebă Ela în timp ce păraseau casa.

— Ne întoarcem imediat la Moor Cottage, răspunse T.B.Smith, urcându-se în mașină. Am convingerea că măcar acolo vom descoperi ceva. În casa aceea trebuie să existe un tunel care ajunge pînă aici. Cred că în felul acesta au fost răpiți lady Constance Dex cît și Poltavo. Dacă va fi nevoie voi da jos toate panourile de lemn de pe pereți ! Trebuie să găesc drumul spre casa lui Farrington.

Răscoliră din nou încăperea din care dispăruse Poltavo. Făcură găuri în pereți și cercetară fiecare panou în parte. Cu acest prilej au constatat că panourile de stejar fuseseră înșurubate pe niște plăci de oțel.

— Ne chinuim degeaba. Eu zic să aducem niște meseriași care să îndepărteze plăcile de oțel, spuse Smith. Apoi, dus pe gînduri, scoase din buzunar medalionul și-l deschise. E absurd, adăugă el amărît. Și totuși în cuvintele acestea simple stă rezolvarea problemei pe care noi, polițiști experimentați, nu sîntem în stare să-i dăm de capăt.

— „Trăiască regele“, spuse trist Ela.. Numai Dumnezeu știe cum ar putea să ne ajute aceste cuvinte.

Ridicînd capul și zăbind pianul Smith se repezi la el, ridică iute capacul și făcu un acord muzical.

— Pianul ăsta sună ca o flașnetă. Cred că n-a mai fost acordat de ani de zile. Ascultă-mă Ela... Am să cînt o dată „Trăiască regele“ spuse Smith cu ochii lucind. Cred că vom avea o surpriză. Ajuns aproape de sfîrșit auzi un zgomot în perete. Smith sări ca ars de pe scaun. Unul dintre panouri se trăsese singur la o parte. Cei doi bărbați se uitară o clipă unul la altul. T.B. Smith își aprinse lanterna și intră în deschizătura întunecoasă.

— Am să mă duc deocamdată singur...

— Ba eu cred că ar fi mai bine să mergem împreună, zise Ela. Uitați-vă, un comutator electric...

Smith îl răsuci aprinzînd astfel o lampă electrică montată în interiorul cabinei unui ascensor.

— Iată și butoanele electrice pentru punerea în funcțiune a acestei cabine. Ia să apăsăm pe acesta! Apăsă pe un buton și liftul începu să coboare. După o vreme se opri singur. Cei doi polițiști ieșiră afară.

— Ne aflăm într-o parte a minei vechi, zise Smith. O idee într-adevăr ingenioasă! Luminînd pereții cu lanterna găsi butonul electric, îl apăsă și aprinse lumina. Galeria era luminată ca ziua.

— Ei drăcie, dar văd că și-au instalat și un tramvai electric subteran! strigă comisarul cu admirație.

Smith și Ela se urcară în vagonetul care părea că-i așteaptă și în cîteva minute ajunseră la capătul celălalt al galeriei unde găsiră un al doilea ascensor.

— Ticăloșii! Și-au instalat totul electric! Degeaba mă întrebam eu la ce putea servi o uzină atît de mare. Abia acum îmi dau seama de cît curent electric aveau nevoie. Fii atent, Ela, pe unde mergem. Presupun că ne aflăm la o adîncime de vreo treizeci de metri.

Apăsă pe buton și ascensorul începu să urce. Ajunși sus intrară într-o cameră și găsiră ușa spre coridor.

— Se pare că în spatele acestei uși se află o încăpere mai mare, zise Smith cînd trecură prin fața unei uși vopsită în roșu. Apăsă clanța dar nu se mișcă. O cercetară dar nu găsiră nici o gaură pentru cheie.

— Ia să văd eu despre ce e vorba, șopti Ela care se pricepea la tot soiul de mecanisme. Plimbîndu-și mîna de-a lungul ușii se opri brusc.

— Am găsit o gaură cam cît grosimea unei andrele, spuse el și scoase din buzunar un briceag universal care avea printre altele și un ac gros de oțel. Introducînd acul în gaură și apăsînd cu putere, ușa se deschise fără zgomot. Smith intră primul în încăperea care nu avea deloc aspectul unei temnițe ci dimpotrivă, era chiar foarte elegantă. Pereții erau acoperiți cu stofe scumpe, covorul era gros și de mare preț iar mobila dovedea gustul rafinat al proprietarului.

Lady Constance ! strigă Smith mirîndu-se.

O doamnă care citea la lumina unei lămpi electrice se ridică de pe scaun și-l privi uluită pe comisar.

— Doamne, domnule Smith, nu știu cum să mulțumesc cerului că în sfîrșit ați venit !

Apucîndu-l de mîini, îi venea să plîngă de bucurie. Vorbea fără noimă încercînd să povestească cum fusese răpită amestecînd de-a valma spaima prin care trecuse cu recunoștința ei față de polițist.

— Luați loc, lady Constance, spuse Smith prieteneste. Încercați să vă adunați gîndurile. L-ați văzut pe Poltavo ?

— Poltavo ? întrebă ea mirată. Nu, nu l-am văzut. Se află și el aici ?

— Trebuie să fie pe undeva... Vreți să rămîneți aici sau vreți să veniți cu noi ?

— Merg cu dumneavoastră, răspunse ea repede. Și ieșiră împreună din cameră.

— Nu știți, toate ușile astea dau în încăperi ca cea în care ați fost închisă dumneavoastră ? întrebă Smith.

— Mi se pare că sînt mai multe încăperi subterane pe aici, dar cea mai mare dintre toate este asta. Și lady Constance arătă spre o ușă vopsită cu roșu aflată cam la vreo douăzeci de pași de ei.

Ela o cercetă cu de-amănuntul. După toate aparențele, ușile se deschideau după același sistem pe care-l aduseseră italienii din țara lor unde trăiseră odinioară faimoasele familii Borgia, Medici și Visconti.

— Dumneavoastră rămîneți aici, spuse Smith încet și lady Constance se rezemă de perete.

Ela viri acul în gaura din ușă și aceasta se deschise încet.

Comisarul Smith intră în încăpere. O clipă rămase uluit, încercînd să-și dea seama de ceea ce vedea : jos zăcea un mort iar alături de el stăteau doi bărbați cu fețele încruntate. Smith ridică revolverul.

— Sus mîinile ! strigă el. Abia rosti aceste vorbe că în cameră se și făcu întuneric beznă iar inspectorul Ela fu aruncat dincolo de prag căci Fall pusese în funcțiune dispozitivul electric de închidere a ușii. Ela încercă în zadar s-o deschidă din nou cu acul dar îi fu cu neputință.

— Dumnezeule ! L-au prins pe Smith ! șopti el devenind alb ca varul. Văzuse și el scena din odaie și știa ce-l așteaptă pe superiorul său.

— Înapoi în coridor ! strigă Ela, luînd-o pe lady Constance cu el. Găsi fără greutate drumul spre ascensor și apăsă pe buton... Vagonetul îi duseră cu iuțeală pînă la celălalt ascensor, se urcară în el și intrară în camera din Moor Cottage. Mașina lui Smith se afla în fața casei.

— Repede ! Veniți cu mine ! spuse Ela și lady Constance sări după el în mașină.

— La „Casa misterelor“, iute ! strigă el șoferului. Vă duc eu mai tîrziu la prietenii dumneavoastră. Acum nu-mi pot permite să pierd nici o secundă !

— Dar ce-au de gînd să facă ticăloșii ăia ? întrebă lady Constance.

— Farrington joacă ultima carte și dacă nu ne grăbim domnul Smith va fi victima sa.

În bezna din încăpere, Smith, cu degetul pe trăgaciul revolverului, spuse calm :

— Nu vă mișcați ! La cea mai mică mișcare trag !

— Nu e nevoie să trageți, domnule, spuse doctorul Fall politicos. Și în aceeași clipă Smith fu aruncat cu putere înapoi. Pipăind de-a lungul peretelui ca să-și găsească revolverul atinse cu mîna ceva care i se păru a fi un vîrf de mătură. În aceeași clipă comisarul își pierdu cunoștința.

— Pe scaun cu el, strigă Farrington. Ai avut o idee grozavă, doctore !

— Am folosit peria electrică, îi zise Fall mulțumit. Produce o comotie destul de puternică. V-ați ales într-adevăr un aliat pe măsură, domnule Farrington, când v-ați hotărît să vă folosiți de electricitate.

Între timp lumina se reaprinse. Smith se trezi legat de scaun. Își revenise prea târziu din șocul electric. Simți contactele reci pe pielea goală dar strînse din dinți fără să scoată o vorbă.

— Domnule Smith, începu Farrington politicos, după cîte văd v-ați vîrît singur în gura lupului. Dar unde-i celălalt ? întrebă el și se uită la doctorul Fall.

— Am uitat de el, răspunse aceasta. Trebuie să fie afară pe coridor.

Se duse spre ușa invizibilă, o deschise dar se întoarse peste cîteva minute. Fața sa palidă părea îmbătrînită.

— A plecat și a dispărut și femeia.

Farrington dădu din cap.

— Ce importanță mai are asta ? întrebă el. Nici unul dintre ei nu știe nimic. Hai, pune siguranța electrică în funcțiune !

Fall întoarse un comutator în timp ce Farrington se adresa din nou lui Smith.

— Deși vedeți în ce situație vă aflați încă mai puteți fi salvat.

— Sînd curios să aflu în ce fel, răspunse pe un ton rece polițistul. Dar te previn că e inutil să-mi spui că salvarea mea e legată de fuga voastră. Mă tem că în cazul acesta sînt condamnat la moarte.

— Chiar așa și e. Ca să scăpați trebuie să vă dați cuvîntul că eu și prietenii mei vom putea părăsi nestîngerii Anglia. Îmi veți răspunde că nu dispuneți de asemenea prerogative. Dar cunosc privilegiile extraordinare de care se bucură departamentul dumneavoastră în Scotland Yard. Știu că pot părăsi, cu ajutorul dumneavoastră „Casa misterelor“, iar mîine dimineată aș putea fi la Calais. Nimeni nu vă poate opri să mă ajutați. Acceptați condițiile mele și vă ofer viața. Altfel...

— Altfel ? întrebă Smith.

— Vă voi ucide, răspunse scurt Farrington. Așa cum l-am ucis și pe Poltavo. Sînteți cel mai înverșunat dușman al meu. Vă voi ucide cu mult mai puține remușcări decît pe alții pentru că am fost obligat să duc în ultimele luni o viață de ciine. Poate că vă va interesa să aflați că o dată era cît pe-aci să mă prindeți. Toată clădirea în care zace Moole se poate mișca și schimba după principiul unui ascensor uriaș. Secretul „Casei mistere-lor“ constă într-o serie de ascensoare așezate și orînduite sistematic ; adică, practic, eu pot muta camera mea de lucru de la etajul I la etajul al patrulea. Și asta fără a face personal nici măcar atîta efort cît ați face dumneavoastră ca să duceți un scaun dintr-o cameră într-alta.

— Am presupus încă de la început acest lucru, zise Smith. Îți dai seama, Farrington, că ai fi putut cîștiga o avere ca inginer energetician ?

— Nu-mi prea vine a crede, răspunse Farrington. Iar acum mă interesează prea puțin trecutul ; ceea ce mă interesează în momentul de față e viitorul meu și al dumneavoastră. Ce-ați hotărît ?

— Nu pot să-ți accept propunerea, răspunse comis-sarul. Prefer să mor. Nimic pe lume, nici o amenințare la adresa mea, a rudelor sau prietenilor mei nu m-ar putea determina să accept fuga unor criminali atît de periculoși cum sînteți voi. Faptul că eu voi muri mai devreme sau mai tîrziu n-are nici o legătură cu faptul că voi veți fi prinși indiferent dacă mă veți ucide sau îmi veți da drumul.

— Aveți mult curaj să-mi spuneți așa ceva în față, șuieră Farrington.

— Dacă vă închipuiți că veți putea scăpa, continuă Smith nepăsător, pierdeți un timp prețios, căci fiecare moment de ezitare vă aduce pe amîndoi tot mai aproape de ștreang.

— Asta înseamnă să vă grăbim moartea, spuse doctorul Fall.

— În această privință, răspunse Smith, nu pot face nici o profeție. Dacă-mi va fi dat să mor în exercițiul funcțiunii înseamnă că asta mi-a fost soarta ; asemănătoare cu cea a unui soldat care cade pe cîmpul de luptă.

Fall schimbă o privire cu Farrington care dădu din cap. Doctorul se aplecă, luă de jos casca de piele și-o așează cu băgare de seamă pe capul lui Smith.

— Vă mai acord totuși trei minute, poate vă răzgîndiți, zise Farrington.

— Pierzi trei minute degeaba ! Vocea lui Smith sună înăbușit de sub cască. Farrington scoase totuși ceasul din buzunar și-l ținu în mîină. Nici un mușchi nu i se clinti de pe fața sa împietrită. Înalt, viguros, rămase încremenit în fața victimei sale. O tăcere de mormînt domni în timpul celor o sută optzeci de secunde cît se auzi tic-tacul ceasului. După trecea celor trei minute Farrington îl întrebă pe Smith.

— V-ați hotărit ? Faceți ce v-am cerut ?

— Nu, răspunse Smith.

— Lăsă maneta în jos, doctore, strigă Farrington furios

Dar cînd doctorul Fall puse mîna pe manetă, luminile începură să pîlpîie și puterea lor scăzu vertiginos.

— Mai repede, urlă Farrington.

Doctorul trase maneta în clipa în care lămpile se stinseră.

Smith simți o furnicătură puternică prin tot corpul și-și pierdu cunoștința.

Capitolul XX

Cînd mașina în care se aflau Ela și lady Dex ajunse în fața „Casei misterelor“ văzură un grup masiv de polițiști care înconjuraseră casa. Ela sări din mașină strigînd :

— L-au prins pe Smith ! Toți cei care poartă o armă să mă urmeze ! Și o luă în goană pe cărarea din grădină îndreptîndu-se către uzina electrică. În ușa nimeri peste un bărbat posomorît care se uită la el încruntat. Acesta încercă să închidă ușa dar Ela îl apucă de guler și-l aruncă înăuntru. O droaie de lucrători înfuriați îl înconjurară pe inspector. Un bărbat voinic, care părea să fie supraveghetorul, se îndreptă spre el avînd în mînă o cheie franceză grea. Dar revolverul din mîna lui Ela îl ținu la distanță.

— Înapoi ! Tu ești supraveghetorul ? strigă Ela într-o italiană curentă.

— Ce înseamnă asta ? întrebă supraveghetorul.

— Îți dau un minut ca să oprești dinamul cel mare !

— E cu neputință ! N-am voie să fac așa ceva !

— Ai de gînd să faci ce ți-am spus ? șuieră Ela printre dinți. Dacă nu te supui, te împușc !

Italianul se îndreptă spre tabloul de distribuție pe care ardeau mai multe lămpi. Dar iată că brusc se aprinse pe tablou și o lampă roșie.

— Asta ce mai e ? întrebă Ela.

— E semnalul care vine din încăperile de la subsol, răspunse italianul. Se cere mai mult curent...

Ela se întoarse furios spre el și ridică arma. Pe față i se citea o hotărîre neclintită.

— Nu, strigă omul, iertați-mă ! Și întinzînd mîna apucă maneta deasupra căreia scria „Pericol“ și o trase spre el. Toate luminile din sală se stinseră, roțile își încetiniră mersul și se opriră. Uzina era luminată acum doar de razele soarelui. Ela stătea pe platformă și-și ștergea sudoarea care-i șiroia pe obraz. Tremura din tot trupul ca și cînd ar fi avut friguri.

— Să dea Domnul să fi ajuns la timp !

Sala mașinilor era înțesată de polițiști.

— Arestați-i pe toți acești indivizi ! ordonă Ela. Băgați de seamă să nu se apropie nimeni de maneta de comandă ! Dumitale, zise Ela adresîndu-se supraveghetorului, îți dau totuși o șansă. Nu numai că vei fi pus în libertate dar îți făgăduiesc și o sumă mare de bani dacă-mi execuți ordinul. Sînt polițist și am venit să percheziționez casa asta. Vorbeai adineauri de încăperile de la subsol... Cunoști drumul într-acolo ?

— Din păcate ascensorul nu mai merge, răspunse omul. Dar mai există o scară... Dacă e vorba de vreo crimă și dacă domnul Moole e un anarhist eu nu știu nimic, v-o jur ! Sînt un muncitor cîstit din Padova...

— Te cred, spuse Ela. Haide să-mi arăți drumul.

Italianul îl conduse apoi pe Ela prin grădina din spațele casei pînă la o ușă pe care o descuie cu o cheie. Trecînd prin alte două încăperi ajunseră la scara ce ducea în subsolul casei. Spre spaima lui Ela care se temea ca nu cumva să fi fost pus din nou în funcțiune dinamul cel mare, toate coridoarele erau luminate. Dar italianul îl liniști.

— Nu vă speriați, toate lămpile de aici merg cu baterii. Întreaga casă e luminată cu ajutorul bateriilor, dar acesta nu e curent de înaltă frecvență.

Începură să coboare. Ela numără optzeci și șapte de trepte. Jos se treziră în fața unei uși pe care italianul o deschise cu ajutorul unui ac gros. Ajuns între timp și de ceilalți polițiști, Ela alergă pe coridorul luminat pînă în

fața ușii vopsită în roșu care se deschise acum cu ușurință. În încăperea mai pîlpîiau două lămpi. Ela îl văzu pe Smith pe scaunul electric și-și pierdu tot curajul. Se repezi înăuntru dar fu întîmpinat de Farrington. Furios, Ela trase trei focuri de revolver și Farrington se prăbuși rănit de moarte.

— Arestați-l pe acest doctor criminal ! strigă Ela distrus sufletește și chemați repede o ambulanță !

Cît ai clipi doctorul Fall fu încătușat și înșfăcat de polițiști.

CUPRINS

Capitolul I	5
Capitolul II	22
Capitolul III	28
Capitolul IV	33
Capitolul V	37
Capitolul VI	44
Capitolul VII	50
Capitolul VIII	56
Capitolul IX	64
Capitolul X	73
Capitolul XI	82
Capitolul XII	87
Capitolul XIII	94
Capitolul XIV	101
Capitolul XV	108
Capitolul XVI	113
Capitolul XVII	120
Capitolul XVIII	125
Capitolul XIX	132
Capitolul XX	139